

เลี้ยวโฮนา

มรดกแห่งศรัทธาสำหรับ
คนรุ่นต่อไป น. 44

เป้าหมายของเรา: แบ่งปันพระ
กิตติคุณกับคน 100 คน น. 18

มีอนุภาพมากกว่าแผ่นดินไหว
ไฟ หรือลม น. 20

ผู้บุกเบิก: อะไรผลักดันพวกเขาไป
ข้างหน้า น. 24

“เรา . . . แสดงความสำนึก
คุณต่อผู้บุกเบิกวิสุทธิชน
ยุคสุดท้ายทั่วโลกผู้สร้าง
—และกำลังสร้าง—
เส้นทางพระกิตติคุณ
ให้ผู้อื่นเดินตาม”

เอ็ดเดอร์โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์

จาก “ศรัทธาที่จะผลักดันไปข้างหน้า” หน้า 24

บทความพิเศษ

- 12 วิสุทธิชน:** เรื่องราวของศาสนจักร
—บทที่ 5: หายไปหมดแล้ว
หลังจากเริ่มแปลแผ่นจารึกด้วยความช่วยเหลือของมาร์ติน แฮร์ริส
โจเซฟประสบผลที่เกิดขึ้นเมื่อเขา
ปล่อยให้ต้นฉบับหลุดมือไป

ภาพปก

ภาพประกอบโดย เดวิด กรีน

- 18** วิธีที่เราประสบผลสำเร็จใน
การแบ่งปันพระกิตติคุณ
โดย เนเวอร์ ชิกันกูไว
เมื่อเราตั้งเป้าหมายด้วยศรัทธา
เพื่อนำผู้อื่นมาหาพระคริสต์ เรา
จะได้รับพรด้วยปาฏิหาริย์
- 20** ขอให้เรารู้สึก
โดย เอ็ดเดอร์ฮอร์เก เอฟ. เซบาโยส
ในโลกที่มีเสียงดังอยู่ตลอดเวลา
เราต้องฟังสุรเสียงสงบแผ่วเบาจึง
จะรู้พระประสงค์ของพระบิดา
- 24** ศรัทธาที่จะผลักดันไปข้างหน้า
โดย เอ็ดเดอร์ ไรนัลด์ เอ. ราสแบนด์
บรรพชนผู้บุกเบิกของเราทน
ความยากลำบากแสนสาหัส
ขณะที่พวกเขายพยายามไป
รวมกันในไซอัน
- 30** จรรโลงศรัทธาในความโดดเดี่ยว
โดย ไรอัน คับเบิลยู. ซอลท์ซกิปเวอร์
แม้ไม่มีอาคารของศาสนจักรหรือ
วอร์ด แต่วิสุทธิชนเหล่านี้ทำงาน
หนักเพื่อสถาปนาศาสนจักรใน
บ้านเกิดของพวกเขา
- 36** พระคัมภีร์มอรมอนเปลี่ยนชีวิต
ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสแบ่งปันว่าพระ
คัมภีร์มอรมอนช่วยให้พวกเขา
ยอมรับพระกิตติคุณอย่างไร

ปกิณกะ

- 4** ภาพแห่งศรัทธา:
วิกเตอร์ บาร์บินยากรา
- 6** หลักธรรมของการปฏิบัติศาสนกิจ:
ยื่นมือช่วยด้วยความการุญ
- 10** ที่แท้คุณ:
รู้ว่าท่านเป็นใคร—และ
ท่านเป็นใครตลอดมา
โดย เซอร์รี่ แอล. ดิว
- 40** เสียงวิสุทธิชนยุคสุดท้าย
- 80** จนกว่าเราจะพบกันอีก:
พระคัมภีร์มอรมอนทำให้
เกิดความอุดมสมบูรณ์
โดย ประธานเอสรา แทพท์ เป็นต้น

44

44 การเดินทางของผู้บุกเบิกสมัยใหม่สามคน
โดย ชาราท் ทิแนน
การเข้าร่วมศาสนจักรในปัจจุบันเกี่ยวข้องกับความเสี่ยงและการเสียสละ เช่นเดียวกับผู้บุกเบิกสมัยแรก

48 รู้สึกไม่เชื่อหรือ ลองข้าลงสิ
โดย ชาร์ลอตต์ ลาร์คาบาล
ดินนัตรงหน้าการดำเนินชีวิตแบบเร่งรีบและวอกแวกทำให้ดิ้นเห็นห่างจากพระเจ้า

ดูว่าท่านจะหา
เลี้ยวหนทางที่ซ่อน
อยู่ในฉบับนี้ได้
หรือไม่ คำไข:
คุณตาของท่าน
ทำงานอะไร

59

50 ไขคำถามที่ตอบยาก:
หลักปฏิบัติ 3 ข้อที่ช่วยให้
การถามคำถามเป็นวิธีที่ดีในการ
เสริมสร้างประสิทธิภาพ และการ
หันไปขอคำตอบจากพระเจ้าจะ
เปิดทางให้พระวิญญาณช่วยท่าน

54 เมื่อไม่ยอมรับใช้
โดย โลกาทิ, วิลเดซ
การรับใช้คุณปู่ไม่สนุก—จน
กระทั่งดิฉันเปลี่ยนเจตคติ

56 คำแนะนำ 7 ข้อสำหรับการเป็นผู้พูด
โดย ชาราท் แฮนสัน
การเป็นผู้พูดที่โบสถ์อาจจะน่า
กลัว! แต่ท่านสามารถใช้คำแนะนำ
เหล่านี้เตรียมพูดและพูดให้น่า
สนใจ

58 การเตรียมชีวิต:
เราทำอะไรในพระวิหาร

60 ตัวอย่างของอารมณ์
เศร้าในวันสะบาโต
โดย อาลิสซา นิลเซ็น
ดิฉันเรียนรู้ว่าจะเริ่มตั้งตารอวัน
สะบาโตแทนที่จะกลัวได้อย่างไร

62 โปสเตอร์: แผนผัง

63 บังจิมวาทะ:
ท่านสามารถมีค่าควรเข้าพระวิหาร
โดย เอ็ลเดอร์ควินทิน แอล. กุก

68

64 การเดินทางของอิชาเบลลา
โดย เจสซิกา ลาร์เซ็น
การเดินทางจะยาวนาน แต่
ครอบครัวของอิชาเบลลารู้ว่า
การไปพระวิหารจะคุ้มค่าแน่นอน

66 คุณตาคุณยายผู้ประเสริฐ
โดย เจนน่า คอฟฟอร์ด
แอนดรูว์กังวลมากเรื่องวันพา
ผู้ปกครองมาโรงเรียน

68 เป็นครอบครัวชั่ววันจันทร์จนได้
โดย เจน แม็คไบรต์
มีอาชอบความรู้สึกอบอุ่นในบ้าน
ของโซอี้เพื่อนของเธอ

70 ส่องแสงของท่าน:
เพื่อนและผู้สอนศาสนา

72 อัครสาวกเป็นพยานถึงพระคริสต์
โดย เอ็ลเดอร์เกรียย์ อี. สติเวนสัน

73 ชมรมอ่านพระคัมภีร์มอรมอน:
อีลามัน 5:12

74 หน้านี้ของหนู

75 บัตรวีรบุรุษพันธสัญญาเดิม

76 เรื่องราวพระคัมภีร์:
อันนาห์กับชาโมเอล
โดย คิม เว็บบ์ ริด

79 หน้าระบายสี:
ฉันสามารถแบ่งปันกับผู้อื่น

กรกฎาคม 2018 ปีที่ 24 เล่มที่ 7
เลขีสนา 14798 425

นิตยสารนานาชาติของศาสนาจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุค
สุดท้าย ฉบับพิมพ์ภาษาไทย

ฝ่ายประธานสูงสุด: รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, คัลลีน เอช. ไอคัส,
เฮนรี่ บี. อาซังก์

โคเวนันต์สาวกสิบสอง: เอ็ม. รัสเซลล์ บัลลาร์ด, เจฟฟรีย์ อาร์.
ฮอลแลนด์, คีทอร์ เอฟ. อุกทอร์ฟ, เดวิด เอ. เบดแนร์, แวนดีน แอล. ลุก,
คิ. ทอดด์ คริสทอฟเฟอร์สัน, นีล แอล. แอนเดอร์สัน, โรนัลด์ เอ.
ราสแบนด์, แกรี่ อี. สตีเวนสัน, เดวิด เอ. เรนสัน, เคอร์รี่ ดับเบิลยู. กอง,
อูลิสเซส ชวาร์ตซ์

บรรณาธิการ: ซูโก อี. มาร์ตินส

ผู้ช่วยบรรณาธิการ: แรนดัลล์ เค. เบเนนดิกต์, แครอล เอฟ. แมคคองกี
ที่ปรึกษา: ไบรอัน เค. แอชตัน, บอนนี เอช. คอรัคอน, เดอเกรนส์ อาร์.
เคอร์ติส จูเนียร์, เอ็ดเวิร์ด ลูบ, ชาราน ชูเบก, โรนัลด์ แอล. ฮอลล์สตรอม,
คัลลาส ดี. โฮล์มส์, เอริก คิมเบิลยู. โคพิชกา

ผู้อำนวยการบริหาร: ริชาร์ด ไอ. ฮิตัน

ผู้อำนวยการฝ่ายนิตยสารศาสนาจักร: อัลเลน อาร์. ลอยบอร์ก

ผู้จัดการฝ่ายธุรกิจ: การ์ฟ แคนนอน

บรรณาธิการบริหาร: อัดัม ซี. โอลสัน

ผู้ช่วยบรรณาธิการบริหาร: ไบรอัน คาร์

ผู้ช่วยฝ่ายพิมพ์เผยแพร่: ฟรานซิสกา โอลสัน

งานเขียนและงานบรรณาธิการ: เมอร์ริช่า เคนนิส, เดวิด ดิกสัน,
เดวิด เอ. เอ็ดเวิร์ดส์, แมทธิว ดี. ฟัลลิสัน, ลอรี ฟูลเลอร์, การ์เรตต์ เอช.
การ์ฟ, ลารีน พอร์เทอร์ กอนส์, จอน ไรอัน เจนเซน, ชาร์ลอตต์
ลาร์คาบาล, ไมเคิล อาร์. มอร์ริส, อีริก บี. เมอร์คอกก์, แซลลี จอห์นสัน
โอลิเวีย, โจเซฟ เอ. เพอร์รี่, แจน ฟันโบโร, ริชาร์ด เอ็ม. รอนนี,
มินดี เซกู, เซเกล วอร์เลย์, มาร์สชา วีดิสัน

ผู้อำนวยการบริหารฝ่ายศิลป์: เจ. สก็อตต์ กุนด์เซน

ผู้อำนวยการฝ่ายศิลป์: แพตตี อาร์. เพอร์สัน

งานออกแบบ: จินเนตต์ แอนดรูว์ส, เฟย์ พี. แอนดรูว์ส, แมนดี้ เบ็นท์ลีย์,
ซี. คิมบิลล์ บอห์ม, โรนัลด์ ไซดัล, เดวิด กรีน, คอลลีน ฮิงคิลีย์, เอริก พี.
จอห์นสัน, ซูซาน ลอฟเกรน, สก็อตต์ เอ็ม. มอย, เอ็มมิลี ซือโค เริ่มมิงตัน,
มาร์ค คิมเบิลยู. โรบิสัน, เบรค แฮร์, เค. นีโคล วอลเคนฮอร์สต์

ผู้ประสานงานทรัพยากรด้านเทคโนโลยี: โคลดัลด์ เนเมเกอร์ จูเนียร์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต: เจน แอนน์ ปีเตอร์ส

งานผลิต: โอรา เกลสัน อะแควร์, จูลี เบอร์เคดท์, โรนัลด์ ซี. โครนิน,
ไบรอัน คิมเบิลยู. กิล, จินนี่ เอ. นัลสัน, เคอร์รี่ ริชาร์ดสัน

งานก่อนพิมพ์: โจเซฟ เคนนิส, แอมมอน แฮร์ริส

ผู้อำนวยการฝ่ายจัดพิมพ์: สตีเวน ที. อุวิส

ผู้อำนวยการจัดจำหน่าย: ทรอย อาร์. บาร์เกอร์

งานแปล: ศศิธร ฤกษ์ไชย

เลขีสนา (ISSN 0853-2513) นิตยสารรายเดือน จัดพิมพ์โดยศาสนาจักรของ
พระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย อัครราชสมาคมในประเทศไทย
110 บาทต่อปี หรือฉบับละ 10 บาท สมัครสมาชิกผ่านตัวแทนนิตยสาร
เลขีสนาของวอร์ด/สาขา หรือส่งใบสมัครไปที่ ศูนย์หนังสือ 1645/6
อ.เพชรบุรีตัดใหม่ แขวงมักกะสัน เขตราชเทวี กรุงเทพฯ 10400 โทรศัพท์
0-2079-5303 หรือสมัครได้ด้วยตนเองโดยส่งอีเมลแจ้งความจำนงค์
มาที่ DC-Thailand@ldschurch.org หรือ Line ID: dc-thailand ในกรณี
เปลี่ยนแปลงที่อยู่กรุณาแจ้งล่วงหน้าสามสัปดาห์

ส่งคืนฉบับและข้อบกพร่อง: ทางออนไลน์ที่ liahona.lds.org; ทางอีเมลที่
liahona@ldschurch.org; หรือทางไปรษณีย์ที่ *Liahona*, Rm. 2420, 50 E.
North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA. เลขีสนา (คำศัพท์
ในพระคัมภีร์มอรมอน หมายถึง “ข้อมุกิ” หรือ “เครื่องชี้ทาง”) จัดพิมพ์
ในภาษาแอลเบเนีย อาร์เมเนีย บิสลาม่า บัลแกเรีย จีนทุซา เซบู จีน
กลาง (ตัวอักษรเข้าใจง่าย) โครเอเชีย เช็ก เดนมาร์ก ดัตช์ อังกฤษ เอสโต-
เนีย ฟินแลนด์ ฝรั่งเศส เยอรมัน กรีก ฮังการี ไอซ์แลนด์ อินโดนีเซีย
อิตาลี ญี่ปุ่น คุโรนาดี เกาหลี ลัตเวีย ลิทัวเนีย มาลากาซี มาร์แชล มอนโกเลีย
นอร์เวย์ โปแลนด์ โปรตุเกส โรมาเนีย รัสเซีย ซามัว สโลวาเนีย สเปน
สวาฮีลี สวีเดน ตากาล็อก คาซัค ไทย ตุรกี ยูเครน อุรดู และเวียดนาม
(จำนวนฉบับต่อปีต่างกันไปตามภาษาที่จัดพิมพ์)

© 2018 โดย Intellectual Reserve, Inc. All rights reserved.

พิมพ์ในสหรัฐอเมริกา

ข้อมูลลิขสิทธิ์: เว้นแต่ระบุเป็นอย่างอื่น ท่านอาจทำสำเนาข้อความ
และภาพจาก เลขีสนา ไว้ใช้ส่วนตัวได้โดยไม่หวังผลในเชิงพาณิชย์
(รวมทั้งใช้ในการเรียกของศาสนาจักร) ลิขสิทธิ์นี้อาจโอนคืนได้หากเมื่อไม่
อนุญาตให้ทำสำเนาภาพที่ระบุข้อห้ามไว้ตรงขอบภาพ หากมีข้อสงสัย
เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ กรุณาติดต่อที่ Intellectual Property Office, 50 E. North
Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

July 2018 Vol. 24 No. 7. LIAHONA (USPS 311-480) Thai (ISSN 0853-2513)
is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints,
50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for
change of address. Include address label from a recent issue; old and
new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help
line: 1-800-537-5971. Credit card orders (American Express, Discover,
MasterCard, Visa) may be taken by phone or at store.lds.org. (Canada
Post Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2). NONPOSTAL
AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to Distribution Services,
Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

ออนไลน์เพิ่มเติม

อ่านบทความและส่นบทความของ
ท่านมาที่ liahona.lds.org

หาข่าวสารที่แบ่งปันได้และ
สร้างแรงบันดาลใจ (เป็นภาษา
อังกฤษ โปรตุเกส และสเปน) ที่
facebook.com/liahona

ส่งคำติชมมาที่
liahona@ldschurch.org

บอกรับนิตยสารที่ store.lds.org
หรือไปที่ศูนย์หนังสือ ตามผู้นำ
วอร์ด หรือโทร 1-800-537-5971
(สำหรับและแคนาดา)

โลโก้นิตยสาร GETTY IMAGES

หัวข้อพระกิตติคุณในเล่ม

ตัวเลขหมายถึงหน้าแรกของบทความ

กลับใจ (การ), 63
ครอบครัว, 62, 64, 66, 68
ความจริง, 50
ความสุข, 4
งานเผยแผ่ศาสนา, 18, 70
จิตกุศล, 6
โจเซฟ สมิธ, 12
เชอมนัน (ความ), 10
บัพติศมา, 74
แบ่งปัน (การ), 79
แบบอย่าง, 40, 41, 70

ประวัติศาสตร์, 12
เปลี่ยนใจเลื่อมใส (การ), 18,
36, 42, 44
ผู้บุกเบิก, 24, 30, 44
พระคัมภีร์มอรมอน, 12, 36,
73, 80
พระบิดาบนสวรรค์, 20, 48
พระเยซูคริสต์, 60, 72
พระวิญญาณบริสุทธิ์, 20, 68
พระวิหาร, 58, 62, 63, 64, 74
ภักดี (ความ), 30, 75

มิตรภาพ, 68, 70, 75
ยากลำบาก (ความ), 24, 42
รับใช้ (การ), 6, 54
วันสะบาโต, 56, 60
ศรัทธา, 30, 40, 43
ศึกษาพระคัมภีร์ (การ), 48, 50
สวดอ้อนวอน (การ), 20, 48,
50, 76
เสียสละ (การ), 44, 64

ภาพแห่งศรัทธา

วิกเตอร์เกิดก่อนกำหนดสามเดือน ด้วยเหตุนี้เขาจึงมีความพิการหลายอย่างและไม่สามารถเดินได้จนอายุเจ็ดขวบ แม้จะประสบความท้าทายแต่วิกเตอร์เลือกเป็นคนที่มีความสุข เขาพบปิติในการยื่นมือช่วยเหลือและแสดงความรักต่อผู้อื่น
เลสลี นิลส์สัน, ช่างภาพ

วิกเตอร์ บาร์บินยากรา

เมืองคาร์คิฟ ยูเครน

ผมมีปัญหาเหมือนทุกคน ปัญหาเหล่านั้นไม่ใหญ่ขึ้นหรือเล็กลง และถึงแม้เราจะไม่สามารถแก้ไขได้ 100 เปอร์เซ็นต์ แต่ผมรู้ว่าเราสามารถจัดการกับปัญหาของเราได้และเราสามารถก้าวหน้าได้แน่นอน

เพราะศาสนจักร ผมจึงรู้ว่าคุณมีความสุขได้ไม่ว่ากรณีใด เพราะแผนของพระผู้เป็นเจ้าคือแผนแห่งความสุข ผมเชื่อว่าความสุขเป็นสิ่งที่อยู่ในตัวเรา ไม่ได้อยู่ข้างนอก

ความสุขเกิดจากการมีศรัทธาวางใจพระผู้เป็นเจ้า และดำเนินชีวิตตามพระกิตติคุณ ทั้งหมดนี้ช่วยให้เรามีเจตคติที่ถูกต้องและใช้สิ่งที่เรามีเพื่อทำให้ตัวเรดีขึ้น

ค้นหาเพิ่มเติม

ดูเส้นทางแห่งศรัทธาของวิกเตอร์เพิ่มเติมที่
liahona.lds.org

เข้าไปที่ “แผนแห่งความรอด” ใน lds.org/topics เพื่อดูว่าแผนแห่งความรอดช่วยให้เราพบความสุขอย่างไร

หลักธรรมของการปฏิบัติศาสนกิจ ยื่นมือช่วยด้วย ความกรุณา

เมื่อท่านทำตามแบบอย่างความกรุณาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ท่านจะพบว่าท่านสามารถสร้างสรรค์สิ่งพิเศษในชีวิตผู้อื่น

ค ความกรุณาคือการมีความเข้าใจ เข้าใจความเดือดร้อนของผู้อื่น ควบคู่กับความปรารถนาจะแบ่งเบาหรือบรรเทาความเดือดร้อนนั้น พันธสัญญาจะติดตามพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดเป็น พันธสัญญาของความกรุณาอยาก “แบ่งภาระของกันและกัน” (โมไซยาห์ 18:8) งานมอบหมายให้ดูแลผู้อื่นเป็นโอกาสให้ปฏิบัติศาสนกิจเช่นพระเจ้าทรงทำ ด้วย “เมตตาคนที่ยังสงสัยอยู่” (ยูดาส 1:22) พระเจ้าทรงบัญชาให้ “แสดงความกรุณาและความปรานีต่อพี่น้องของตน” (เศคาริยาห์ 7:9)

ความกรุณาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด

ความกรุณาเป็นแรงผลักดันในการปฏิบัติศาสนกิจของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด (ดูกรอบสี่เหลี่ยมด้านข้าง “พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดที่ทรงกรุณา”) ความกรุณาเพื่อนมนุษย์ของพระองค์เป็นเหตุให้พระองค์ยื่นมือช่วยเหลือคนรอบข้างพระองค์นับครั้งไม่ถ้วน การเล็งเห็นความต้องการและความปรารถนาของผู้คนส่งผลให้พระองค์สามารถ

อวยพรพวกเขาและสอนพวกเขาในด้านที่สำคัญต่อพวกเขามากที่สุด ความปรารถนาจะบรรเทาความเดือดร้อนของเรานำพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดให้แสดงความกรุณาขั้นสูงสุด นั่นคือ การชดใช้บาปและความทุกข์ของมวลมนุษย์

พระเจ้าสามารถในการตอบสนองความต้องการของผู้คนเป็นสิ่งที่เราสามารถขวนขวายให้ได้มาขณะที่เรารับใช้ เมื่อเราดำเนินชีวิตอย่างชอบธรรมและฟังการกระตุ้นเตือนของพระวิญญาณ เราจะได้รับ การดลใจให้ยื่นมือช่วยเหลืออย่างมีความหมาย

พันธสัญญาของเราเรื่องความกรุณา

พระบิดาบนสวรรค์ทรงต้องการให้บุตรธิดาของพระองค์กรุณาต่อกัน (ดู 1 โครินธ์ 12:25–27) เพื่อเป็นสานุศิษย์ที่แท้จริง เราต้องพัฒนาและแสดงความกรุณาผู้อื่น โดยเฉพาะคนตกทุกข์ได้ยาก (คพ. 52:40)

โดยรับพระนามของพระเยซูคริสต์ไว้กับตัวเราผ่านพันธสัญญาบัพติศมา เราเป็นพยานว่าเราเต็มใจใช้ความกรุณา ประทาน เฮนรี่ บี. อายริงก์ที่ปรึกษาที่สองในฝ่าย

หลักการของการปฏิบัติศาสนกิจมุ่งช่วยเราเรียนรู้ที่จะ
ดูแลกันและกัน—มิใช่เพื่อแบ่งปันเป็นข่าวสาร เมื่อเรารู้จัก
คนที่เรารับใช้ พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงกระตุ้นเตือนเรา
ให้รู้ว่าข่าวสารอะไรที่พวกเขาอาจต้องการนอกเหนือจาก
การดูแลและความกรุณาของเรา

ประธานสูงสุดสอนว่า ของประธานแห่งพระ
วิญญาณบริสุทธิ์ช่วยให้เราทำเช่นนั้น “ท่าน
เป็นสมาชิกแห่งพันธสัญญาของศาสนจักร
ของพระเยซูคริสต์...”

“นั่นคือเหตุผลที่ว่าเหตุใดท่านจึงรู้สึก
ต้องการช่วยบุคคลหนึ่งที่กำลังดิ้นรนเพื่อ
มุ่งหน้าต่อไปภายใต้ภาระของความโศกเศร้า
และความยากลำบาก ท่านสัญญาว่าท่านจะ
ช่วยพระเจ้าทำให้ภาระของพวกเขาเบาลง
และปล่อยพวกเขา ท่านได้รับพลังอำนาจ
ที่จะช่วยแบ่งเบาภาระเหล่านั้นเมื่อท่านได้รับ
ของประธานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์”¹

ตัวอย่างเช่น พี่น้องสตรีคนหนึ่งในประเทศ

มีสถานการณ์ครอบครัวที่ลำบากซึ่งทำให้
เธอไม่ได้เข้าร่วมการประชุมที่โบสถ์นาน
กว่าหนึ่งปี พี่น้องสตรีอีกคนหนึ่งในสาขา
ยื่นมือช่วยด้วยความกรุณาทุกวันอาทิตย์
โดยโทรศัพท์เล่าให้เธอฟังเกี่ยวกับคำพูด
บทเรียน จดหมายเรียกเป็นผู้สอนศาสนา
เด็กเกิด และข่าวอื่นๆ ของศาสนจักร เมื่อ
สถานการณ์ครอบครัวของซิสเตอร์ที่ไม่ได้
ออกจากบ้านคนนี้ได้ดีขึ้น เธอรู้สึกเหมือนเธอ
ยังเป็นส่วนหนึ่งของสาขาเพราะเพื่อนของ
เธอโทรศัพท์มาทุกสัปดาห์ ■

อ้างอิง

1. เซนรี่ บี. อายริงก์, “พระผู้ปล่อยพวกเขา,” เลียโฮนา,
พ.ศ. 2015, 18.

พระผู้ช่วยให้รอดที่ทรง กรุณา

ท่านอาจจะศึกษาพระคัมภีร์บางข้อต่อไปนี้
เพื่อดูว่าความกรุณาของพระเยซูคริสต์ผลักดัน
พระองค์ให้ทรงรักษาให้พร และสอนคนรอบ
ข้างในระหว่างการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์
อย่างไร: มัทธิว 9:35–38; 14:14; 18:27, 33;
20:30–34; มาระโก 1:40–42; 5:19; 6:30–42;
9:22; ลูกา 7:13; 10:33; 15:20

คำแนะนำสี่ประการสำหรับการพัฒนาความกรุณย์

ถึงแม้ความกรุณย์มักจะเพิ่มขึ้นหลังจากเราประสบการณ์ทดลองของเราเอง แต่มีบางอย่างที่เรา
ทำได้วันนี้เพื่อพัฒนาความกรุณย์ คิดหาวิธีที่ท่านจะประยุกต์ใช้หลักธรรมทั้งสี่ข้อนี้

สวดอ้อนวอนทูลขอ ขณะท่านวิงวอน
พระบิดาบนสวรรค์ พระองค์จะทรง
เปิดใจท่าน และ “ท่านจะรู้สึกห่วงใย
ความผาสุกนิรันดร์และความสุขของ
ผู้อื่นอย่างจริงจัง” (สั่งสอนกิตติคุณ
ของเรา: แนวทางการรับใช้งานเผยแผ่
ศาสนา [2004], 128; ดู โมโรไน 7:48)

1. การสวด อ้อนวอน

ปฏิบัติ ท่านสามารถแสดง
ความกรุณย์ได้โดยฟัง
และเข้าใจ วางตัวท่านใน
สถานการณ์ของพวกเขา
และพิจารณาว่าพวกเขาจะ
รู้สึกอย่างไร ท่านอาจจะ
เสนอตัวช่วยบรรเทาความ
เจ็บปวด ความทุกข์ หรือ
ความเดือดร้อนของพวกเขา
หากเหมาะสมกับสถานการณ์
และจังหวะเวลา

4. มิตรภาพ

ความกรุณย์

2. การปฏิบัติ

เป็นเพื่อนส่วนตัว การแสดง
ความกรุณย์ทำได้ง่ายๆ อย่าง
เช่นแสดงความสนใจชีวิตผู้อื่น
จริงๆ ตั้งใจฟังให้ดี (ดู “หลัก
ธรรมของการปฏิบัติศาสนกิจ:
ห้าสิ่งที่ผู้ฟังที่ดีพึงทำ,”
เลียวไฮนา, มิ.ย. 2018, 6–9)
ความรักที่ท่านมีต่อพวกเขาจะ
เพิ่มขึ้น และท่านจะมองเห็นวิธี
แสดงความรักนั้นง่ายขึ้น

3. การกระตุ้น เตือน

ทำตามการกระตุ้นเตือน พระเจ้าทรง
สามารถเปิดเผยวิธีแสดงความกรุณย์ที่ตัว
เราอาจไม่ทันสังเกต เมื่อท่านรู้สึกถึงการ
สะกิดจากพระวิญญาณให้ช่วยผู้อื่น อย่า
ลังเลที่จะทำตามนั้น

รู้ว่าท่านเป็นใคร— และท่านเป็นใครตลอดมา

โดย เซอร์ แอล. ดิว

ข่าวเขียนสอนชุดนี้เป็นชีวิตของสตรีที่อุทิศตนและข่าวสารของพวกเธอ คัดลอกมาจากหนังสือ
At the Pulpit: 185 Years of Discourses by Latter-day Saint Women (2017)

เมื่อเร็วๆ นี้เมแกนหลานสาววัย 16 ปี ของดิฉันกับเพื่อนสองคนมาค้างคืนที่บ้าน ขณะที่เรากำลังคุยกันในวันนั้น หนึ่งในสามคนนั้นถามดิฉันว่าการเป็นเด็กโตที่ฟาร์มสมัยก่อนเป็นอย่างไร... ดิฉันบอกเมแกนกับเพื่อนๆ ว่าใน “สมัยก่อน” ดิฉันเป็นอายุมากและไม่มีความเชื่อมั่นในตัวเองแม้แต่น้อย “แล้วคุณย่าเอาชนะความรู้สึกแบบนั้นอย่างไรคะ” เมแกนถาม ดิฉันเกือบจะตอบสั้นๆ ไปแล้ว แต่รู้สึกว่ายาวชมนหญิงที่ยอดเยี่ยมเหล่านั้นน่าจะได้รับได้มากกว่านั้น ดิฉันจึงบอกพวกเธอว่ามันเป็นเหตุผลทางวิญญาณ ความรู้สึกต่อตัวเองและต่อชีวิตค่อยๆ เปลี่ยนหลังจากย่าเริ่มเข้าใจว่าพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไรต่อย่า จากนั้นคำถามของพวกเธอก็ปัดดังเข้ามา อาทิ ย่า

รู้ได้อย่างไรว่าพระเจ้าทรงรู้สึกอย่างไร และพวกเธอจะทราบได้อย่างไรว่าพระองค์ทรงรู้สึกอย่างไรต่อพวกเธอ เราใช้พระคัมภีร์คุยกันหลายชั่วโมงเกี่ยวกับวิธีฟังสุรเสียงของพระวิญญาณ เกี่ยวกับว่าพระเจ้าทรงปรารถนาจะเผยความรู้ที่เก็บไว้อย่างปลอดภัยในวิญญาณของเราเพียงใดในเรื่องที่ว่าเราเป็นใคร พันธกิจของเราคืออะไร และเกี่ยวกับความแตกต่างที่เปลี่ยนชีวิตเราเมื่อเรารู้... ไม่มีสิ่งใดสำคัญต่อความสำเร็จและความสุขของเราที่นั่นมากไปกว่าการได้ยินสุรเสียงของพระวิญญาณ พระวิญญาณคือผู้ทรงเปิดเผยอัตลักษณ์ของเรา—ซึ่งไม่เพียงเผยว่าเราเป็นใครเท่านั้นแต่เราเป็นใครตลอดมาด้วย เมื่อเรารู้เช่นนั้น ชีวิตเราจะ

เกี่ยวกับซิสเตอร์ดิว
เซอร์ ลินน์ ดิวเกิดที่
เมืองยูติสเชส
รัฐแคนซัส
สหรัฐอเมริกา เมื่อปี
1953 เธอเป็นบุตรคน
โตในจำนวนบุตรห้า
คน และเมื่อเธอเรียนจบ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ห้า เธอขับ
รถแทรกเตอร์ที่ฟาร์มชัยฟิช
ของครอบครัว ในวันอาทิตย์มูคิ ดิว
คุณย่าของเธอจะมาขับเธอไปโบสถ์
แต่เช้าซึ่งจัดในห้องประชุมเช้า พวก
เธอจะช่วยกันเก็บกวาดกันบูห์และ
กระป๋องเบียร์เพื่อเตรียมห้องสำหรับการประชุม การมีส่วนร่วมในสาขา
เล็กๆ หมายความว่าเธอต้องเป็นผู้
พูดและผู้สอนบ่อยมาก เธอเป็นผู้
เล่นเปียโนของสาขาเมื่อเป็นเยาวชน
หญิงและรับใช้ในฝ่ายประธาน
ปฐมวัยสาขาเมื่ออายุ 16 ปี

หลังจากเรียนจบปริญญาสาขา
ประวัติศาสตร์ที่มหาวิทยาลัย
บริกัม ยังก์ในปี 1978 เธอได้งาน
เป็นบรรณาธิการของ Bookcraft
เธอเข้าร่วม Deseret Book ในปี
1988 และเป็นรองประธานฝ่าย
บริหารในปี 2000

เธออายุ 35 ปีเมื่อเข้าร่วมคณะ
กรรมการสมาคมสงเคราะห์สามัญ
ในช่วงบาร์บารา ดับเบิลยู. วินเคอร์
เป็นประธาน เธออายุเพียง 43 ปี
เมื่อเป็นที่ปรึกษาที่สองของแมริย์
เอลเลน สมุทในฝ่ายประธานสมาคม
สงเคราะห์สามัญเมื่อปี 1997

ซิสเตอร์ดิวชักชวนสตรีให้
เข้าใจคุณค่าของพวกเธอระหว่าง
ปราศรัยที่การประชุมใหญ่ของสตรี
ปีวายุในปี 2001 ซึ่งคัดลอกมาไว้ที่
นี้ (ปรับเครื่องหมายวรรคตอนตาม
มาตรฐานที่ใช้ในปัจจุบัน)

ดำเนินตามจุดประสงค์อย่างน่าทึ่งจน
เราไม่มีวันเหมือนเดิมอีก

... วิญญาณของเราปรารถนาให้เรา
จดจำความจริงว่าเราเป็นใคร เพราะวิธี
ที่เรามองตนเอง สำคัญในอัตลักษณ์
ของเรา จะส่งผลต่อทุกสิ่งที่เราทำ ...
ส่งผลต่อวิธีที่เราดำเนินชีวิต ด้วย
เหตุนี้ วันหนึ่งฉันจึงเชื่อเชิญให้ท่าน
ไตรตรองใหม่ไม่เพียงท่านเป็นใคร
เท่านั้นแต่ท่านเป็นใครตลอดมาด้วย

... ท่านนึกภาพออกหรือไม่ว่า
พระเจ้าเป็นผู้ทรงรู้จักเราอย่าง
สมบูรณ์ ทรงสงวนเราให้มาเวลานี้
เวลาที่ความเลื่องจะสูงขึ้นและการต่อ
ต้านจะรุนแรงมากกว่าแต่ก่อน เวลา

ที่พระองค์ทรงต้องการสตรีผู้จะช่วย
เลี้ยงดูและนำทางรุ่นที่ทรงเลือกไว้ใน
สภาพแวดล้อมที่อันตรายมากที่สุด
ทางวิญญาณ ท่านนึกภาพออกหรือไม่
ว่าพระองค์ทรงเลือกเราเพราะทรงรู้ว่า
เราจะไม่หวั่นเกรงในการสร้างไซอัน

... จิตใจสูงและยิ่งใหญ่ กล้าหาญ
และมุ่งมั่น เปี่ยมด้วยศรัทธาและไม่
หวาดหวั่น ท่านเป็นคนแบบนั้น และ
ท่านเป็นแบบนั้นตลอดมา การเข้าใจ
ความจริงดังกล่าวเปลี่ยนชีวิตท่านได้
เพราะความรู้นี้ให้ความเชื่อมั่นที่ไม่มี
วิธีใดลอกเลียนแบบได้

... เมื่อท่านเข้าใจว่า ท่านได้รับ
เลือกและสงวนไว้สำหรับเวลานี้ และ

เมื่อท่านดำเนินชีวิตสอดคล้องกับ
พันธกิจของท่าน ท่านจะมีความสุข
มากกว่าแต่ก่อน

... พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระ
บิดาของเรา และพระบุตรองค์เดียว
ที่ถือกำเนิดจากพระองค์ทรงเป็น
พระคริสต์ ขอให้เราชื่นชมยินดี
อีกครั้งขณะดำเนินการแทนพระ
ผู้ช่วยให้รอดด้วยความมองอาจและ
รับใช้ด้วยความห้าวหาญและความ
กระฉับกระเฉงในสวนองุ่นของ
พระองค์ ขอเราอย่าได้หวั่นเกรงใน
การเสริมสร้างไซอันของพระผู้เป็น
เจ้าของเรา—เพราะเรารู้ว่าเราเป็นใคร
และเราเป็นใครตลอดมา ■

บทที่ 5

หายไปหมดแล้ว

บทนี้เป็นบทที่ 5 ของประวัติศาสตร์จักรเซมรียาสี่เล่มชุดใหม่ชื่อ วิสุทธิชน: เรื่องราวของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์ในยุคสุดท้าย หนังสือจะมีอยู่ในรูปแบบที่พิมพ์แล้ว 14 ภาษา ในหมวดประวัติศาสตร์ของแอปพลิเคชันคลังค้นคว้าพระกิตติคุณ และออนไลน์ที่ วิสุทธิชน.lds.org อีกหลายบทจะจัดพิมพ์ในฉบับต่อไปจนกว่าจะออกเล่ม 1 ช่วงปลายปีนี้ บทเหล่านั้นจะมีให้อ่าน 47 ภาษาในแอปพลิเคชันคลังค้นคว้าและที่ วิสุทธิชน.lds.org

หลังจากโจเซฟนำแผ่นจารึกทองคำมาบ้าน พวกแสวงหาสมบัติพยายามขโมยแผ่นจารึกอยู่หลายสัปดาห์ เพื่อรักษานั่นก็ให้ปลอดภัย เขาต้องย้ายแผ่นจารึกไปมา โดยซ่อนแผ่นจารึกไว้ใต้เตาไฟใต้พื้นร้านของพ่อเขาและในกองขี้เถ้า เขาต้องระแวดระวังอยู่ตลอดเวลา

เพื่อนบ้านที่สนใจใคร่รู้แวะมาที่บ้านเพื่อขอดูบันทึกโจเซฟปฏิเสธตลอดเวลา แม้เมื่อบางคนเสนอว่าจะจ่ายเงินให้เขา เขาตั้งใจจะดูแลแผ่นจารึกโดยวางใจในคำสัญญาของพระเจ้าว่าหากเขาทำทุกสิ่งที่ทำได้ พระองค์จะทรงคุ้มครองแผ่นจารึกเหล่านั้น¹

บ่อยครั้ง การรบกวนเหล่านี้ทำให้เขาไม่สามารถตรวจสอบแผ่นจารึกและเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับอูรีมและทุมมิม เขารู้ว่าเครื่องแปลมีไว้เพื่อช่วยเขาแปลแผ่นจารึกแต่เขาไม่เคยใช้ศิลาผู้หยั่งรู้อ่านภาษาโบราณมาก่อน เขาตื่นเต้นที่จะเริ่มงาน แต่เขาไม่รู้แน่ชัดว่าจะทำอย่างไร²

ขณะโจเซฟศึกษาแผ่นจารึก เจ้าของที่ดินซึ่งเป็นที่เคารพนับถือในพอลโมราชื่อมาร์ติน แฮร์ริสเริ่มสนใจงานของเขา มาร์ตินมีอายุพอที่จะเป็นพ่อของโจเซฟและบางครั้งเขาจ้างโจเซฟไปช่วยงานในที่ดินของเขา มาร์ตินได้ยืนยันเกี่ยวกับแผ่นจารึกทองคำแต่ไม่ได้คิดอะไรมากนัก

กระทั่งมารดาของโจเซฟเชื่อเชิญให้เขาไปเยี่ยมลูกชายของเธอ³

โจเซฟออกไปทำงานเมื่อมาร์ตินแวะมาหา เขาจึงถามเอมมาและสมาชิกครอบครัวคนอื่นๆ เกี่ยวกับแผ่นจารึกเมื่อโจเซฟกลับบ้าน มาร์ตินคว่ำแขนเขาและถามรายละเอียดเพิ่มเติม โจเซฟบอกเขาเกี่ยวกับแผ่นจารึกทองคำและคำแนะนำของโมโรไนให้แปลและพิมพ์งานเขียนที่อยู่บนแผ่นจารึก

“หากนี่เป็นงานของมาร” มาร์ตินกล่าว “ผมไม่อยากจะยุ่งด้วย” แต่หากนี่คืองานของพระเจ้า เขาต้องการช่วยโจเซฟประกาศให้โลกรู้

โจเซฟให้มาร์ตินยกแผ่นจารึกในหีบใส่กุญแจ มาร์ตินบอกได้ว่ามีของหนัก แต่เขาไม่เชื่อว่านั่นเป็นแผ่นจารึกทองคำ “คุณอย่าว่าผมที่ไม่เชื่อคำพูดของคุณนะครับ” เขาบอกโจเซฟ

เมื่อมาร์ตินกลับถึงบ้านหลังจากเที่ยงคืน เขาค่อยๆ เดินเข้าไปในห้องนอนและสวดอ้อนวอนโดยสัญญากับพระเจ้าเป็นเจ้าว่าจะให้ทุกสิ่งที่เขามีหากเขาได้รู้ว่าโจเซฟกำลังทำงานจากสวรรค์

เมื่อเขาสวดอ้อนวอน มาร์ตินรู้สึกถึงเสียงสงบแผ่วเบาตรัสกับจิตวิญญาณของเขา เรารู้ทันทีว่าแผ่นจารึกมาจากพระเจ้าเป็นเจ้า—และเขารู้ว่าเขาต้องช่วยโจเซฟแบ่งปันข่าวสารจากแผ่นจารึก⁴

ปลายปี 1827 เอ็มมารู้ว่าเธอตั้งครรภ์ เธอเขียนไปหาบิดามารดาของเธอ เป็นเวลาเกือบหนึ่งปีแล้วที่เธอกับโจเซฟแต่งงานกัน และบิดามารดาของเธอยังคงไม่พอใจ แต่ครอบครัว

ครัวเฮลยอมนำให้คู่สามีภรรยาหนุ่มสาวกลับไปฮาร์โมนีย์เพื่อ
เอ็มมาจะได้คลอตบุตรที่ใกล้กับครอบครัวของเธอ

ถึงแม้เรื่องนี้จะทำให้โจเซฟต้องจากพ่อแม่และพี่น้อง
ของเขาไป แต่เขากระตือรือร้นที่จะไป ผู้คนที่นิวยอร์กยังคง
พยายามขโมยแผ่นจารึก การย้ายไปที่ใหม่อาจทำให้เขาสงบ
และมีความเป็นส่วนตัวที่จำเป็นต่อการทำงานของพระเจ้า
แต่โชคร้าย เขาเป็นหนี้และไม่มีเงินย้าย⁵

โดยหวังว่าจะจัดการเรื่องการเงินของเขา โจเซฟเข้าไป
ในเมืองเพื่อจ่ายหนี้บางส่วน ขณะที่เขากำลังจ่ายเงินอยู่ใน
ร้าน มาร์ติน แฮร์ริสเดินมาหาเขา “นี่ห้าสิบดอลลาร์ครับ
คุณสมิธ” เขากล่าว “ผมให้คุณเพื่อทำงานของพระเจ้า”

โจเซฟรู้สึกประหลาดที่จะรับเงินและสัญญาว่าจะจ่ายคืน
แต่มาร์ตินบอกไม่ให้กังวลเรื่องนั้น เงินนั้นเป็นของขวัญ
เขาเรียกให้ทุกคนที่อยู่ในห้องเป็นพยาน
ว่าเขาเต็มใจให้⁶

ไม่นานหลังจากนั้น โจเซฟจ่ายหนี้
ของเขาและบนสัมภาระขึ้นเกวียน
จากนั้นเขาและเอ็มมาออกเดินทางไป
ฮาร์โมนีย์พร้อมกับแผ่นจารึกทองคำ
ซ่อนไว้ในถังถั่ว⁷

ทั้งคู่เดินทางไปถึงบ้านหลังใหญ่ของ
ครอบครัวเฮลประมาณหนึ่งสัปดาห์
หลังจากนั้น⁸ไม่นาน พ่อของเอ็มมาขอ
ดูแผ่นจารึกทองคำ แต่โจเซฟบอกว่า
เขาจะดูได้เฉพาะหีบที่เขาเก็บแผ่นจารึกเท่านั้น ด้วยความ
รำคาญ ไอแซคยกหีบขึ้นดูและรู้สึกลึกลับน้ำหนักรวมของหีบ
ใบนั้น แต่เขายังคงสงสัย เขาบอกว่าโจเซฟเก็บมันไว้ที่บ้าน
ไม่ได้เว้นแต่จะ让他ดูว่ามีอะไรอยู่ข้างใน⁹

โดยมีพ่อของเอ็มมาอยู่ด้วย การแปลจะไม่ง่าย แต่โจเซฟ
ก็พยายามสุดความสามารถ เอ็มมาช่วยเขาคัดลอกอักขระ
แปลๆ จากแผ่นจารึกลงบนกระดาษเป็นจำนวนมาก¹⁰
จากนั้นเขาพยายามแปลอักขระเหล่านั้นด้วยอูรีมและทูมิม
เป็นเวลาหลายสัปดาห์ ขั้นตอนดังกล่าวทำให้เขาต้องทำ
มากกว่ามองเข้าไปในเครื่องแปล เขาต้องอ่อนน้อมถ่อมตน
และใช้ศรัทธาเมื่อเขาศึกษาอักขระ¹¹

ไม่กี่เดือนหลังจากนั้น มาร์ตินมาที่ฮาร์โมนีย์ เขาบอก
ว่าเขารู้สึกที่พระเจ้าทรงเรียกให้เขาเดินทางมาใกล้ถึง
นิวยอร์กซิตี้เพื่อปรึกษาผู้เชี่ยวชาญภาษาโบราณ เขาหวังว่า
คนเหล่านั้นจะแปลอักขระได้¹²

โจเซฟคัดลอกอักขระอีกหลายตัวจากแผ่นจารึก เขียน
การแปลของเขาและยื่นกระดาษให้มาร์ติน จากนั้นเขาและ
เอ็มมาอดูขณะเพื่อนของพวกเขามุ่งไปทางตะวันออก
เพื่อปรึกษากับนักวิชาการผู้มีชื่อเสียง¹³

เมื่อมาร์ตินมาถึงนิวยอร์กซิตี้ เขาไปพบกับชาร์ลส์
แอนธัน ศาสตราจารย์ภาษาละตินและกรีกที่วิทยาลัย
โคลัมเบีย ศาสตราจารย์แอนธันเป็นชายหนุ่ม—อายุน้อย
กว่ามาร์ตินประมาณสิบห้าปี—เขามีชื่อเสียงในเรื่องการ
ตีพิมพ์สารานุกรมฉบับประชาชนเกี่ยวกับวัฒนธรรม
กรีกและโรมัน เขาเริ่มรวบรวมเรื่องราวของชาวอเมริกัน
อินเดียนด้วย¹⁴

แอนธันเป็นนักวิชาการที่เคร่งครัดซึ่งไม่ชอบให้ใครมา

รบกวน แต่เขาดูแลมาร์ตินและศึกษา
อักขระพร้อมกับงานแปลที่โจเซฟให้
มา¹⁵ แม้ว่าศาสตราจารย์ท่านนี้ไม่รู้ภาษา
อียิปต์ แต่เขาเคยอ่านการศึกษาเกี่ยวกับ
ภาษาและรู้ว่าอักขระมีลักษณะอย่างไร
โดยการดูอักขระเหล่านี้ เขามองเห็น
ความคล้ายคลึงกับภาษาอียิปต์และ
บอกมาร์ตินว่าการแปลนั้นถูกต้อง

มาร์ตินให้เขาดูอักขระมากขึ้น และ
แอนธันตรวจสอบอักขระเหล่านั้น เขา
กล่าวว่ามันมีอักขระจากภาษาโบราณ
หลายภาษาและมอบใบรับรองให้มาร์ติน

เพื่อยืนยันว่าเป็นอักขระแท้ เขาแนะนำให้มาร์ตินนำ
อักขระไปให้นักวิชาการอีกท่านหนึ่งชื่อซามูเอล มิทเชลล์
ดูด้วย นักวิชาการท่านนี้เคยสอนที่โคลัมเบีย¹⁶

“เขามีความรู้เยอะมากเกี่ยวกับภาษาโบราณเหล่านี้”
แอนธันกล่าว “และผมไม่สงสัยเลยว่าเขาจะสามารถทำให้
คุณพอใจได้”¹⁷

มาร์ตินเก็บใบรับรองไว้ในกระเป๋าของเขา แต่ทันทีที่
เขากำลังจะออกไป แอนธันเรียกเขากลับมา เขาอยากรู้ว่า
โจเซฟพบแผ่นจารึกทองคำได้อย่างไร

“เทพองค์หนึ่งของพระเจ้าเป็นเจ้า” มาร์ตินกล่าว “เปิด
เผยแก่เขา” เขาเป็นพยานว่าการแปลแผ่นจารึกจะเปลี่ยน
โลกและปกป้องโลกจากความพินาศ เวลานี้เขามีหลักฐาน
ยืนยันความเป็นจริงของมัน เขาตั้งใจขายที่นาของเขาและ
บริจาคเงินเพื่อพิมพ์งานแปล

“ผมขอดูใบรับรองฉบับนั้น” แอนธันกล่าว

15

“จตแล้ว” หลังจากที่เขาเขียนสิ่งที่โจเซฟพูดจบ³⁰ เอ็มมาผลัดกันทำหน้าที่ผู้จดคำแปลด้วย เธอแปลกใจว่าหลังจากขัดจังหวะและหยุด โจเซฟสามารถเริ่มแปลต่อจากเดิมโดยไม่ต้องมีการเตือนความจำ³¹

ไม่นานก็ถึงเวลาที่ลูกของเอ็มมาจะคลอด หน้าตั้นฉบับกองหนาขึ้นทุกที และมาร์ตินเชื่อว่าหากเขาให้ภรรยาของเขาอ่านงานแปล เธอจะเห็นคุณค่าของงานนี้และหยุดก้าวร้าวงานของพวกเขา³² เขาหวังด้วยว่าลูที่จะพอใจกับวิธีที่เขาใช้เวลาและเงินของเขาเพื่อช่วยนำพระคำของพระเจ้าเป็นเจ้าของออกมา

วันหนึ่ง มาร์ตินขออนุญาตโจเซฟนำตั้นฉบับไปพอลไมราสองสามสัปดาห์³³ โดยที่จำได้ว่าลูซี่ แฮร์ริสทำตัวอย่างไรเมื่อเธอมาเยี่ยมบ้าน โจเซฟกังวลเกี่ยวกับความคิดนี้ แต่เขาก็ต้องการสร้างความพอใจให้มาร์ติน ผู้ที่เชื่อเขาเมื่อคนมากมายสงสัยคำพูดของเขา³⁴

โดยไม่รู้ว่าทำอะไร โจเซฟสวดอ้อนวอนเพื่อขอการนำทางและพระเจ้าตรัสบอกเขาไม่ให้มาร์ตินนำหน้าหนังสือเหล่านั้นไป³⁵ แต่มาร์ตินมั่นใจว่าการให้ภรรยาเขาตั้นฉบับเหล่านั้นจะเปลี่ยนทุกสิ่งและเขาอ้อนวอนโจเซฟให้ทูลขออีกครั้ง โจเซฟทำเช่นนั้นแต่คำตอบยังคงเป็นเช่นเดิม มาร์ตินกดดันให้เขาถามครั้งที่สาม แต่ในครั้งนั้นพระเจ้าเป็นเจ้าทรงอนุญาตให้พวกเขาทำอย่างที่พวกเขาพอใจ

โจเซฟบอกมาร์ตินว่าเขา นำตั้นฉบับไปได้สองสัปดาห์หากเขาสัญญาว่าจะเก็บใส่กุญแจไว้และให้สมาชิกครอบครัวบางคนดูเท่านั้น มาร์ตินสัญญาและกลับไปพอลไมราพร้อมกับตั้นฉบับในมือ³⁶

หลังจากมาร์ตินจากไป โมโรโนปรากฏต่อโจเซฟและนำเครื่องแปลไปจากเขา³⁷

วันต่อมาหลังจากมาร์ตินจากไป เอ็มมาเจ็บปวดทรมานจากการคลอดและให้กำเนิดบุตรชาย เด็กทารกไม่แข็งแรงป่วยและมีชีวิตอยู่ไม่นาน ประสบการณ์อันแสนสาหัสนี้ทำให้เอ็มมาหมดแรงกายและทุกขใจอย่างมาก ในช่วงนั้นดูเหมือนว่าเธออาจจะสิ้นชีวิตด้วย โจเซฟดูแลเธอตลอดเวลาโดยอยู่เคียงข้างเธอไม่ห่าง³⁸

สองสัปดาห์หลังจากนั้น สุขภาพของเอ็มมาดีขึ้น เธอจึงนึกถึงมาร์ตินและตั้นฉบับ “ดิฉันรู้สึกไม่สบายใจเลย” เธอ

บอกโจเซฟ “ดิฉันพักผ่อนไม่ได้และคงไม่สบายใจจนกว่าดิฉันจะรู้ว่าคุณแฮร์ริสทำอะไรกับตั้นฉบับบ้าง”

เธอกระตุ้นให้โจเซฟไปหามาร์ตินแต่โจเซฟไม่ต้องการทั้งเธอไป “ไปเรียกแม่ดิฉันมา” เธอบอก “และเธอจะอยู่กับดิฉันตอนที่คุณไม่อยู่”³⁹

โจเซฟขึ้นรถม้าโดยสารไปทางเหนือ เขาไม่ค่อยได้กินและนอนระหว่างเดินทาง เกรงว่าเขาได้ทำให้พระเจ้าผู้ปกครองพระทัยเพราะเขาไม่ฟังเมื่อพระองค์ตรัสว่าไม่ให้มาร์ตินนำตั้นฉบับไป⁴⁰

ดวงอาทิตย์กำลังขึ้นเมื่อเขามาถึงบ้านพ่อแม่ของเขาในแมนเชสเตอร์ ครอบครัวสมิธกำลังเตรียมอาหารเช้าและส่งคนไปเชิญมาร์ตินมาร่วมรับประทานอาหารกับพวกเขา ก่อนแปดโมงเช้า อาหารอยู่บนโต๊ะแต่มาร์ตินยังไม่มา โจเซฟและ

ครอบครัวเริ่มกังวลเมื่อพวกเขา รอมาร์ติน

ในที่สุด หลังจากผ่านไปนานกว่าสี่ชั่วโมง มองเห็นมาร์ตินในระยะไกล ค่อยๆ เดินตรงมาที่บ้าน ตาของเขาจ้องอยู่ที่พื้นตรงหน้าของเขา⁴¹ เขาหยุดที่หน้าประตู นั่งบนรั้ว และดึงหมวกมาบังสายตาเขา แล้วเขาก็เข้ามาข้างใน นั่งลงเตรียมจะรับประทานอาหารโดยไม่พูดอะไร

ครอบครัวเฝ้าดูขณะที่มาร์ตินยกช้อนส้อมขึ้น เหมือนว่าพร้อมจะรับประทานอาหาร แต่แล้วก็ทิ้งช้อนส้อมลง “ผมสูญเสียจิตวิญญาณแล้ว!” เขาร้อง มือกุมขมับ “ผม

สูญเสียจิตวิญญาณแล้ว”

โจเซฟพูดลุกขึ้น “มาร์ติน คุณทำตั้นฉบับหายหรือ”

“ครับ” มาร์ตินพูด “ครับ หายไปแล้ว และผมไม่รู้ว่าจะอยู่ที่ไหน”

“โอ้ พระเจ้าเป็นเจ้าของผม พระเจ้าเป็นเจ้าของผม”

โจเซฟคร่ำครวญ กำหมัดแน่น “หายไปหมดแล้ว!”

เขาเริ่มเดินไปมา เขาไม่รู้ว่าทำอะไร “กลับไป”

เขาสั่งมาร์ติน “ค้นหาอีกครั้ง”

“ไม่มีประโยชน์อะไรแล้ว” มาร์ตินร้อง “ผมค้นหาทุกซอกทุกมุมในบ้าน แม้กระทั่งนิกที่นอนและหมอนออกดู และผมรู้ว่ามันไม่อยู่ที่นั่น”

“ผมต้องกลับไปบอกภรรยาผมเรื่องนี้หรือไม่” โจเซฟเกรงว่าข่าวนี้จะทำให้เธอเสียชีวิต “และผมจะอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร”

บ้านของโจเซฟกับเอ็มมา สมิธในเมืองฮาร์โมนี รัฐเพนซิลเวเนีย

มารดาพยายามปลอบใจเขา เธอบอกว่าบางทีพระเจ้าจะทรงให้อภัยเขาหากเขากลับใจอย่างนอบน้อมถ่อมตน แต่เวลานี้โจเซฟกำลังสะอื้น โกรธตนเองที่ไม่เชื่อฟังพระเจ้า ตั้งแต่แรก ตลอดวันนั้นทั้งวันเขาแทบไม่กินอะไรเลย เขาก็อายุหนึ่งคืนและออกเดินทางไปฮาร์โมนีย์เช้าวันรุ่งขึ้น⁴²

เมื่อลูซี่มองดูเขาจากไป เธอหนักใจ ดูเหมือนว่าทุกสิ่งที่พวกเขาหวังไว้ในครอบครัว—ทุกสิ่งที่นำไปดีมาสู่พวกเขาตลอดหลายปีที่ผ่านมา—หายวับไปในพริบตา⁴³ ■

งานชุดนี้มีให้อ่านเป็นภาษาอังกฤษที่ saints.lds.org

คำว่า *หัวข้อ* ในอ้างอิงบ่งบอกว่ามีข้อมูลออนไลน์เพิ่มเติมที่ [witnesses.lds.org](http://www.witnesses.lds.org)

อ้างอิง

1. *Joseph Smith—History 1:59*; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8, ใน *JSP*, H1:236–38 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [1]–[2]; Knight, Reminiscences, 3.
2. Knight, Reminiscences, 3–4; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [1]–[3]; Joseph Smith History, circa Summer 1832, 1, ใน *JSP*, H1:11.
3. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 167–68; Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [3]–[4]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8, ใน *JSP*, H1:238 (draft 2). **หัวข้อ:** Witnesses of the Book of Mormon (พยานของพระคัมภีร์มอรมอน)
4. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 168–70.
5. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 8–9, ใน *JSP*, H1:238 (draft 2); Knight, Reminiscences, 3; “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 170.
6. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [6]; Lucy Mack Smith, History, 1845, 121.
7. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 170.
8. “Mormonism—No. II,” *Tiffany’s Monthly*, Aug. 1859, 170; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:240 (draft 2).
9. Isaac Hale, Affidavit, Mar. 20, 1834, ใน “Mormonism,” *Susquehanna Register, and Northern Pennsylvanian*, May 1, 1834, [1].
10. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:240 (draft 2); Knight, Reminiscences, 3.
11. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [3]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:240 (draft 2); “Letter from Elder W. H. Kelley,” *Saints’ Herald*, Mar. 1, 1882, 68; ดู หลักคำสอนและพันธสัญญา 9:7–8 (Revelation, Apr. 1829–D, ที่ josephsmithpapers.org) ด้วย
12. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 5, ใน *JSP*, H1:15; Knight, Reminiscences, 3. **หัวข้อ:** Book of Mormon Translation (การแปลพระคัมภีร์มอรมอน)
13. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:238–40 (draft 2); Joseph Smith History, circa Summer 1832, 5, ใน *JSP*, H1:15.
14. MacKay, “Git Them Translated,” 98–100.
15. Bennett, “Read This I Pray Thee,” 192.
16. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:240 (draft 2); Bennett, Journal, Aug. 8, 1831, in Arrington, “James Gordon Bennett’s 1831 Report on ‘The Mormonites,’” 355.
17. [James Gordon Bennett], “Mormon Religion—Clerical Ambition—Western New York—the Mormonites Gone to Ohio,” *Morning Courier and New-York Enquirer*, Sept. 1, 1831, [2].
18. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:240–42 (draft 2); Jennings, “Charles Anthon,” 171–87; Bennett, “Read This I Pray Thee,” 178–216.
19. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:244 (draft 2); Bennett, Journal, Aug. 8, 1831, in Arrington, “James Gordon Bennett’s 1831 Report on ‘The Mormonites,’” 355; Knight, Reminiscences, 4. **หัวข้อ:** Martin Harris’s Consultations with Scholars (การปรึกษากับนักวิชาการของมาร์ติน แฮร์ริส)
20. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 5, ใน *JSP*, H1:15; อิสยาห์ 29:11–12; 2 นิโอฟ 27:15–19.
21. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [8]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:244; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289–90.
22. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:244 (draft 2); Isaac Hale, Affidavit, Mar. 20, 1834, in “Mormonism,” *Susquehanna Register, and Northern Pennsylvanian*, May 1, 1834, [1]; Agreement with Isaac Hale, Apr. 6, 1829, ใน *JSP*, D1:28–34.
23. Briggs, “A Visit to Nauvoo in 1856,” 454; ดู Edmund C. Briggs to Joseph Smith, June 4, 1884, *Saints’ Herald*, June 21, 1884, 396. ด้วย
24. Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289–90; Briggs, “A Visit to Nauvoo in 1856,” 454.
25. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:244 (draft 2); Isaac Hale, Affidavit, Mar. 20, 1834, in “Mormonism,” *Susquehanna Register, and Northern Pennsylvanian*, May 1, 1834, [1].
26. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [8].
27. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [3]–[5], [8]–[9].
28. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [9]–[10]; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289–90.
29. ในการเล่าเรื่องราวในอดีต เอ็มมา สมิธบอกว่าเธอทำงานในห้องเดียวกันกับโจเซฟและออลิเวอร์ คาวเดอรัขณะที่พวกเขาทำงานแปลให้เสร็จในปี 1829 และเธอน่าจะอยู่ด้วยเมื่อโจเซฟและมาร์ตินแปลในปี 1828 (Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 290.)
30. William Pilkington, Affidavit, Cache County, UT, Apr. 3, 1934, ใน William Pilkington, Autobiography and Statements, Church History Library; “One of the Three Witnesses,” *Deseret News*, Dec. 28, 1881, 10.
31. Briggs, “A Visit to Nauvoo in 1856,” 454; Joseph Smith III, “Last Testimony of Sister Emma,” *Saints’ Herald*, Oct. 1, 1879, 289–90.
32. ดู Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [10]; Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:244; Joseph Smith History, circa Summer 1832, 5, ใน *JSP*, H1:15; Knight, Reminiscences, 5; และ Historical Introduction to Preface to the Book of Mormon, circa Aug. 1829, ใน *JSP*, D1:92–93.
33. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9, ใน *JSP*, H1:244 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [10].
34. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 6, [10]–[11]; book 7, [1].
35. Joseph Smith History, circa Summer 1832, 5, ใน *JSP*, H1:15.
36. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9–10, ใน *JSP*, H1:244–46 (draft 2); Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [1]; Knight, Reminiscences, 5.
37. Joseph Smith History, 1838–56, volume A-1, 9–10, ใน *JSP*, H1:244–46 (draft 2).
38. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [1]–[2]. **หัวข้อ:** Joseph and Emma Hale Smith Family (ครอบครัวโจเซฟ และ เอ็มมา เฮล สมิธ)
39. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [1]–[2].
40. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [2]–[4].
41. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [5].
42. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [5]–[7]. **หัวข้อ:** Lost Manuscript of the Book of Mormon (ต้นฉบับที่หายไปของพระคัมภีร์มอรมอน)
43. Lucy Mack Smith, History, 1844–45, book 7, [7]. **หัวข้อ:** Lucy Mack Smith (ลูซี่ แมค สมิธ)

วิธีที่เราประสบความสำเร็จใน การแบ่งปันพระกิตติคุณ

ผมกับภรรยาเป็นผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่และยังไม่ค่อยเข้าใจเกี่ยวกับ
วิธีเป็นผู้นสอนศาสนา แต่เราตั้งเป้าหมายแบ่งปันกับคน 100 คน

โดย เนเวอร์ ชิคันโก

ที่ปรึกษาด้านประวัติศาสตร์ จิมบับเว

ผมกับเอเวอร์จอยซ์ภรรยามาจากเมืองเล็กๆ ชื่อ
มูตาเร บนเขตแดนตะวันออกของจิมบับเว หลังจาก
เราได้รับบัพติศมาและการยืนยันได้ไม่นาน เรา
ตื่นเต้นกับการทำงานเผยแผ่ศาสนา
เราอ่านว่า “ทุ่งขาวพร้อมที่จะเก็บ
เกี่ยว” (คพ. 33:7) และถึงแม้เรายัง
ไม่ค่อยเข้าใจเกี่ยวกับวิธีเป็นผู้นสอน
ศาสนา แต่เราตัดสินใจว่าเราต้อง “ยื่น
เคียว [ของเรา] เข้ามา, และเก็บเกี่ยว
ด้วยสุดพลัง, ความนึกคิด, และพลัง
กำลัง [ของเรา]”

เราเป็นสมาชิกของสาขาแดน
กัมบูราที่ตั้งใหม่ในเขตชุมชนแห่ง
หนึ่งของมูตาเร เวลานั้น ในปี 1991

สาขามีสมาชิก 25 คน ไม่นานเราก็ได้รับเรียกให้เป็นผู้
สอนศาสนาสาขา เราเรียนรู้มากมายจากผู้สอนศาสนา
อาวุโสคนหนึ่งที่ใช้ในเขตของเรา ข้อหนึ่งที่พวกเขา
แนะนำคือให้เราตั้งเป้าหมาย

เราต้องการแบ่งปันพระกิตติคุณกับทุกคน เราจึงตั้งเป้า
หมายจะแบ่งปันกับคน 100 คนในช่วงปีแรกที่เราเป็นผู้
สอนศาสนาสาขา เราอาจจะต้องประสบการณื แต่เราน่าจะ
ทำได้ เราวางใจว่าพระเจ้าจะทรงช่วยเรา

การร้องเพลงสวดที่การประชุมของศาสนจักรทำให้เรา
ค้นพบว่าเรามีพรสวรรค์แอบแฝงด้านดนตรี เราตัดสินใจ

ใช้พรสวรรค์ของเรา ดังนั้นเราจึงเริ่มร้องเพลงให้—และ
กับ—คนที่สนใจพระกิตติคุณขณะที่เราพบเพื่อสอนพวก
เขา พระวิญญาณสถิตกับเราขณะที่เราร้องเพลงศักดิ์สิทธิ์

พระองค์ทรงสัมผัสใจคนที่เรากำลัง
สอน ข่าวสารของพระกิตติคุณที่ได้
รับการฟื้นฟูสัมผัสใจพวกเขาเช่นกัน
เรากระตุ้นให้ทุกคนเข้าร่วมคณะนักร้อง
ประสานเสียงสาขา และหลายคน
เข้าร่วม ไม่ว่าพวกเขาจะเป็นวิสุทธิชน
ยุคสุดท้ายหรือไม่เป็นก็ตาม เมื่อมีคน
เรียนพระกิตติคุณมากขึ้น หลายคน
เข้าสู่ตำแหน่งบัพติศมา

ขณะที่เราทำงานเผยแผ่ศาสนาของ
เราอย่างต่อเนื่อง เราอดอาหารและ

สวดอ้อนวอนให้ครอบครัวที่เข้าร่วมศาสนจักรด้วย เราารู้สึกว่า
หลายคนในชุมชนเห็นแบบอย่างอันชอบธรรมของครอบครัว
เหล่านี้ เราได้รับคำเชิญให้สอนครอบครัวมากขึ้นเรื่อยๆ และ
กลุ่มที่เราสอนเต็มไปด้วยผู้มุ่งหวังจะเป็นสมาชิก

เนื่องจากการเรียนรู้และการดำเนินชีวิตตามพระ
กิตติคุณ คู่สามีภรรยาที่รับบัพติศมาใหม่จึงสนิทกันและ
รักกันมากขึ้น พ่อแม่สามารถทิ้งประเด็นที่ไม่สอดคล้อง
กับวัฒนธรรมพระกิตติคุณ พวกเขาเลิกดื่มเหล้าและเลิก
สูบบุหรี่ พวกเขาสอนหลักธรรมที่ถูกต้องให้ลูกๆ หลายคน
ที่เคยหมกมุ่นกับสิ่งของทางโลกมากเกินไปได้บั้นปลายสามารถ

เนเวอร์กับเอเวอร์จอยซ์ ชิคันโก

ยอมรับการเรียกในศาสนจักรได้แล้ว พวกเขากลายเป็นพร
ของสาขา และ ชุมชนของพวกเขา พระหัตถ์ของพระเจ้า
ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงอันลึกซึ้งต่อชีวิตพวกเขา

ถึงแม้เวลานั้นเกิดการข่มเหงมากในมูตาเร แต่ไม่ได้
ทำให้การเติบโตของศาสนจักรหยุดชะงัก ดูเหมือนว่ายิ่ง
ต่อต้าน จำนวนคนที่ต้องการเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนจักรยิ่ง
มากขึ้น ตัวอย่างเช่น เมื่อทหารจากกองทัพประจำชาติแฝง
ตัวเข้ามาสอดส่องการทำผิดของศาสนจักร พวกเขารู้สึก
ถึงพระวิญญาณ ต่อมาหลายคนรับบัพติศมาและได้รับการ
วางมือแต่งตั้งสู่ฐานะปุโรหิต

ด้วยความช่วยเหลือจากพระเจ้า เราจึงแบ่งปันพระ
กิตติคุณได้มากกว่าที่ตั้งเป้าหมายไว้แต่แรก เพราะเรา
เต็มใจมองหาวิธีที่เราจะเอื้อมือไปหาผู้อื่น เราจึงสามารถเห็น
การเปลี่ยนแปลงอันลึกซึ้งในชีวิตคนมากมายในชุมชน
ทั้งหมดของเรา ■

หมายเหตุบรรณาธิการ: การเติบโตอย่างรวดเร็วของสาขาแดนกัมพูรา
นำไปสู่การสร้างโบสถ์หลังจากนั้นไม่นาน งานเผยแผ่ศาสนาขยาย
ไปหลายเขต และในปี 1995 เมืองมูตาเรถูกจัดให้อยู่ในท้องถิ่นที่มี
แปดหน่วย

ขอให้เรา รู้จัก

โดย เอ็ดเดอร์ซอร์เก
อฟ. เซบาโยส
แห่งสภาเจ็ดสิบ

มีพลังอำนาจอย่างหนึ่งทรงอำนาจมากกว่าแผ่นดินไหว ลมกระโชก หรือเพลิงเผาผลาญ
แต่สงบแผ่วเบา และเราต้องเอาใจใส่หากเราต้องการให้พลังอำนาจนั้นนำทางเรา

วันที่ 27 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 2010 เวลา 3:34 นาฬิกา เกิดแผ่นดินไหวขนาด 8.8 ทำให้ชิลีเกือบทั้งประเทศสั่นสะเทือนอย่างรุนแรง ส่งผลให้ประชาชนหลายล้านคนเกิดความตื่นตระหนก หวาดกลัว และวิตกกังวล

ไม่กี่วันต่อมาข้าพเจ้าได้รับมอบหมายให้ไปเป็นประธานควบคุมการประชุมใหญ่สุดแห่งหนึ่งใกล้จุดศูนย์กลางของแผ่นดินไหวครั้งใหญ่นี้ ข้าพเจ้าสงสัยว่าแผ่นดินไหวและอาฟเตอร์ช็อกที่ตามมาต่อเนื่องจะส่งผลต่อจำนวนผู้เข้าร่วมการประชุมใหญ่หรือไม่ ข้าพเจ้าประหลาดใจเมื่อผู้เข้าร่วมการประชุมใหญ่แต่ละภาคมีมากกว่าที่เคยเข้าร่วมการประชุมใหญ่ครั้งก่อนๆ

เห็นได้ชัดว่าแผ่นดินไหวเตือนสติสมาชิกสภาค น้อยก็ชั่วคราว ให้เห็นความสำคัญของการใกล้ชิดพระเจ้าเป็นเจ้า การชำระวันสะบาโตให้ศักดิ์สิทธิ์ และการเข้าร่วมการประชุม หลายสัปดาห์ต่อมาข้าพเจ้าคุยโทรศัพท์กับประธานสภาค ข้าพเจ้าถามว่าผู้เข้าร่วมประชุมที่โบสถ์ยังมากเหมือนเดิมหรือเปล่า เขาตอบว่าจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมที่โบสถ์ลดลงตามจำนวนและขนาดของอาฟเตอร์ช็อก

พฤติกรรมคล้ายกันนี้เกิดตามหลังเหตุการณ์อันน่าเศร้าที่ทำให้ลายเวิร์ลด์เทรดเซ็นเตอร์ในนิวยอร์ก สหรัฐอเมริกา เมื่อเดือนกันยายนปี 2001 ประชาชนหลายพันคนกลับมาโบสถ์เพื่อค้นหาสันติสุขในใจและการปลอบโยนที่พวกเขาต้องการอย่างยิ่ง แต่พอเวลาผ่านไป การค้นหาลดลง

และสถานการณ์กลับสู่ปกติ แผ่นดินไหว วาตภัย หรือภัยพิบัติและโศกนาฏกรรมไม่ว่าตามธรรมชาติหรือด้วยน้ำมือมนุษย์ไม่ได้ทำให้เกิดศรัทธา ประจักษ์พยาน และการเปลี่ยนแปลงอันยั่งยืน

เอลียาห์กับสุรเสียงสงบแผ่วเบา

ในสมัยของศาสดาพยากรณ์เอลียาห์ อาหับเป็นกษัตริย์ของอิสราเอล อาหับแต่งงานกับเยเซเบลเจ้าหญิงชาวฟินิเซีย เธอแนะนำชาวอิสราเอลให้รู้จักวิถีของชาวฟินิเซีย รวมถึงการกราบไหว้รูปเคารพ หลังจากเอลียาห์ท้าทายและเอาชนะเหล่าปุโรหิตของพระบาอัลผู้รุ่งเรืองอยู่ในราชสำนักของกษัตริย์อาหับ เยเซเบลจะเอาชีวิตศาสดาพยากรณ์ ท่านจึงหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร (ดู 1 พงศกษัตริย์ 18:4, 13, 19, 21–40; 19:1–4)

หลังจากทูตสวรรค์เลี้ยงดูเอลียาห์ในถิ่นทุรกันดาร ท่านเดิน 40 วัน 40 คืนไปภูเขาโฮเรบ (ดู 1 พงศกษัตริย์ 19:5–8) ในถิ่นทุรกันดาร พระด้ารัสของพระเจ้ามาถึงเอลียาห์ รับสั่งให้ท่านออกจากถ้ำที่ท่านพักคิณั้น ขณะยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเจ้า “ลมพายุรุนแรง” เกิดขึ้นแรงมากจนทำให้ก้อนหินแตกและภูเขาพังทลาย “แต่พระยาเวห์ไม่ได้สถิตในลมนั้น” ตามมาด้วยแผ่นดินไหว “แต่พระยาเวห์ไม่ได้สถิตในแผ่นดินไวนั้น” ตามมาด้วยไฟ “แต่พระยาเวห์ไม่ได้สถิตในไฟนั้น” (1 พงศกษัตริย์ 19:11–12) แม้จะมีความรุนแรงของลม แผ่นดินไหว และ

ไฟ แต่นั่นไม่ใช่ปรากฏการณ์แห่งสุรเสียงของพระเจ้าต่อ
ศาสตพยากรณ์

หลังจากการแสดงพลังอำนาจอันทรงอำนาจภาพของ
ธรรมชาติแล้ว “เสียงเบาๆ” มาถึงเอลียาห์ และท่านได้ยิน
(ดู 1 พงศกษัตริย์ 19:12-13) พระสุรเสียงปลอบประโลม
ของพระเจ้าตรัสบอกท่านว่าจะเจิมใครเป็นกษัตริย์องค์ต่อ
ไปของซีเรีย จะเจิมใครเป็นกษัตริย์องค์ต่อไปของอิสราเอล
และท่านควรเจิมเอลีซาเป็นศาสตพยากรณ์ผู้จะสืบทอด
ต่อจากท่าน

พบพระสุรเสียง

พระสุรเสียงเดียวกันกับที่มาถึงเอลียาห์—พระสุรเสียง
ที่บอกท่านว่าต้องทำอะไรในเวลายากลำบากในชีวิตและการ
ปฏิบัติศาสนกิจของท่าน—ยังคงมาถึงบุตรธิดาทุกคนของ
พระผู้เป็นเจ้าผู้ต้องการทำตามพระประสงค์ของพระบิดา
อย่างจริงใจ แต่ท่ามกลางเสียงดังมากมายหลายเสียงทาง
โลกที่เชื่อเชิญให้เราเดินไปตามทางมืดและสับสน เราจะพบ
สุรเสียงสงบแผ่วเบาที่จะบอกสิ่งที่เราต้องทำ สิ่งที่เราต้อง
พูด และสิ่งที่พระผู้เป็นเจ้าทรงต้องการให้เราได้จากที่ไหน

นี่ไฟแนะนำให้เรา “ดื่มด่ำพระวาทะของพระคริสต์;
เพราะเหตุนี้ พระวาทะของพระคริสต์จะบอกท่านทุกสิ่งที่
ท่านควรทำ” (2 นิไฟ 32:3)

และเราจะหาพระวาทะของพระคริสต์ที่เราสามารถ
ดื่มด่ำได้จากที่ใดเล่า เราสามารถอ่านพระคัมภีร์โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งพระคัมภีร์มอรมอน ซึ่งเขียนและเก็บรักษาไว้ใน
ความบริสุทธิ์เพื่อเราผู้อาศัยของนครรุ่นนี้ เราสดับฟัง
ถ้อยคำของศาสตพยากรณ์ยุคปัจจุบันเช่นกัน ผู้บอกให้เรา
รู้ความปรารถนาของพระบิดาในรันดร์และพระผู้ช่วยให้รอด
พระเยซูคริสต์ของเราในทุกวันนี้

ถ้อยคำของศาสตพยากรณ์ที่มีชีวิตนำทางเราเมื่อเรา
ประสบความท้าทายใหม่ๆ ที่ซับซ้อน ตัวอย่างเช่น เมื่อไม่
กี่ปีมานี้ ถึงแม้ความสับสนที่เกิดขึ้นทั่วโลกและปรัชญา
ของโลกมุ่งหมายจะเปลี่ยนแนวคิดเรื่องการแต่งงานและ
ครอบครัวอย่างถาวร แต่ถ้อยคำของศาสตพยากรณ์เน้น
อย่างกล้าหาญหนักแน่นและด้วยความรักธรรมชาติวิสัย
อันศักดิ์สิทธิ์ของครอบครัว โดยประกาศว่า “การแต่งงาน

ระหว่างชายและหญิงได้รับแต่งตั้งจากพระผู้เป็นเจ้าและ
ว่าครอบครัวเป็นศูนย์กลางต่อแผนของพระผู้สร้างเพื่อจุด
หมายปลายทางนิรันดร์ของบุตรธิดาของพระองค์”¹

ศาสตพยากรณ์และอัครสาวกยุคปัจจุบันได้เน้นเช่นกัน
ถึงความสำคัญของการถือปฏิบัติวันสะบาโตทั้งที่บ้านและ
ที่โบสถ์ รวมทั้งความรอดของบรรพชนผ่านงานพระวิหาร
และประวัติครอบครัว ที่การประชุมใหญ่สามัญทุกครั้ง พวก
ท่านจัดเตรียมคำแนะนำเพิ่มเติมทางวิญญาณให้ศาสนจักร

พระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงนำทางท่าน

นี่ไฟสอนเพิ่มเติมว่า “หากท่านจะเข้าไปโดยทางนั้น,
และรับพระวิญญาณบริสุทธิ์, พระองค์จะทรงแสดงแก่
ท่านถึงสิ่งทั้งปวงที่ท่านควรทำ” (2 นิไฟ 32:5) ในข้อนี้ไฟ
เสริมความสำคัญของการแสวงหาพระวาทะของพระคริสต์
โดยสอนเราเรื่องการสื่อสารโดยตรงเป็นส่วนตัวที่เราต้องมี
กับพระวิญญาณบริสุทธิ์สมาชิกองค์ที่สามของพระผู้เป็น
เจ้าสามพระองค์

นี่ไฟรู้แน่นอนว่าเขากำลังพูดเรื่องอะไร ราว 30 หรือ 40
ปีก่อน ขณะครอบครัวของเขายังอยู่ในทะเลทรายและเขา

กำลังสร้างเรือที่จะพาครอบครัวไปแผ่นดินที่สัญญาไว้ นี่ไฟ
ต่าหนีพีซายที่หาความชั่วช้าสามัญหลังจากได้ยินเสียง
ของเทพแล้ว

นี่ไฟกล่าวกับพวกเขาว่า “พี่น้องไวในการทำ ความชั่ว
ช้าสามัญแต่เชื่อฟังในการระลึกถึงพระเจ้าพระผู้เป็น
เจ้าของพี. พีเห็นเทพแล้ว, และท่านพูดกับพี; แท้จริง
แล้ว, พีได้ยินเสียงท่านเป็นครั้งคราว; และท่านพูดกับพี
ด้วยเสียงสงบแผ่วเบา, แต่ใจพีเกินกว่าจะรู้สึก, พีจึงสัมผัส
พระวามะของพระองค์ไม่ได้; ดังนั้น, พระองค์จึงรับสั่งกับ
พีด้วยเสียงของฟ้าร้อง, ซึ่งทำให้แผ่นดินโลกสั่นสะเทือน
ประหนึ่งจะแยกออกจากกัน” (1 นีไฟ 17:45)

เราอย่าหวั่นไหว

การสื่อสารของพระผู้เป็นเจ้ากับบุตรธิดาของพระองค์
มักจะมาผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้สื่อสารกับเราบ่อยที่สุดใน
ในเสียงที่เข้าถึงจิตใจเรา “เสียงสงบแผ่วเบา, ซึ่งกระซิบ
ผ่านและเสียดแทงสิ่งทั้งปวง” (คพ. 85:6) ขอให้เราฟัง
พระสุรเสียงนุ่มนวลนั้นและไม่รบกวนบางคนต้องพูดกับเรา
ด้วยเสียงฟ้าร้อง! จำไว้ว่า เอเลียห์เรียนรู้ว่าพระสุรเสียงของ

พระเจ้าไม่อยู่ในลม แผ่นดินไหว หรือไฟ พระเจ้าตรัสกับ
เขาผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระสุรเสียงสงบแผ่วเบา

“สุรเสียงของพระวิญญาณมาในลักษณะของ *ความรู้สึก*
ไม่ใช่เสียง” ประธาน บอยด์ เค. แพคเกอร์ (1924–2015)
ประธานโครัมมิอัครสาวกสิบสองกล่าว “ท่านจะเรียนรู้เช่น
เดียวกับข้าพเจ้าว่าต้อง ‘ฟัง’ เสียงที่ท่าน *รู้สึก* ไม่ใช่เสียงที่
ท่าน *ได้ยิน*. . .

“... เสียงทางวิญญาณที่เข้ามาสู่จิตใจคือความคิดหรือ
ความรู้สึกที่ใส่ไว้ในใจท่าน”²

เรา *รู้สึก* ถึงถ้อยคำจากพระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์มากกว่า
ถ้อยคำที่เรา *ได้ยิน* กับหู เรา *รู้สึก* ในจิตใจเรา ขอให้เรารู้สึก
ถึงการกระตุ้นเตือนเหล่านั้น! ขอให้เราเปิดจิตใจเรารับ
ถ้อยคำของศาสดาพยากรณ์ ขอให้เรายอมให้พระวิญญาณ
บริสุทธิ์สอนเราต่อไปผ่านสุรเสียงสงบแผ่วเบา ขณะพระ
ผู้ช่วยให้รอดทรงสอนเหล่าสาวกของพระองค์เกี่ยวกับ
พระวิญญาณศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งจะส่งมาให้พวกเขาหลังจาก
พระองค์ทรงจากไปแล้ว พระองค์รับสั่งกับพวกเขาว่า
“แต่องค์ผู้ช่วยคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ซึ่งพระบิดาจะทรง
ใช้มาในนามของเรานั้น จะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง
และจะ让您ระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว”
(ยอห์น 14:26)

สมาชิกที่ซื่อสัตย์ทุกคนของศาสนจักรของพระเยซู
คริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้ายมีสิทธิ์และพรของการได้รับ
การนำทางส่วนตัว การดลใจ และการเปิดเผยส่วนตัวจาก
สวรรค์ผ่านพระวิญญาณบริสุทธิ์

ประธานโรมัส เอส. มอนสัน (1927–2018) กล่าวว่า
“จงให้สุรเสียงสงบแผ่วเบามีอิทธิพลต่อท่าน พึงจำไว้ว่าผู้
มีสิทธิอำนาจจะมีอบนศีรษะท่านเมื่อครั้งรับการยืนยัน
และกล่าวว่า ‘จงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์’ จงเปิดใจ แม้
เปิดจิตวิญญาณของท่านรับเสียงพิเศษนั้นซึ่งเป็นพยาน
ถึงความจริง ดังที่ศาสดาพยากรณ์อิสยาห์สัญญาว่า ‘หูของ
เจ้าจะได้ยินวามะ . . . ว่านี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้’
[อิสยาห์ 30:21]”³ ■

อ้างอิง

1. “ครอบครัว: ถ้อยแถลงต่อโลก,” *เลียวไฮนา*, พ.ค. 2017, 145.
2. บอยด์ เค. แพคเกอร์, “คำแนะนำสำหรับเยาวชน,” *เลียวไฮนา* พ.ย. 2011, 21.
3. โรมัส เอส. มอนสัน, “เชื่อ เชื่อฟัง และอดทน,” *เลียวไฮนา*, พ.ค. 2012, 129.

ศรัทธา ที่จะผลักดันไปข้างหน้า

สมาชิกของกลุ่มรถลากวิลลีเซ็นรถไปข้างหน้าฝ่าความยากลำบากและความหิวโหย
โดยมีพระเจ้าผู้ช่วยในพระเจ้าพระเยซูคริสต์เป็นแรงผลักดัน

เรื่องราวที่ข้าพเจ้าประสงค์จะแบ่งปันเริ่มต้นในแถบชนบทเขียวชะอุ่มบนเนินเขาของอังกฤษ ที่ซึ่งจอห์น เบ็นเน็ตต์ ฮีวคินส์ เกิดในเมืองกลอสเตอร์เมื่อปี 1825 เขาได้รับบัพติศมาเป็นสมาชิกของศาสนจักรในปี 1849 และเดินทางไปอเมริกาปีนั้นพร้อมวิสุทธิชนยุคสุดท้ายกลุ่มหนึ่งบนเรือ *เฮนรี่ เวอร์* เขามาถึงยูทาห์ในเดือนสิงหาคม ปี 1852 และเป็นช่างตีเหล็กยุคบุกเบิกคนหนึ่งในช่วงแรกของถิ่นฐานยูทาห์

ซาร่าห์ เอลิซาเบธ มุลตันเจ้าสาวในอนาคตของเขาจากแถบชนบทของอังกฤษเช่นกัน ไอร์แลนด์เป็นหมู่บ้านเล็กๆ ใกล้แม่น้ำเนเน อยู่ทางเหนือของลอนดอนราว 65 ไมล์ (105 กิโลเมตร) และอยู่ทางตะวันออกของเบอร์มิงแฮมในระยะทางเท่ากัน ซาร่าห์ เอลิซาเบธเกิดที่นั่นเมื่อปี 1837 เป็นธิดาของโรมัส มุลตันกับเอสเธอร์ มาร์ช มารดาของซาร่าห์ เอลิซาเบธสิ้นชีวิตเมื่อเธออายุเพียงสองขวบ และในปี 1840 บิดาของเธอแต่งงานกับซาร่าห์ เดนต์

ในเดือนมิถุนายน ปี 1837 เอ็ดเวิร์ดฮีเบอร์ ซี. คิมบัลล์ (1801–1868) แห่งโคเวรัมอัครสาวกสิบสองและผู้นำศาสนจักรท่านอื่นๆ อยู่ทำงานเผยแผ่ศาสนาในอังกฤษ ในบรรดาผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสจำนวนมากที่ผู้สอนศาสนาเหล่านี้สอนคือครอบครัวหนึ่งซึ่งได้รับหนังสือเล่มเล็กชื่อว่า *เสียงแห่งการเตือน* จากเอ็ดเวิร์ดพาร์ลีย์ พี. แพรทท์ (1807–1857) แห่งโคเวรัมอัครสาวกสิบสอง เมื่อได้อ่านหนังสือเล่มนั้น โรมัสกับซาร่าห์เปลี่ยนใจเลื่อมใสและรับบัพติศมาเมื่อวันที่ 29 ธันวาคม ค.ศ. 1841 เวลานั้นครอบครัวมีบุตรเพียงสองคน—คือซาร่าห์ เอลิซาเบธ อายุสี่ขวบ กับแมรีรี่ แอน อายุเจ็ดเดือน

ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสในยุโรปตั้งใจแน่วแน่ที่จะไปรวมกับวิสุทธิชนคนอื่นๆ ความปรารถนาอันยิ่งใหญ่ของพวกเขาคืออพยพไปอเมริกา ซึ่งพวกเขาจะได้อยู่กับวิสุทธิชนส่วนใหญ่ เช่นเดียวกับคนอื่นๆ อีกหลายคน ครอบครัวมุลตันมีเงินไม่มากพอจะทำฝันนี้ให้เป็นจริง แต่พวกเขาตั้งใจแน่วแน่และเริ่มออมเงินไว้ในโหลผลไม้

กองทุนต่อเนื่องเพื่อการอพยพ

คริสต์ศักราช 1849 ประธานบริคัม ยังก์ (1801–1877) จัดตั้งกองทุนต่อเนื่องเพื่อการอพยพเพื่อช่วยให้สมาชิกศาสนจักรเดินทางโดยปลอดภัยไปถึงอเมริกา กลุ่มแรกที่เดินทางด้วยความช่วยเหลือของกองทุนนี้เดินทางโดยขบวนเกวียน แต่วิธีนี้ล่าช้าและใช้เงินมาก แม้จะได้ความช่วยเหลือจากกองทุนต่อเนื่องเพื่อการอพยพ แต่มีไม่กี่คนที่มียุทธทรัพย์พอจะเดินทางได้ ผู้นำศาสนจักร

ซ้าย: กลอสเตอร์ยุคปัจจุบัน ประเทศอังกฤษ ชนบท

โดย เอ็ดเวิร์ด
โรนัลด์ เอ. ราสแบนด์
แห่งโคเวรัม
อัครสาวกสิบสอง

อนุสาวรีย์แห่งชาติสก็อตส์ลัฟทางตะวันตกของรัฐเนแบรסקา สหรัฐอเมริกา

เข้ามาดูเรื่องการใช้รถลากและทราบว่ารอลากจะทำให้การเดินทางเร็วขึ้นและเสียค่าใช้จ่ายน้อยลง

ตอนนั้นครอบครัวมูลตันมีบุตรเจ็ดคน แต่ด้วยเงินออมในโหลผลไม้ ความช่วยเหลือจากกองทุนต่อเนื่องเพื่อการอพยพ และวิธีเดินทางที่ถูกลง ความฝันเรื่องการอพยพของพวกเขาจึงเป็นไปได้ สำหรับครอบครัวที่มีเก้าคน ต้องวางแผนอย่างรอบคอบเพื่อเตรียมเดินทาง เพื่อออมนเงินมากขึ้นสำหรับซื้อสิ่งที่จำเป็น พวกเขาจึงกินแบ่งจากข้าวบาร์เลย์เป็นอาหารหลักเกือบหนึ่งปี

เมื่อถึงเวลาออกเดินทาง โทมัสสังเลเพราะภรรยาของเขา กำลังใกล้คลอด แต่ซาร่าห์ เตนตัน มูลตันเป็นสตรีที่มีศรัทธาและไม่อาเจียนยังเธอได้ ก่อนพวกเขาออกจากอังกฤษ ผู้สอนศาสนาคนหนึ่งให้พรซาร่าห์ซึ่งเขาสัญญาว่าถ้าเธอจะไปยูทาห์ เธอจะเดินทางปลอดภัยโดยไม่สูญเสียสมาชิกในครอบครัวแม้แต่คนเดียว—นั่นเป็นพรที่สัญญาไว้กับครอบครัวที่อีกไม่นานจะมี 10 คน!

ครอบครัวผู้โดยสารเรือ *ธอร์นตัน* จากเมืองลิเวอร์พูล อังกฤษในปี 1856 ต้อนรับบุตรชายแรกคลอดหลังจากเดินทางได้เพียงสามวัน เรือ *ธอร์นตัน* เข้ามาเพื่อขนส่งวิสุทธิชนชาวเดนมาร์ก สวีเดน และอังกฤษ 764 คน พวกเขาอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของผู้สอนศาสนาคนหนึ่งชื่อเจมส์ เกรย์ วิลลี

หกสัปดาห์ต่อมา *ธอร์นตัน* แล่นเข้าสู่ท่าเรือนิวยอร์ก จากนั้นครอบครัวมูลตันขึ้นรถไฟเดินทางไกลไปตะวันตก พวกเขามาถึงไอโอวาซิตี รัฐไอโอวาในเดือนมิถุนายน ปี 1856 ซึ่งเป็นจุดเริ่มต้นสำหรับคณะรอลาก เพียงสามวันก่อนพวกเขามาถึง คณะรอลากของกัปตันเอ็ดเวิร์ด บังเคอร์ออกจากไอโอวาซิตีโดยใช้รถลากเป็นจำนวนมาก

เรื่องปວคตืรหะเกืยวกับรอลาก

ราวสองสัปดาห์ให้หลัง วิสุทธิชนอีกกลุ่มหนึ่งภายใต้การกำกับดูแลของเอ็ดเวิร์ด มาร์ตินมาสมทบกับคณะวิลลี ตัวแทนศาสนจักรที่ไอโอวาซิตีผู้ทำงานไม่หยุดเพื่อจัดหาและส่งคณะรอลากสามคณะแรกออกไป บัดนี้ต้องทำงานจนหัวปั่นเพื่อจัดหารอลากให้คนกลุ่มใหญ่อย่างคาดไม่ถึงที่จะมาภายหลัง พวกเขาต้องต่อรอลากให้เสร็จ 250 คัน วิสุทธิชนเหล่านี้จึงจะเดินทางต่อได้

ชายกำยำทุกคนต้องช่วยต่อรอลาก ส่วนผู้หญิงทำเต็นท์หลายสิบหลังสำหรับการเดินทาง ช่างต่อรอลากสมัครเล่นหลายคนไม่ทำตามคุณสมบัติที่กำหนดแต่ทำออกมาหลายขนาดและแข็งแรงไม่เท่ากัน ซึ่งจะก่อให้เกิดปัญหาลาภายหลัง เพราะเหตุจำเป็นพวกเขาจึงต้องต่อรอลากจำนวนหนึ่งจากไม้สดที่ยังไม่แห้ง และในบางกรณีต้องใช้หนังดิบและดิบูกทำล้อ รอลากแต่ละคันบรรจุทุกอาหารและข้าวของทั้งหมดของวิสุทธิชนจำนวนมาก

บ่อยครั้งรอลากแต่ละคันต้องบรรทุกแป๊ะ เครื่องนอน เครื่องครัว และเครื่องนุ่งห่ม 400 ถึง 500 ปอนด์ (180 ถึง 230 กิโลกรัม) แต่ละคนได้รับอนุญาตให้วางกระเป๋าเดินทางไว้บนรอลากได้เพียง 17 ปอนด์ (8 กิโลกรัม) เท่านั้น

โทมัส มูลตันกับครอบครัว 10 คนของเขาได้รับมอบหมายให้ไปกับคณะรอลากกลุ่มที่สี่ภายใต้การกำกับดูแลของกัปตันวิลลีอีกครั้ง คณะนี้ประกอบด้วยวิสุทธิชน 400 คน มีจำนวนผู้สุงวัยมากกว่าปกติ รายงานในเดือนกันยายนของปีนั้นระบุว่า “คน 404 คน เกวียน 6 เล่ม รอลาก 87 คัน วัวเทียมแอก 6 คู่ แม่วัว 32 ตัว และล้อ 5 ตัว”¹

ครอบครัวมูลตันได้รับอนุญาตให้ใช้รถลากเปิดประทุนหนึ่งคันกับรอลากมีหลังคาหนึ่งคัน โทมัสกับภรรยาลาก

รถที่มีหลังคา ทารกแรกเกิดชาร์ลส์กับลิซซีพีสาว (โซเฟีย เอลิซาเบธ) อยู่ในรถลากคันนี้ ลอตตี (ชาร์ลอตต์) จะขึ้นรถลากได้ก็ต่อเมื่อรถลากกำลังลงเขา เจมส์ ฮีเบอร์วัยแปดขวบเดินอยู่ข้างหลังโดยมีเชือกผูกรอบเอวเพื่อกันไม่ให้เขาพลัดหลง รถลากหนักๆ อีกคันลากโดยลูกสาวคนโตสองคน—ซาร่าห์ เอลิซาเบธ (19 ปี) และแมรีแอน (15 ปี)—กับน้องชายสองคนคือวิลเลียม (12 ขวบ) และโจเซฟ (10 ขวบ)

ในเดือนกรกฎาคม ปี 1856 ครอบครัวมุลตันอำลาโอไอวาชิตีและเริ่มเดินทาง 1,300 ไมล์ (2,090 กิโลเมตร) ไปตะวันตก หลังจากเดินทางได้ 26 วัน พวกเขามาถึงวินเทอร์ควอเตอร์ส (ฟลอเรนซ์) รัฐเนแบรสกา พวกเขาใช้เวลาหลายวันที่นั่นซ่อมรถลากและเพิ่มเสบียงเนื่องจากไม่มีเมืองใหญ่ระหว่างวินเทอร์ควอเตอร์สกับชอลท์เลคซิตี

กว่าคณะวิลลีจะพร้อมออกจากวินเทอร์ควอเตอร์สก็เข้าปลายฤดูแล้วจึงต้องจัดสภาพเพื่อตัดสินใจว่าควรไปหรืออยู่จนกว่าจะถึงฤดูใบไม้ผลิ บางคนที่เคยเดินทางเส้นนี้เตือนให้พวกเขาระวังอันตรายของการเดินทางปลายฤดู แต่กับตันวิลลีและสมาชิกอีกหลายคนในคณะรู้สึกว่าการเดินทางต่อเพราะไม่มีที่ให้พักช่วงฤดูหนาวในฟลอเรนซ์

เสบียงร่อยหรอ

เนื่องจากเสบียงไม่พอ สมาชิกของคณะวิลลีจึงเริ่มเดินทางอีกครั้งวันที่ 18 สิงหาคมโดยคิดว่าพวกเขาจะเพิ่มเสบียงได้ที่ฟอร์ตลารามี (ทางเหนือของลารามีปัจจุบัน รัฐไวโอมิง) เพราะคำเตือนที่พวกเขาได้รับ พวกเขาจึงวางแผนอีก 100 ปอนด์ (45 กิโลกรัม) ไว้ในรถลากแต่ละคัน

และวางใจว่าพวกเขาจะพบเกวียนเสบียงที่ถูกส่งมาจากชอลท์เลคซิตี แต่คนขับเกวียนเสบียงคิดว่าไม่มีผู้อพยพมาอีกแล้วพวกเขาจึงกลับไปชอลท์เลคซิตีปลายเดือนกันยายนก่อนคณะวิลลีจะมาถึงพวกเขา

ในเมืองฟลอเรนซ์ ครอบครัวมุลตันพบว่าน่าจะมีเสบียงกล่องหนึ่งไว้เพราะสัมภาระที่พวกเขาต้องลากให้ครอบครัว 10 คนมีน้ำหนักมากเกินไป ตอนนั้นพวกเขาทิ้งกระเป๋าดินทางไว้ที่ท่าเรือในลิวอร์พูล ทิ้งเสื้อผ้างกล่องหนึ่งไว้บนเรือ ทิ้งเสื้อผ้าหีบหนึ่งไว้ที่นิวยอร์กซิตี และทิ้งข้าวของส่วนตัวหีบหนึ่งไว้ที่โอไอวาชิตี พวกเขามองหาวิธีผ่อนภาระของพวกเขาระหว่างทางด้วย

คนที่ชอบความสบายทุกอย่างของชีวิตสมัยใหม่นึกภาพความทุกข์แต่ละวันของครอบครัวมุลตัน และชายหญิงคนอื่นๆ ของคณะรถลากเหล่านั้นไม่ออกแน่นอน เรานึกภาพมือเท้าระบม กล้ามเนื้ออักเสบ ฝุ่นและกรวด ผีเสื้อแมลง แมลงและยุง ฝูงวัวแตกตื่น และการเผชิญหน้ากับชาวอินเดียนแดงออกหรือไม่ เรานึกภาพการข้ามแม่น้ำ ความยากของทรายและหินลื่นขณะพยายามเข็นรถข้ามแม่น้ำลึกลับหรือไหลเชี่ยวออกหรือไม่ เราเข้าใจความอ่อนล้าที่เกิดจากภาวะทุพโภชนาการหรือไม่

ระหว่างการเดินทาง ลูกๆ ของครอบครัวมุลตันเข้าเก็บรวงข้าวสาลีป่าที่หล่นในทุ่งกับคุณแม่ของพวกเขาเพื่อเพิ่มอาหารให้กับเสบียงที่ร่อยหรอออย่างรวดเร็ว ช่วงหนึ่งครอบครัวมีเพียงขนมปังบาร์เลย์กับแอปเปิ้ลให้สมาชิกครอบครัวกินสามคนต่อหนึ่งผลเท่านั้น

ก่อนค่ำของวันที่ 12 กันยายน ผู้สอนศาสนาคนหนึ่งกลับจากคณะเผยแผ่ชีวิตขึ้นมาถึงค่าย หัวหน้ากลุ่มคือเอ็ดเดอร์แฟรงคลิน ดี. ริชาร์ดส์ (1821–1899) แห่งโคเวรัม

แม่น้ำสวิตทอเทอร์ไกล์มาร์คินส์โคฟ รัฐไวโอมิง สหรัฐอเมริกา

อัครสาวกสิบสองซึ่งเป็นคุณพ่อของคุณตาทวดของภรรยาข้าพเจ้า เมื่อเอ็ดเดอร์ริชาร์ดส์กับคนอื่นๆ เห็นความยากลำบากของคณะรถลาก พวกเขาสัญญาจะรีบไปให้ถึงหุบเขาซอลท์เลคและส่งคนมาช่วยเร็วที่สุด

วันที่ 30 กันยายน คณะวิลลีมาถึงฟอร์ตลารามี รัฐไวโอมิง อยู่ทางตะวันออกของซอลท์เลคซิตี 400 ไมล์ (645 กิโลเมตร)

ต้นเดือนตุลาคม ย่างเข้าสู่ฤดูหนาว และความยากลำบากทวีคูณขณะที่คณะรถลากพยายามเดินต่อไป เสบียงเหลือน้อยมากจนกับตันวิลลีต้องลดอัตราส่วนของแป้งให้เหลือ 15 ออนซ์ (425 กรัม) สำหรับผู้ชาย 13 ออนซ์สำหรับผู้หญิง 9 ออนซ์สำหรับเด็ก และ 5 ออนซ์สำหรับทารก ไม่นานพวกเขาก็เผชิญกับลมอื้ออึงและหิมะโปรยปราย เข้าวันที่ 20 ตุลาคม หิมะหนา 4 นิ้ว (10 เซนติเมตร) เต็มที่และหลังคาเกวียนล่มเพราะน้ำหนักหิมะ สมาชิกห้าคนในคณะและสัตว์ลากรถบางตัวเสียชีวิตเพราะความหนาวเย็นและความอดอยากในคืนก่อนเกิดพายุ และสมาชิกอีกห้าคนเสียชีวิตตลอดสามวันติดต่อกัน ชายที่ยังแข็งแรงหลายคนต้องสละอาหารให้สตรี เด็ก และคนป่วยกิน

กลุ่มบรรเทาทุกข์ออกเดินทาง

สองไมล์ (3 กิโลเมตร) ทางตอนใต้ของเทือกเขาร็อกกีบนแม่น้ำสวิตทอเทอร์ คณะตั้งค่ายรอท่ามกลางความอดอยาก ความหนาวเย็น และความทุกข์ยากเพื่อให้พายุผ่านไป

เมื่อกลุ่มของแฟรงคลิน ดี. ริชาร์ดส์มาถึงซอลท์เลคซิตี พวกเขารายงานประธานยังก์ทันที่เรื่องสภาพที่ไม่ปลอดภัยของผู้อพยพ วิสุทธิชนในหุบเขาไม่คิดว่าจะมีผู้อพยพอีก

จนกระทั่งปีต่อมา และข่าวสถานการณ์เลวร้ายของพวกเขาแพร่ไปเหมือนไฟป่า

สองวันต่อมา วันที่ 6 ตุลาคม ค.ศ. 1856 การประชุมใหญ่สามัญจัดในแทเบอร์นาเคิลหลังเก่า จากแท่นพูด ประธานยังก์ขอกำลังคน อาหาร และเสบียงใส่เกวียนที่ลากด้วยม้าหรือล้อเพื่อออกเดินทางไปให้ความช่วยเหลือในวันถัดไป²

จอห์น เบ็นเนตต์ ฮอว์คินส์อยู่ในแทเบอร์นาเคิลหลังเก่าวันนั้นและตอบรับคำขอให้ช่วย เขาเป็นหนึ่งในหลายร้อยคนในกลุ่มบรรเทาทุกข์ที่ออกเดินทางจากซอลท์เลคซิตี ช่วงเย็นวันที่ 21 ตุลาคม ขบวนเกวียนช่วยชีวิตมาถึงคณะวิลลี ผู้รอดชีวิตที่หิวโหยและหนาวจัดต้อนรับพวกเขาด้วยความยินดีและความสำนึกคุณ นี่เป็นการพบกันครั้งแรกของจอห์น เบ็นเนตต์ ฮอว์คินส์กับซาร่าห์ เอลิซาเบธ มุลตันผู้กลายเป็นคุณตาคุณยายทวดของข้าพเจ้า

วันที่ 22 ตุลาคม ผู้ช่วยชีวิตบางคนรีบไปช่วยคณะรถลากคณะอื่น ส่วนวิลเลียม เอช. คิมบัลล์กับเกวียนที่เหลือเริ่มพาคณะวิลลีกลับไปซอลท์เลคซิตี

คนที่อ่อนแรงเกินกว่าจะลากรถต่างวางทรัพย์สินสมบัติของพวกเขาไว้ในเกวียนและเดินอยู่ข้างเกวียน คนที่เดินไม่ไหวจะนั่งในเกวียน เมื่อพวกเขามาถึงสันเขาร็อกกี พายุหิมะนำกลัวอีกลูกหนึ่งพัดกระหน่ำพวกเขา ขณะพวกเขาพยายามปีนขึ้นไปด้านข้างสันเขา พวกเขาต้องห่อตัวด้วยผ้าห่มเพื่อไม่ให้หนาวตาย คนในคณะรถลากเสียชีวิตไปแล้วราว 40 คน³

อากาศหนาวมากจนวิสุทธิชนจำนวนมากถูกหิมะกัดมือ เท้า และใบหน้าขณะข้ามสันเขา สตรีคนหนึ่งตาบอดเพราะความหนาวจัด

เรานึกภาพครอบครัวมูลตันออก ครอบครัวที่มีลูกแปดคนทั้งลากและเข็นรถลากสองคันของพวกเขาขณะพยายามฝ่าหิมะหนาเตอะ โรมัสกับภรรยาลากรถคันหนึ่งที่มีของล้ำค่าอยู่ในนั้น—คือลอตตี้ ลิซซี่ และลูกอ่อนชื่อชาร์ลส์—กับเด็กน้อยเจมส์ ฮีเบอร์ที่เดินล้มลุกคลุกคลานและถูกลากไปตามเชือกที่มัดไว้รอบแอ่ว ซาร่าห์เอลิซาเบธกับลูกอีกสามคนลากและเข็นรถอีกคัน สตรีสูงวัยใจดีคนหนึ่งเมื่อเห็นเด็กน้อยเจมส์ ฮีเบอร์ในสภาพนั้น จึงคว้ามือเขาไว้ขณะที่เขาล้มลุกคลุกคลานอยู่หลังรถลาก ความมีน้ำใจครั้งนี้ช่วยไม่ให้มือขาของเขาแข็งตายภายใต้สภาพอากาศต่ำกว่าศูนย์องศา แต่ช่วยมือซ้ายไว้ไม่ได้ เมื่อพวกเขามาถึงซอลท์เลคซิตี เขาถูกตัดนิ้วที่มือข้างนั้นหลายนิ้ว

ช่วงบ่ายของวันที่ 9 พฤศจิกายน เกวียนของผู้ประสบภัยหยุดอยู่หน้าตึกสำนักงานส่วนสิบ ปัจจุบันคืออาคารโจเซฟ สมิธเมโมเรียลซึ่งตั้งอยู่ในซอลท์เลคซิตี หลายคนมาถึงพร้อมกับแขนขาที่ไร้ความรู้สึก หกสิบเก้าคนเสียชีวิตระหว่างทาง แต่คำสัญญาแก่ครอบครัวมูลตันในพรนั้นในอังกฤษเป็นจริง โรมัสกับซาร่าห์ เดนต์ัน มูลตันไม่เสียลูกแม้แต่คนเดียว

จากการช่วยชีวิตเป็นรักหวานชื่น

พลเมืองซอลท์เลคหลายร้อยคนที่รอคณะรถลากอย่างใจจดใจจ่อพากันออกมาต้อนรับและพร้อมช่วยดูแลพวกเขาในไม่ช้าความซาบซึ้งใจและความสำนึกคุณต่อวีรบุรุษวัยหนุ่มคนหนึ่งผู้เคยช่วยครอบครัวมูลตันจากเงื้อมมือมีจักรวาก็กลายเป็นความรักหวานชื่นสำหรับซาร่าห์ เอลิซาเบธ

วันที่ 5 ธันวาคม ค.ศ. 1856 ท่ามกลางคำอวยพรของคน

ที่รักเธอ ซาร่าห์ เอลิซาเบธแต่งงานกับจอห์น เบ็นเนตต์ ฮอว์คินส์ผู้ช่วยชีวิตเธอ พวกเขาได้รับการผนึกเพื่อกาลเวลาและนิรันดร์ในเดือนกรกฎาคมต่อมาที่บ้านเอ็นดาวเม้นท์ พวกเขาสร้างครอบครัวในซอลท์เลคซิตีและได้รับพรให้มีบุตรชายสามคนกับบุตรสาวเจ็ดคน บุตรสาวหนึ่งในนั้นคือเอสเตอร์ เอมีลี เธอแต่งงานกับชาร์ลส์ ราสแบนด์คุณปู่ของข้าพเจ้าในปี 1891

วันที่ 24 กรกฎาคม เราเฉลิมฉลองวันผู้บุกเบิก และเราแสดงความสำนึกคุณต่อผู้บุกเบิกจำนวนมากที่สละทุกสิ่งเพื่อสร้างหุบเขาซอลท์เลคและอีกหลายชุมชนทางตะวันตกของสหรัฐ เราแสดงความสำนึกคุณต่อผู้บุกเบิกวิสุทธิชนยุคสุดท้ายทั่วโลกเช่นกัน ผู้เบิกทาง—และกำลังเบิก—เส้นทางพระกิตติคุณให้ผู้อื่นเดินตาม

อะไรทำให้พวกเขาเดินทางต่อไป อะไรผลักดันพวกเขาไปข้างหน้า คำตอบคือประจักษ์พยานในพระเจ้าพระเยซูคริสต์ในฐานะเหลนของผู้บุกเบิก ข้าพเจ้าเสริมคำพยานและประจักษ์พยานของข้าพเจ้าว่าความบากบั่นของท่านเหล่านั้นไม่สูญเปล่า สิ่งที่ท่านทำรู้สึก ข้าพเจ้ารู้สึก สิ่งที่ท่านทำรู้ ข้าพเจ้ารู้และเป็นพยาน ■

จากข่าวสารการประชุมพิเศษตอนเช้าตรู่ของวันผู้บุกเบิกที่แทเบอร์นาเคิลในซอลท์เลคซิตี เมื่อวันที่ 24 กรกฎาคม ค.ศ. 2007

อ้างอิง

1. Report by F.D. Richards and Daniel Spencer, “Smith, Marilyn Austin, Faithful Stewards—the Life of James Gray Willie and Elizabeth Ann Pettit, 95–120,” history.lds.org.
2. ดู Brigham Young, “Remarks,” *Deseret News*, Oct. 15, 1856, 252; see also LeRoy R. Hafen and Ann W. Hafen, *Handcarts to Zion* (1981), 120–121.
3. ในจำนวนนี้ 19 คนเสียชีวิตก่อนคณะรถลากมาถึงพอร์ตลาราม อีก 7 คนเสียชีวิตระหว่างเดินทางกลางมหาสมุทรและ 4 คนเสียชีวิตที่โอโอวาซิตี อีก 19 คนเสียชีวิตระหว่างพอร์ตลารามและต้นฤดูหนาว ส่วนใหญ่เสียชีวิตก่อนวันที่ผู้ช่วยชีวิตมาถึง

จรรโลง

ศรัทธา ใน ความ โดดเดี่ยว

โดย ไรอัน ดับเบิลยู. ซอลท์ซกิลเฟเวอร์
แผนกประวัติศาสตร์จักร

วิ สุธิชนส่วนใหญ่ในปัจจุบันนมัสการใน
วอร์ดและสาขาต่างๆ ที่พวกเขาสามารถ
“ประชุมกันบ่อย, เพื่ออดอาหารและเพื่อ
สวดอ้อนวอน, และพูดกันเกี่ยวกับความผาสุก
ของจิตวิญญาณพวกเขา” (โมโรไน 6:5) แต่
โมโรไน ศาสดาพยากรณ์ผู้เขียนถ้อยคำเหล่านี้
ทำงานที่ยั่งยืนที่สุดบางอย่างเมื่อเหลือเขา
เป็นสาวุศิษย์คนเดียวหลังจากความพินาศ
ของผู้คนของเขา

ตลอดประวัติศาสตร์จักร วิสุธิชนยุคสุดท้าย
จำนวนมากจรรโลงศรัทธาตามลำพังเมื่อ
สถานการณ์ทิ้งให้พวกเขาโดดเดี่ยว บางคนใช้
เวลาของพวกเขาเหมือนโมโรไนในการเป็น
พยานและแบบอย่างสำหรับคนรุ่นต่อไป อีก
หลายคนมีชีวิตรอดอยู่จนถึงวันที่พวกเขาสามารถ
แบ่งปันศรัทธาของพวกเขาได้อีกครั้ง

การสวดอ้อนวอนหลายปีเพื่อขอให้วันนี้
ฟรานทิสกา โบรดิโลวาแทบมองไม่เห็น
บทบาทที่เธอจะมีในประวัติศาสตร์จักรเมื่อ

เมื่อสงคราม โรคภัยไข้เจ็บ หรือ
สถานการณ์อื่นปล่อยสมาชิก
ศาสนจักรเหล่านี้ไว้ตามลำพังใน
ประเทศของพวกเขา ต่อไปนี้เป็น
วิธีที่พวกเขาจรรโลงศรัทธา

ผู้สอนศาสนาเคาะประตูบ้านของเธอใน
เวียนนาปี 1913 ปีหลังจากเธอเปลี่ยนใจ
เลื่อมใส สงครามโลกครั้งที่ 1 กระทบทั่ว
จักรวรรดิออสเตรีย-ฮังการี ผู้สอนศาสนากลับ
บ้าน และสมาชิกชายหลายคนถูกเรียกไปเป็น
ทหาร ปล่อยให้ฟรานทิสกากับสตรีอีกไม่กี่คน
ต้องเผชิญชีวิตตามลำพัง

หลายปีนั้นฟรานทิสกาติดต่อกับสมาชิก
ศาสนจักรมากที่สุด หลังสงคราม ฟรานทิสเชก
สามีของฟรานทิสกาได้รับสัญญาว่าจะดำรง
ตำแหน่งในรัฐบาลใหม่ของเชโกสโลวะเกีย
หลังจากพวกเขาย้ายไปปราก ฟรานทิสกา
จึงเป็นสมาชิกศาสนจักรเพียงคนเดียวใน
ประเทศ ฟรานทิสเชกสิ้นชีวิตในอีกไม่กี่เดือน
ต่อมา และฟรานทิสกาถูกทิ้งให้ดูแลลูกสาวยัง
เล็กสองคน—คือฟรานเชสและเจน

ฟรานทิสกาสอนพระกิตติคุณให้ลูกสาว
ด้วยตนเอง “ดิฉันเติบโตใหญ่ในศาสนจักร”
ฟรานเชสจำได้ “ศาสนจักรเป็นบ้านของเรา!”

¹ ฟรานทิสกาเขียนถึงผู้นำ

ฟรานทิสกา โบรดิโลวาเข้าร่วม
ศาสนจักรในเวียนนาปี 1913—
หนึ่งปีก่อนเริ่มสงครามโลกครั้งที่ 1
—และไม่ได้ติดต่อกับสมาชิก
ศาสนจักรคนอื่นๆ จนถึงปี 1929

ฟรานทิสกาอยู่ในเหตุการณ์ขณะ
เอลเดอร์จอห์น เอ. วิดท์โซ (ทั้งสอง
คนอยู่แถวกลาง) อูทิศเซโกสโลวะเกีย
เพื่อการสั่งสอนพระกิตติคุณใน
ปี 1929

ศาสนจักรในออสเตรียเพื่อ
ขอให้ส่งผู้สอนศาสนามาเซ-
โกสโลวะเกีย ผู้นำศาสนจักร
ลังเลเพราะผู้สอนศาสนาคน
สุดท้ายในปราก ประมาณ

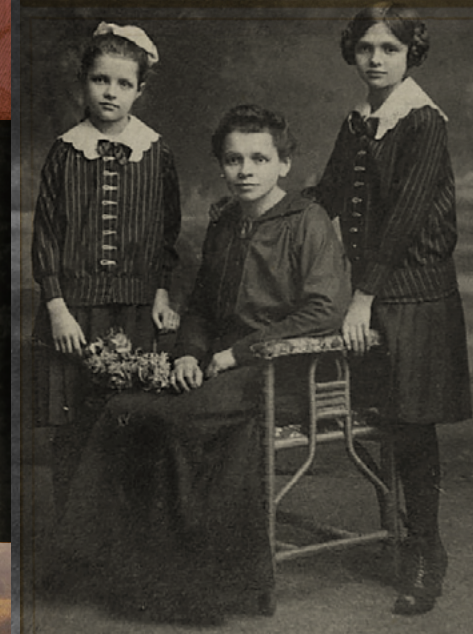
40 ปีก่อนถูกจำคุกเพราะสั่งสอน จากนั้นจึงถูกเนรเทศ
ออกจากเมือง แม้จะมีรัฐบาลใหม่ แต่ผู้นำศาสนจักร
เกรงว่าไม่มีอะไรเปลี่ยน

ฟรานทิสกาไม่ย่อท้อ เธอยังคงเขียนจดหมายและ
สวดอ้อนวอนขอให้มีการจัดตั้งคณะเผยแผ่ในปี 1928
หลังจากฟรานทิสกาทำส่วนของเธอมาสิบปี โธมัส
บิชิงเกอร์วัย 83 ปี—ผู้สอนศาสนาคนเดียวกับที่สั่งสอน
ในปรากเมื่อหลายปีก่อน—กลับมา ดูเหมือนความโดด
เดี่ยวของครอบครัวเธอสิ้นสุดลงแล้ว แต่ต่อมาไม่นาน
สุขภาพที่ทรุดโทรมของเอลเดอร์บิชิงเกอร์ทำให้เขา
ต้องจากประเทศนี้ไป

ฟรานทิสกาท้อแท้แต่ตัดสินใจเขียนจดหมายถึง
สมาชิกและผู้นำศาสนจักรที่อยู่ต่างแดนต่อไปเรื่อยๆ
ความไม่ย่อท้อของเธอเกิดผล วันที่ 24 กรกฎาคม
ปี 1929 เอลเดอร์จอห์น เอ. วิดท์โซ (1872–1952)
แห่งโคเวิร์ธอัครสาวกสิบสองมาถึงปรากพร้อมผู้สอน
ศาสนากลุ่มหนึ่ง เย็นวันนั้น ฟรานทิสกากับกลุ่มดัง
กล่าวเดินขึ้นเนินเขาใกล้ปราสาทคาร์ลสเตน ที่ซึ่ง
เอลเดอร์วิดท์โซอุทิศเซโกสโลวะเกียเพื่อการสั่งสอน
พระกิตติคุณและจัดตั้งคณะเผยแผ่อย่างเป็นทางการ
“มีไม่กี่คนรู้ซึ่งถึงปีที่เราารู้สึก” ฟรานทิสกาเขียนใน
เวลาต่อมา “เราสวดอ้อนวอนมานานหลายปีเพื่อให้มี
วันนี้”²

สาขาร่วมกันในบ้านของฟรานทิสกาเกือบ
หกเดือน ฟรานทิสกาช่วยลูกสาวของเธอแปลพระ
คัมภีร์มอรมอนเป็นภาษาเช็กและวางรากฐานสำหรับ
ศาสนจักรในที่ซึ่งเวลานี้คือสาธารณรัฐเช็ก

วิสุทธิชนยุคสุดท้ายจำนวนมากอดทนต่อความโดด
เดี่ยวเช่นเดียวกับฟรานทิสกา ชายหญิงต่อไปนี้อยู่ใน
คนกลุ่มแรกที่แบ่งปันพระกิตติคุณและวางรากฐาน
ของศาสนจักรในแผ่นดินเกิดของตน ซึ่งต่อมาเอื้อ
อำนวยให้คนอื่นๆ ได้มีส่วนร่วมในความเป็นมิตรของ
วิสุทธิชน

วิสุทธิชนยุคสุดท้าย
จำนวนมากอดทน
ต่อความโดดเดี่ยว
เช่นเดียวกับฟราน-
ทิสกา ชายหญิงเหล่านี้
บำรุงเลี้ยงไฟแห่ง
ศรัทธาของพวกเขา
แบ่งปันพระกิตติคุณ
และสร้างศาสนจักร
ในบ้านเกิดของตน

ในฐานะเอิลเดอร์ควม ฟุจิยะ นาระ
(ในชุดสูทสีเข้ม) รับผิดชอบเรื่องการ
ติดต่อกับสมาชิกหลังจากปิดคณะ
เผยแผ่ญี่ปุ่นในปี 1924

ของประทานอันยั่งยืน แห่งศรัทธาที่แท้จริง

เมื่อปิดคณะเผยแผ่ญี่ปุ่นในปี 1924 สมาชิกจำนวนมากรู้สึกสิ้นหวังและถูกทอดทิ้ง การเป็นผู้นำของสมาชิกประมาณ 160 คนในญี่ปุ่นตกอยู่กับฟุจิยะ นาระ เอิลเดอร์ควมในประเทศ งานที่เขาทำกับบริษัททางรถไฟเอื้ออำนวยให้เขาไปเยี่ยมสมาชิกที่อยู่กระจัดกระจายได้ เมื่อไม่สามารถไปเยี่ยมได้ ฟุจิยะติดต่อโดยจัดพิมพ์นิตยสารชื่อ *Shuro* (ใบปาล์ม) ซึ่งเขาใช้แบ่งปันข่าวสารพระกิตติคุณและให้กำลังใจวิสุทธิชนที่เหลือตลอดหลายปีที่สับสนวุ่นวายหลังจากนั้น

หลังจากงานอาชีพย้ายฟุจิยะไปแมนจูเรียและการทำหน้าที่เอิลเดอร์ควมของเขาสิ้นสุดลงในปี 1937 การติดต่อกับสมาชิกในญี่ปุ่นจึงขาดหายไป “ถึงแม้เราไม่ได้ติดต่อกันทางจดหมายกับซอลท์เลคซิตี” ฟุจิยะกล่าว “... แต่เรามีความเชื่อมั่นว่าศาสนจักรจะเปิดอีกครั้ง [ที่นี่]”³

ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 ฟุจิยะกลับมาโตเกียว ที่นั่นเขาสั่งสอนเพื่อน

บ้านและจัดการประชุมโรงเรียนวันอาทิตย์สัปดาห์ละครั้ง หลังสงครามฟุจิยะพบประกาศจากเอ็ดเวิร์ดแอล. คริสโซสต์—วิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่เป็นทหารอเมริกัน—เชียวชวนสมาชิกศาสนจักรในประเทศให้ติดต่อกับเขา ฟุจิยะไปเยี่ยม

เอ็ดเวิร์ดในห้องพักที่โรงแรมทันทีเมื่อเอ็ดเวิร์ดเข้าร่วมการประชุมของวิสุทธิชนยุคสุดท้ายในโตเกียว เขาประหลาดใจที่พบผู้เข้าร่วมการประชุมราว 100 คน

“ในบรรดาทั้งหมดนั้น” ฟุจิยะกล่าวในเวลาต่อมา “ของประทานยิ่งใหญ่ที่สุด และของประทานอันมั่นคงถาวร คือการรู้และน้อมรับศรัทธาที่แท้จริง—นั่นหมายถึงการรู้จักพระบิดาบนสวรรค์ พระเยซูคริสต์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์”⁴

การสร้างศาสนจักรในฮาวาย

โจนาธาน เอช. นาเปลาเป็นผู้พิพากษาที่คนแคระพนับถือบนเกาะเมื่อก่อนเขากับคิติกรรยาธิบดีศมาในปี 1851 หลังจากโจนาธานจำต้องลาออกจากการเป็นผู้พิพากษาเพื่อเข้าร่วมศาสนจักร เขาทุ่มเทพลังงานเพื่อสร้างศาสนจักรในบรรดาคนที่ไม่พูดภาษาฮาวาย โจนาธานสอนภาษาให้ผู้สอนศาสนาชื่อจอร์จ คิว. แคนนอน ช่วยแปลพระคัมภีร์มอรมอน และพัฒนาโปรแกรมแรกสำหรับอบรมภาษาต่างประเทศให้ผู้สอนศาสนา

ด้วยเหตุนี้ ชาวฮาวายโดยกำเนิดกว่า 3,000 คนจึงเข้าร่วมศาสนจักรภายในสามปี “ทำให้เราเห็นชัดเจนว่านี่คือศาสนจักรของพระเจ้าเป็นเจ้า” โจนาธานเขียน “มีคนจำนวนมากบนเกาะเหล่านี้ผู้ที่มีศรัทธาแรงกล้าเพราะพระคุณของพระเจ้าเป็นเจ้า ผ่านพระเยซูคริสต์พระเจ้าว่าเราจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”⁵

ในปี 1872 คิติ นาเปลาติดโรคเรื้อนและต้องย้ายไปอยู่ในคัมโรคเรื้อนบนเกาะโมโลไก แทนที่จะอยู่ท่ามกลาง

ขวา: โจนาธาน นาเปลาผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสรุ่นแรกคนหนึ่งในฮาวายช่วยแปลพระคัมภีร์มอรมอนเป็นภาษาฮาวาย ล่าง: วิลเฮล์ม เฟรเดริชส์ (คนที่สองจากซ้าย) และเอมิล ไฮปเป (กลาง แถวหลัง) เข้าร่วมพิธีบัพติศมาครั้งแรกในอาร์เจนตินา

ภาพเหมือนของโจนาธาน นาเปลา เอ็ดเพื่อโดของคณมาเขตและทอมุคประวัตินัก

วิสุทธิชน โจนาธานกลับขอให้นิคมรับเขาไว้ด้วย “ช่วงเวลาสั้นๆ ที่เหลือ” เขาเขียนถึงคณะกรรมการสุขภาพ “ผมอยากอยู่กับภรรยาผม”⁶ คำขอได้รับอนุมัติ และโจนาธานกลายเป็นประธานสาขาในโมโลไก โจนาธานทำงานใกล้ชิดกับบาทหลวงคาทอลิกในท้องที่ซื้อคุณพ่อดาเมียนเพื่อดูแลช่วยเหลือทุกคนที่เป็นโรคนี้ โจนาธานสิ้นชีวิตในบ้านปลายจากโรคเรื้อนที่เขาติดในนิคมแห่งนี้

“ผมยินดีเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้า”

ครอบครัวของเฟรเดริชส์กับไฮปเปเป็นวิสุทธิชนยุคสุดท้ายเพียงสองครอบครัวในอาร์เจนตินา เมื่อพวกเขาย้ายจากเยอรมนีไปอยู่ที่นั่นเมื่อต้นทศวรรษ 1920 วิลเฮล์ม เฟรเดริชส์กับเอมิล ไฮปเปพยายามแบ่งปันพระกิตติคุณในประเทศใหม่ของพวกเขา โดยแจกจุลสารและชวนคนอื่นๆ

มาร่วมการประชุม “ผมมีความไว้วางใจเต็มที่ในพระบิดาบนสวรรค์ว่าพระองค์จะทรงส่งเพื่อนที่จริงใจผู้จะยอมรับพระกิตติคุณมาให้ผม” วิลเฮล์มเขียน “เพราะผมยินดีเป็นเครื่องมือในพระหัตถ์ของพระเจ้า”⁷

แต่มีความท้าทายอย่างมาก สองครอบครัวอาศัยอยู่ใกล้กันและต้องเดินทางสองชั่วโมงมาประชุมร่วมกัน เพราะเอมิลเป็นหมคนยากและวิลเฮล์มเป็นผู้สอนในฐานะปูโรหิตแห่งอาโรน พวกเขาจึงไม่สามารถปฏิบัติศาสนพิธีเช่นศีลระลึกหรือให้พรฐานะปูโรหิตได้

ในปี 1924 ฮิลเดอการ์เต ไฮปเปให้กำเนิดลูกสาวที่สิ้นชีวิตในอีกสองเดือนต่อมา ขณะที่ฮิลเดอการ์เตโคกเศร้า เธอถามว่าเราจะรวมชื่อลูกสาวไว้ในบันทึกของศาสนจักรอย่างไร ด้วยเหตุนี้ วิลเฮล์มจึงเริ่มเขียนจดหมายสอบถามผู้นำศาสนจักรในซอลท์เลคซิตี

ความวิริยะอุตสาหะ
ของพวกเขาใน
การวางรากฐาน
ของศาสนจักรเอื้อ
อำนวยให้คนอื่นๆ
มีส่วนร่วมในความเป็น
มิตรของวิสุทธิชน
ในเวลาต่อมา

ดูข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับ
วิสุทธิชนที่ชื่อสำคัญเหล่านี้
และคนอื่นๆ ทั่วโลกใน
ประวัติประเทศ หมวด
ประวัติศาสตร์ของ
แอปพลิเคชันคลังค้นคว้า
หรือที่ history.lds.org

เมื่อฟิลิปเปกับอนาลิส อัสซาร์ด
(ซ้าย) พบลูเซียนกับอากาเฟ
อัฟไฟเอในโคทิดัวร์ ทั้งสองคู่
ตั้งใจไว้ว่าพวกเขาไม่โตแต่ยวใน
ศาสนจักรที่นั่น

หนึ่งปีครึ่งต่อมา ศาสนจักร
ส่งเอ็ดเดอร์เมลวิน เจ. บัลลาร์ด
(1873–1939) แห่งโครัมอัครสาวก
สิบสองมาพร้อมผู้สอนศาสนาคน
อื่นๆ เพื่อพบกับกลุ่มผู้เปลี่ยนใจ
เลื่อมใสที่เพิ่มขึ้นในบัวโนสไอเรส
เมื่อพวกเขามาถึงในเดือนธันวาคม ปี
1925 เอ็ดเดอร์บัลลาร์ดได้พบปะกับผู้
เปลี่ยนใจเลื่อมใสหลายคนและจัดตั้ง
สาขา ในวันคริสต์มาส เอ็ดเดอร์บัลลาร์ด
อุทิศอเมริกาใต้เพื่องานเผยแผ่
ศาสนาและจัดตั้งคณะเผยแผ่แห่ง
แรกบนทวีปนี้

การนำพระกิตติคุณกลับ มาให้ผู้คนของเขา

ฟิลลิปเปกับอนาลิส อัสซาร์ดมีชีวิต
ที่สุขสบายแล้วเมื่อผู้สอนศาสนา
เคาะประตูบ้านของพวกเขาในเมือง
เคลิ้น เยอร์มนี่ ในปี 1980 พวกเขา
น้อมรับพระกิตติคุณอย่างรวดเร็ว
และรู้สึกถึง “พรล้นเหลือ” ไม่นาน
นักฟิลลิปเปรู้สึกถึงความปรารถนา
อย่างแรงกล้าที่จะกลับไปประเทศ
บ้านเกิดที่โคทิดัวร์เพื่อแบ่งปันพระ

กิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟู “ด้วยเหตุ
นี้ในปี 1986 หลังจากสวดอ้อนวอน
และอดอาหารกับภรรยาหลายครั้ง”
ฟิลลิปเปจำได้ “ผมตัดสินใจกลับไป
ไโอวรีโคสต์เพื่อให้สิ่งที่ผมได้รับ เพื่อ
ทำให้หลายคนในครอบครัวผมและ
คนของผมดีขึ้น”⁸

ก่อนออกจากเยอร์มนี่ ฟิลลิปเป
หารือกับผู้นำศาสนจักร แม้ไม่มี
หน่วยศาสนจักรในโคทิดัวร์แต่มี
สมาชิกจำนวนหนึ่งที่นั่นผู้เข้าร่วม
ศาสนจักรขณะอยู่ในประเทศอื่น
ครอบครัวอัสซาร์ดได้รับรายชื่อเหล่านี้
และปีต่อมาพวกเขาหมั่นเขียน
ถึงกัน ครอบครัวอัสซาร์ดจุดประกาย
ศรัทธาในผู้อื่นที่ละเล็กทีละน้อยและ
ได้รับอนุญาตให้เริ่มจัดการประชุม
วันอาทิตย์ในบ้านของพวกเขา วอร์ด
และสาขาต่างๆ ตามมา และในปี
1997 ศาสนจักรจัดตั้งสเตคแรกใน
โคทิดัวร์ ■

อ้างอิง

1. ฟรานเชส แม็คคอมเบอร์ใน Ruth McOmber Pratt, “Frantiska Vesela Brodilova,” unpublished manuscript (2009), 18.
2. ฟรานซิสกา โบรดิโลวา ใน Pratt, “Frantiska Vesela Brodilova,” 25.
3. ฟุจิยะ นาระ ใน Lee Benson, “Japanese Member Survives Adversity,” *Church News*, Feb. 17, 1979, 7.
4. ฟุจิยะ นาระ ใน Benson, “Japanese Member Survives Adversity,” 7.
5. โจนาธาน นาเปลา ใน “Foreign Correspondence: Sandwich Islands—Minutes of Conference, Makawao, April 1st, 1852,” *Deseret News*, Nov. 27, 1852, 4.
6. โจนาธาน นาเปลา ใน Fred E. Woods, “A Most Influential Mormon Islander: Jonathan Hawaii Napela,” *The Hawaiian Journal of History*, vol. 42 (2008), 148.
7. วิลเฮล์ม เฟรเดริชส์, จดหมาย ลงวันที่ 5 มีนาคม ค.ศ. 1924 จดหมายของคณะเผยแผ่อาร์เจนตินา หอสมุดประวัติศาสตร์จักร.
8. เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลล์แลนด์, “คนงานในสวนองุ่น,” *เลียวไฮนา*, พ.ค. 1999, 19.

พระคัมภีร์มอรมอน เปลี่ยนชีวิต

ผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสเหล่านี้พัฒนาศรัทธา
ผ่านการอ่านพระคัมภีร์มอรมอน

พระคัมภีร์มอรมอนเป็นของประทานที่มุ่งหมายจะนำเราผู้เป็นบุตรธิดาของพระเจ้าเป็นเจ้ามาสู่ความรู้เรื่องพระกิตติคุณที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ เอนริเก เซอร์ปา บัสตามันเต สมาชิกจากลิมา เปรู คิดว่าพระคัมภีร์มอรมอนเป็นจดหมายจากพ่อแม่ที่รักเรา “พระบิดาบนสวรรค์ของเราทรงเขียน ‘จดหมาย’ ผ่านศาสตาดพยากรณ์ ประทานคำแนะนำ คำปลอบโยน และการนำทางเพื่อประโยชน์และพรของเราทุกครั้ง พระองค์ทรงพระปรีชาญาณในแผนของพระองค์จึงทรงทราบวิธีประทานบรรดาจดหมายแห่งความรักเหล่านี้ตรงกับเวลาที่ใจเราพร้อมเข้าใจพรของพระองค์และพระกิตติคุณของพระองค์”

ต่อไปนี้เป็นประจักษ์พยานบางส่วนจากผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสหลายคนทั่วโลกเกี่ยวกับคำสอนจากพระคัมภีร์มอรมอนที่พวกเขาประทับใจเป็นพิเศษเมื่อพวกเขาเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนจักร

พยานหลักฐานอีกเล่มหนึ่งของพระเยซูคริสต์

พมเห็นพระคัมภีร์มอรมอนที่บ้านของหลานสาวในเมืองอึบาตัน ไนจีเรีย ผมเป็นคนชอบอ่าน ผมจึงอยากเข้าใจว่าทำไมหนังสือเล่มนั้นบอกว่าเป็น “พยานหลักฐานอีกเล่มหนึ่งของพระเยซูคริสต์” ผมจึงหยิบมาอ่าน

ข้อรอง “พยานหลักฐานอีกเล่มหนึ่งของพระเยซูคริสต์” เปิดจิตใจให้ผมยอมรับว่าพระองค์น่าจะทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของคนที่โลกไม่เฉพาะพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของชาวอิสราเอล ซึ่งเป็นเรื่องที่ผมสนใจมาก

ในเวลานั้น การเสด็จเยือนชาวนีไฟและการสถาปนากฎตลอดจนศาสนพิธีของพระองค์ท่ามกลางคนเหล่านั้นทำให้ผมต้องการรู้มากขึ้นเกี่ยวกับการปฏิบัติศาสนกิจของพระองค์

ข้อรองดังกล่าวนำผมให้เรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับศาสนจักร ผมเริ่มรู้สึกถึงพระวิญญาณเมื่อผมเชื่อฟังคำตักเตือนที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์มอรมอน อย่างเช่น การสวดอ้อนวอนเพื่อรู้ความจริงด้วยตัวผมเอง (ดู โมโรไน 10:4) เวลานั้นผมรู้แล้วว่าพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดทรงพระชนม์และทรงรักเราทุกคน

เอเชเกียล อาเคห์, รัฐไอดาโฮ สหรัฐอเมริกา

1 นีไฟ 8—ผล “เหนือกว่าทุกสิ่งที่พ่อเคยชิมรสมา”

พน 1 นีไฟ 8:11–12 ลิไฮกล่าวถึงผลของต้นไม้แห่งชีวิตว่า “หวานที่สุด, เหนือกว่าทุกสิ่งที่พ่อเคยชิมรสมา . . . จิตวิญญาณของพ่อเต็มไปด้วยความปรีดียิ่งนัก” เมื่อดิฉันอ่านข้อเหล่านี้ ดิฉันรู้สึกอย่างแรงกล้าว่าผลนี้พิเศษมากและดิฉันปรารถนาจะรับประทานผลนั้นด้วย

ดิฉันรู้สึกเห็นใจลิไฮมาก ดิฉันคิดว่าจะเป็นอย่างไรถ้าดิฉันเป็นลิไฮและมีผลนี้ ดิฉันคงรู้สึกเหมือนท่านและคงอยากให้ครอบครัวรับประทานผลนั้นเช่นกัน ดิฉันรู้สึกอย่างนั้นจริงๆ เพราะพ่อแม่ของดิฉันยังไม่ได้เป็นสมาชิกศาสนจักร ด้วยเหตุนี้เมื่อดิฉันอ่านข้อเหล่านี้ จึงดูเหมือนจะพูดสิ่งที่อยู่ในใจดิฉัน

ดิฉันรู้ว่าผลนี้พิเศษ ก่อนจะรู้ด้วยซ้ำว่าผลนั้นหมายถึงความรักของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของและพระกิตติคุณของ

พระองค์ ต่อมา ทันทีที่ดิฉันเข้าใจความหมายของผลดังกล่าว ดิฉันคิดว่าพระคัมภีร์บรรยายไว้อย่างถูกต้อง

พระคัมภีร์เป็นบันทึกความจริงจากศาสตพยากรณ์และมีพระวาทะของพระเจ้าเป็นเจ้าอยู่ในนั้น
อิน จิน ขอม จังหวัดคย็องกี เกาหลีใต้

เจกอบ 5:74—ความปรารถนาจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้า

เมื่อผมกำลังเรียนรู้เกี่ยวกับศาสนจักร ผมอ่าน เจกอบ 5:74 ข้อนี้ติดอยู่ในใจผมนับตั้งแต่วินาทีที่ผมอ่าน ผมเป็นสมาชิกที่แข็งขันมากของศาสนาเดิมมาตลอดชีวิตและมีความปรารถนาจะรับใช้พระผู้เป็นเจ้าเสมอ ผมหวังแม้กระทั่งว่าสักวันจะศึกษาปรัชญาและศาสนศาสตร์เพื่อจะได้รับการใช้พระองค์ ผมผ่านการสอบเข้าศึกษาปรัชญาแล้ว

แต่ผมจะไม่มีวันล้มเมื่อผมอ่านพระคัมภีร์เล่มนั้นครั้งแรก ผมจำได้ว่าผมอ่านในคืนหลังจากผมเข้าร่วมการประชุมของศาสนจักรแอลดีเอสครั้งแรก ช่วงพักช่วงหนึ่ง

ระหว่างชั้นเรียน ผมเห็นบนกระดานข่าวแจ้งการเปิดเผยที่ประธานโรมัส เอส. มอนสันได้รับเกี่ยวกับการลดอายุผู้สอนศาสนา

เมื่อผมอ่าน เจกอบ 5:74 คืนนั้น ผมรู้ว่าผมต้องรับใช้พระผู้เป็นเจ้า และเมื่อเห็นผู้สอนศาสนา—ชายหนุ่มสองคนที่อายุเท่าผม—ถวายเป็นชีวิตแด่พระองค์ ผมรู้ว่าผมก็ทำได้เหมือนกัน คืนก่อนการประชุมศาสนจักรวันนั้น ผมตัดสินใจรับบัพติศมา คืนหลังการประชุม ผมตัดสินใจเป็นผู้สอนศาสนา ตอนนั้นผมกลับบ้านอย่างสมเกียรติหลังจากรับใช้ผู้คนที่ยอดเยี่ยมของคณะเผยแผ่ฟิลิปปินส์ เซบูตะวันออก โจเซฟ กูติเอร์เรซ, เมืองบัตังกัส ฟิลิปปินส์

หนังสือของอินัส—การให้อภัยบาป

เมื่อดิฉันอ่านพระคัมภีร์มอรมอนครั้งแรก ดิฉันไม่ทราบว่าจะเริ่มตรงไหน ดิฉันกำลังประสบปัญหาเรื่องการให้อภัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการให้อภัยตนเองและรู้ว่าดิฉันมีค่าควรได้รับการให้อภัยหรือไม่ ซิสเตอร์ผู้สอนศาสนาคนหนึ่งบอกดิฉันว่าดิฉันจะได้รับคำตอบในพระคัมภีร์และถ้าดิฉันไม่รู้จะเริ่มตรงไหน ดิฉันควรสวดอ้อนวอนเกี่ยวกับเรื่องนี้และดิฉันจะเจอข้อพระคัมภีร์ที่ต้องการ ดิฉันตัดสินใจพลิกหน้าไปเรื่อยๆ และอ่านตรงที่หยุดพลิก—หนังสือของอินัส ข้อ 4–6 ดิฉันรู้ว่าพระคัมภีร์มอรมอนเป็นความจริงทันทีหลังจากอ่าน

เจนนิเฟอร์ แอนเครสกี, รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

โมไซยาห์ 27—โอกาสเปลี่ยนแปลง

เมื่อดิฉันอ่านพระคัมภีร์มอรมอนครั้งแรก พระคัมภีร์มอรมอนตอนที่ดิฉันชอบมากที่สุดอยู่ในโมไซยาห์เมื่อบุตรชายของแอลมาละทิ้งและพยายามทำลายศาสนจักร แต่มีการเปลี่ยนแปลงขนานใหญ่ในเขา—เขารู้สึกถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์และเขาเปลี่ยนเป็นผู้เชื่อ ดิฉันชอบเรื่องนี้มากเพราะควรให้ทุกคนมีโอกาสเปลี่ยน

มาเรีย การ์เซีย เฮนริเก กอนซาเลซ, เมืองมอลี ซิส

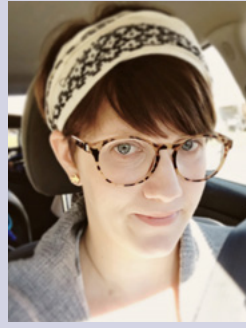

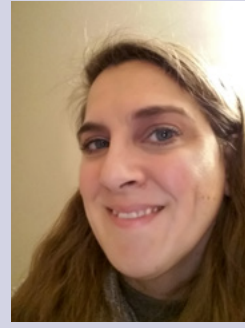
เอเชเลียล อาเคห์

โจเซฟ กูติเอร์เรซ

เจนนิเฟอร์ แอนเดอร์สัน

มารี-แซนทอล โฮกู

เวนู บหาสการ์ นัคคา

โมไซยาห์ 27:28-29—ความสุขและการไถ่

ในฐานะสมาชิกใหม่ ดินันประทับใจ โมไซยาห์ 27:28-29 ดินันเคยขอบพระทัย—และยังคงขอบพระทัย—ที่พระเจ้าทรงเมตตาตาดินันและทรงไถ่ดินันจากชีวิตที่มีบาป ก่อนรับบัพติศมา ดินันคิดว่าตนเองมีความสุข แต่ไม่มีสิ่งใดเทียบได้กับความสุขซึ่งดินันรู้สึกทันทีที่ยอมรับพระกิตติคุณที่ได้รับการฟื้นฟู ดินันไม่เคยรู้สึกมั่นใจและแนใจมากขนาดนั้นว่าอนาคตที่สดใสรออยู่

หลังจากยอมรับคำเชื่อเชิญของแอลมาให้ “มาและรับบัพติศมาสู่การกลับใจ, เพื่อท่านจะเป็นผู้รับส่วนผลของต้นไม้แห่งชีวิตด้วย” (แอลมา 5:62) ดินันประสบการปลดปล่อยที่ปลอดภัยและเปี่ยมด้วยสันติสุขเหมือนแอลมาผู้บุตรเมื่อท่านเขียนว่า “ข้าพเจ้าอยู่ในเหวลึกอันมืดที่สุด; แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นความสว่างอัศจรรย์ของพระผู้เป็นเจ้า. จิตวิญญาณข้าพเจ้าถูกทรมานอยู่ด้วยความทรมานนิรันดร์; แต่พระเจ้าทรงดึงข้าพเจ้ามา, และจิตวิญญาณข้าพเจ้าไม่เจ็บปวดอีกต่อไป” (โมไซยาห์ 27:29) ข้อความนี้ช่วยให้ดินันเข้าใจว่าการเริ่มต้นชีวิตใหม่และความสุขที่เพิ่งพบตั้งมั่นอยู่บนการยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่ของดินัน เวลาดินันสำนึกคุณอย่างหาที่สุดมิได้ที่พระผู้ช่วยให้รอดทรงจ่ายค่าความยุติธรรมและทรงยอมให้ดินันรู้สึกครั้งแรกถึงความรักเดียวกันนั้นที่ไถ่ดินันทุกครั้งทีกลับใจ

มารี-แซนทอล โฮกู, เมืองออนแทรีโอ แคนาดา

หนังสือสีน้ำเงินเล่มเล็ก

ผมเติบโตในอินเดียที่ผมพบผู้สอนศาสนาและเข้าร่วมการประชุมของศาสนจักรเป็นครั้งแรก วันอาทิตย์นั้นตรงกับวันอาทิตย์อีสเตอร์พอดี เพราะตารางงานของผม ผมจึงมาโบสถ์สายและเข้าชั้นเรียนเยาวชนโรงเรียน

วันอาทิตย์ ผู้สอนศาสนาคนหนึ่งสอนบทเรียน เขาอ้างพระคัมภีร์บางข้อจากหนังสือเล่มสีน้ำเงินที่ผมไม่เคยเห็นมาก่อนแต่ฟังเหมือนพระคัมภีร์ไบเบิล ขณะที่เขาสอน ผมรู้สึกแรงกล้าในใจและรู้ว่าผมควรมีหนังสือเล่มนี้ด้วย

ผมไปหาเขาหลังเลิกเรียนและบอกว่า “ผมอยากได้หนังสือเล่มนั้น” เนื่องจากหนังสือเล่มนั้นเป็นพระคัมภีร์ของเขา เขาจึงให้ไม่ได้ แต่เขาให้ผมดูและจับ ผมเห็นตัวหนังสือสีทองบนหน้าปกเขียนว่า “พระคัมภีร์มอรมอน” ผมเกิดความรู้สึกเหมือนเดิมอีกครั้งว่าผมต้องการหนังสือเล่มนั้นให้ตัวผม ผู้สอนศาสนาบอกที่อยู่และสัญญาจะนำมาให้ผม ผู้สอนศาสนามาบ้านผมหลังจากนั้นไม่นานและให้พระคัมภีร์มอรมอนผมหนึ่งเล่ม ต่อจากนั้นพวกเขาเริ่มสอนบทสนทนา

ปีนั้น อีสเตอร์นำพรเหลือเชื่อเข้ามาในชีวิตผม นั่นคือพระคัมภีร์มอรมอน หนังสือสีน้ำเงินเล่มเล็กนำวิญญาณของชีวิตเข้ามาในชีวิตผม และผมขอบพระทัยที่ผมมีโอกาสได้เรียนรู้จากหนังสือเล่มนั้น ■

เวนู บหาสการ์ นัคคา, รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

ความจริงที่ทรงพลังในพระคัมภีร์มอรมอน

“บางสิ่งที่ทรงพลังเกิดขึ้นเมื่อลูกคนหนึ่งของพระผู้เป็นเจ้าพยายามจะรู้มากขึ้นเกี่ยวกับพระองค์และพระบุตรที่รักของพระองค์ ไม่มีที่ใดสอนความจริงเหล่านั้น ได้ชัดเจน และทรงพลังเท่าพระคัมภีร์มอรมอน . . .

“พี่น้องที่รักทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพยานว่าพระคัมภีร์มอรมอนเป็นพระคำของพระผู้เป็นเจ้าจริงๆ ในนั้นมีคำตอบของคำถามสำคัญที่สุดในชีวิต”

ประธานริชาร์ด เอ็ม. เนลสัน, “พระคัมภีร์มอรมอน: ชีวิตท่านจะเป็นอย่างไรหากปราศจากพระคัมภีร์เล่มนี้” เลียโฮนา, พ.ย. 2017, 61, 62.

คนดีแห่งเซนต์จอร์จ

เมื่อผมอายุประมาณ 12 ขวบ ผมเห็นภาพยนตร์ศาสนาจักรเรื่องหนึ่งที่ประธานลอเรนโซ สโนว์ (1814–1901) กำลังสวดอ้อนวอนให้วิสุทธิชนยุคสุดท้ายในเซนต์จอร์จ ยูทาห์ สหรัฐอเมริกาผู้กำลังประสบภัยแล้งแสนสาหัส

“พระเจ้า” ประธานสโนว์สวดอ้อนวอน “ขอทรงอวยพรคนดีแห่งเซนต์จอร์จ”

วลี “คนดีแห่งเซนต์จอร์จ” ฝากรอยประทับไม่รู้ลืมในใจเด็กอย่างผม เนื่องจากผมอยู่ในชิลี ผมจึงพยายามนึกภาพเอาเองว่าวิสุทธิชนที่ซื่อสัตย์ “คนดีแห่งเซนต์จอร์จ” ต้องเป็นแบบใด ผมต้องการพบพวกเขา

30 กว่าปีต่อมา ในปี 2005 ผมกับครอบครัวพาลูกชายคนที่สองของเราไปอยู่โพรวัว ยูทาห์กับพี่ชายของเขาที่กำลังศึกษาที่มหาวิทยาลัยบริคัมยังก์ ช่วงเย็นหลังจากเราไปถึง ผมพูดว่า “พ่ออยากไปดูคนดีแห่งเซนต์จอร์จ”

“แต่พ่อครับ” ลูกชายคนโตค้าน “เซนต์จอร์จอยู่ไกลนะครับ”

“ฟังพ่อนะ” ผมตอบ “พ่อจ่ายค่าตัวเครื่องบินให้แล้ว พ่อจะจ่ายค่าอาหาร พ่อจะจ่ายค่าน้ำมัน พ่ออยากได้แค่อย่างเดียวให้ตัวเอง พ่ออยากพบคนดีแห่งเซนต์จอร์จ!”

“ได้ครับพ่อ” ลูกชายตอบหลังจากเขารู้ว่าผมเอาจริง

วันรุ่งขึ้นเราขับรถ 260 ไมล์ (418 กิโลเมตร) หลังจากมาถึงเซนต์จอร์จ เราไปที่ศูนย์ต้อนรับนักท่องเที่ยวที่พระวิหารและเดินชมบ้านพักฤดูหนาวของประธานบริคัม ยังก์ (1801–1877) เราไปเยี่ยมชมแท่นเบอร์นาเคิลด้วย ที่นั่นผมได้รับเชิญให้พูดกับครอบครัว ผมหนึ่งนาทิจากแท่นพูดแท่นเดียวกับที่ประธานสโนว์พูดถึง “คนดีแห่งเซนต์จอร์จ” เราเดินชมรอบเมือง ฝนดูและพบปะผู้คน พวกเขาเหมือนวิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่ซื่อสัตย์ทั่วไป ผมมีความสุขที่ได้ไป แต่เมื่อเรา

กลับมาชิลี ผมตระหนักว่าผมเคยเห็น “คนดีแห่งเซนต์จอร์จ” มาก่อน

เพราะงานและการเรียกของผมในศาสนาจักร ผมจึงเดินทางไปทั่วชิลีในเมืองกาลามาผมเคยเห็นคนหนุ่มสาวที่พยายามรักษาพระบัญญัติ ในเมืองลาเซเรนาผมเคยเห็นพ่อแม่ที่อุทิศตนผู้มาเข้าร่วมการประชุมของศาสนาจักร แต่เข้าพร้อมกันลูกๆ ของพวกเขา ในเมืองอันโตฟากัสตา ผมเคยเห็นวิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่ต่อสู้เพื่อสิ่งถูกต้องทุกวัน ในเมืองบาเยนาร์ เมืองโกเปียโป เมืองกิลเดรา เมืองโตโกปิลลา และเมืองอื่นๆ ผมเคยเห็นสมาชิกที่คุกเข่าสวดอ้อนวอนแล้วลงมือทำแม่สถานการณ์ไม่เอื้ออำนวย

เมื่อผมเห็นวิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่เชื่อฟังและอดทน—ไม่ว่าพวกเขาอาศัยอยู่ที่ใดหรือเผชิญความท้าทายอะไร—ผมพูดกับตัวเองว่า “นี่แหละคนดีแห่งเซนต์จอร์จ” ■
กลอดีโอ กอนซาเลซ, เมืองอันโตฟากัสตา ชิลี

เมื่อผมเห็นวิสุทธิชนยุคสุดท้ายที่ซื่อสัตย์—ไม่ว่าพวกเขาอยู่ที่ใด—ผมพูดกับตัวเองว่า “นี่แหละคนดีแห่งเซนต์จอร์จ”

”ดิฉันก็เป็นคนหนึ่งค่ะ”

ดิฉันเพิ่งนั่งบนรถโดยสารเมื่อชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเอนตัวมาพูดว่า “คุณมีจิตใจงาม”

ไม่ต้องพูดก็รู้ว่าดิฉันประหลาดใจ ดิฉันไม่เคยได้ยินใครชมจิตใจดิฉันมาก่อน ดิฉันไม่ทราบจะตอบอย่างไรจึงพูดเพียงว่า “ขอบคุณค่ะ”

ชายคนนั้นบอกดิฉันว่าเขาบอกได้เพราะเขาทำงานกับกลุ่มศาสนาของเขา ดิฉันฟังเขาขณะเขาแนะนำดิฉันเกี่ยวกับการรักษาจิตใจของดิฉันให้สวยงามอยู่เสมอ

เมื่อรถโดยสารเข้าป้าย เราทั้งคู่ยืนตรงทางออกและเขาบอกความคิดสุดท้ายกับดิฉันว่า “คุณอย่าฟังมอรรมอนพวกนั้นนะ”

เวลาดูเหมือนจะหยุดนิ่งไปชั่วครู่ ชายคนนั้นเห็นสิ่งพิเศษบางอย่างในสีหน้าของดิฉัน แต่เขาไม่ทราบว่ามันเพราะ ศาสนาของดิฉัน

ดิฉันจะตอบอย่างไรดี พูดตามตรง ความคิดแรกของดิฉันคือไม่พูดอะไร และแสร้งทำเป็นไม่ได้ยินเขา ดิฉันกังวลว่าถ้าบอกเขาว่าดิฉันเป็นสมาชิกของศาสนจักร เขาอาจมีปฏิกิริยาในทางลบหรือถึงกับหยาบคาย

แต่พระคัมภีร์ข้อหนึ่งเข้ามาในใจ “ข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด” (โรม 1:16) ดิฉันรู้แน่แท้ใจว่าดิฉันไม่มีความละอายในเรื่องพระกิตติคุณ และรู้ว่าจิตใจของดิฉันจะไม่ส่องสว่างหากดิฉันไม่ยืนเป็นพยาน ดิฉันมองดูชายคนนั้นด้วยความตั้งใจใหม่และพูดว่า “ดิฉันก็เป็นคนหนึ่งค่ะ”

ดิฉันรู้ว่าจิตวิญญาณของดิฉันไม่อาจส่องสว่างได้ถ้าดิฉันไม่ยืนเป็นพยาน

เขาจ้องหน้าดิฉันและดิฉันจ้องกลับ ยังความประหลาดใจแก่ดิฉัน เขาหัวเราะและพูดว่าเขาเข้าร่วมศาสนจักรไม่ได้เพราะเขาชอบดื่มกาแฟมาก ดิฉันหัวเราะด้วย และเราแยกกันไปคนละทาง ดิฉันดีใจจนถึงวันนี้กับการเลือกที่

ดิฉันทำ ดิฉันรู้ว่าการเป็นสมาชิกของศาสนจักรอาจจะยาก บางครั้งน่ากลัวมาก! แต่เมื่อเราสนับสนุนพระเจ้า จิตวิญญาณเราจะสว่างเหมือนแสงส่องโลก ■ แอปปี ฮอร์น, รัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ผมวิ่งที่ลานจอดรถ
ต่อเนื่องเป็นประจำ
นานสามปี

เจอบอสต์โดยบังเอิญ

วันหนึ่ง ขณะมองหาที่วิ่ง ผมตัดสินใจลองไปวิ่งที่ลานจอดรถของโบสถ์แห่งหนึ่งแถวบ้าน ผมชอบเพราะที่นั่นสว่างและปูพื้น ผมพบว่าการวิ่ง 10 ถึง 15 เทียร์รอบอาคารจะทำให้ผมวิ่งครบสามไมล์ (4.8 กิโลเมตร)

ผมวิ่งในลานจอดรถต่อเนื่องเป็นประจำนานสามปี ทุกครั้งผมจะเห็นคนในลานจอดรถเพราะบางครั้งผมจะวิ่งในช่วงพิธีและกิจกรรมอื่นๆ ของศาสนจักร

หลายครั้งผมมีความรู้สึกที่ผมต้องพูดคุยกับบางคนเกี่ยวกับศาสนจักร แต่ผมไม่ทราบว่าจะพูดอย่างไร เช่นวันหนึ่งระหว่างกลับจากที่ทำงาน ผมตัดสินใจแหวะดูว่าผมจะพบใครที่นั่นบ้าง เมื่อเดินเข้าไปในอาคาร ผมพบผู้สอนศาสนาขณะพวกเขาสัมภาษณ์กับประธานคณะเผยแผ่เสร็จพอดี

ผมแนะนำตัวจากนั้นเรานั่งในห้องโถง พวกเขาสอนพระกิตติคุณบทแรกให้กับผม

ผมพบกับผู้สอนศาสนาตลอดช่วงสองสัปดาห์ติดต่อกัน เมื่อผมเข้าร่วมการประชุมศีลระลึก สมาชิกวอร์ด แสดงความรัก การยอมรับ ความเป็นมิตร และกำลังใจ เมื่อผมนึกถึงสิ่งที่กำลังเรียนรู้ ผมตระหนักว่าความสนใจใคร่รู้เกี่ยวกับศาสนจักรเพิ่มขึ้นจนผมต้องตัดสินใจรับบัพติศมา ผมรู้ว่าพระวิญญาณทรงกระตุ้นเตือนให้ทำสิ่งที่พระบิดาบนสวรรค์ทรงต้องการให้ผมทำ แต่ผมก็ยังลังเล ผมรับบัพติศมาในท้ายที่สุดในเดือนพฤศจิกายน 2001 เมื่ออายุ 36 ปี

การตัดสินใจวิ่งที่ลานจอดรถของศาสนจักรดูเหมือนไม่สลักสำคัญในเวลานั้น แต่นั่นทำให้ผมได้รับพร

ประเสริฐสุดหลายอย่าง อาทิ ผมได้เป็นสมาชิกของศาสนจักรได้พบกับเจนเนเฟอร์ภรรยาที่ยอดเยี่ยมของผม และได้รับการฝึกกับเธอเพื่อกาลเวลาและนิรันดร์ในพระวิหารแซนดีเอโก แคลิฟอร์เนีย

ฉะนั้นถ้าท่านบังเอิญเห็นคนออกกำลังกายที่ลานจอดรถของอาคารประชุม จงแนะนำตัว! ท่านไม่มีวันรู้—อีกไม่นานเขาอาจจะกลายเป็นสมาชิกคนล่าสุดของวอร์ดท่านก็ได้! ■

ดาเนียล อาร์. ธอมป์สัน, รัฐแคลิฟอร์เนีย สหรัฐอเมริกา

คำแนะนำที่ดิฉันไม่อยากได้ยิน

เมื่อดิฉันกับสามีตัดสินใจเริ่มธุรกิจของเราเอง สามปีแรกลำบากมาก เราไม่มีกำไรและเป็นหนี้ เราทำงานหนัก แต่ปัญหาที่หนักไม่ถึงทำให้เวลานั้นเป็นช่วงยากที่สุดของชีวิตเรา

แย่หนักกว่าเดิมเมื่อคุณแม่ของสามีสิ้นชีวิตในวันหลังคริสต์มาสและอีกหนึ่งสัปดาห์ให้หลัง ตรงกับวันส่งท้ายปีเก่า ดิฉันป่วยหนัก ตอนนั้นเราไม่มีเงิน เราสูญเสียรถยนต์ของเรา และแย่ที่สุดคือเราสูญเสียประกันสุขภาพด้วย

แพทย์วินิจฉัยว่าดิฉันเป็นมะเร็งระยะลุกลามที่เป็นมาแล้วอย่างน้อยห้าปี รุนแรงมากและต้องผ่าตัดทันที ดิฉันไม่เหลือเวลาอีกแล้ว เราไม่มีเงินจ่ายค่ารักษาแพงขนาดนั้น

ดิฉันกับสามีเข้าพบอธิการและขอความช่วยเหลือ เธออธิบายว่าเรื่องนี้เกี่ยวข้องกับความเป็นความตาย อธิการเป็นห่วง แต่เขาบอกเราว่าเขาารู้สึกว่าต้องรออีกสักหน่อยก่อนจะให้ความช่วยเหลือเพื่อดูว่าจะมีทางอื่นเปิดให้เราหรือไม่ เขารับรองว่าถ้าศรัทธาของเรามากพอ พระเจ้าจะทรงเตรียมทางให้ดิฉันได้รับความช่วยเหลือที่ต้องการ

ตอนแรก คำตอบของอธิการทำให้ดิฉันโกรธและไม่พอใจมาก ดิฉันรู้สึกที่ทั้งเขาและพระเจ้าทอดทิ้งดิฉัน แต่ดิฉันมีประจักษ์พยานในพระกิตติคุณ และเชื่อว่าอธิการของเราได้รับเรียกจากพระเจ้าเป็นเจ้า แม้จะปวดร้าว แต่ดิฉันสวดอ้อนวอนขอให้พระบิดาบนสวรรค์ทรงช่วยให้ดิฉันรัก เคารพ และสนับสนุนอธิการต่อไป

เมื่อดิฉันสวดอ้อนวอนขอสิ่งนี้ ดิฉันสบายใจและรู้สึกว่าจะพระเจ้าทรงช่วยดิฉัน

ดิฉันกับสามีเดินทางด้วยศรัทธา ดิฉันได้รับการตรวจที่จำเป็นและกำหนดวันผ่าตัดทั้งที่ไม่มีเงิน วันก่อนผ่าตัด เราขายธุรกิจได้ราคาดี ซึ่งทำให้เรามีเงินจ่ายค่ารักษาทั้งหมด

ตอนนี้ดิฉันเข้าใจแล้วว่าทำไมอธิการถึงเลืที่จะช่วย เขาทำตามการ

ดลใจเพื่อให้ดิฉันมีประสบการณ์ล้ำค่าทางวิญญาณ ประสบการณ์นั้นสอนดิฉันให้วางใจพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดแม้เมื่อเส้นทางดูเหมือนน่าท้อใจและน่ากลัว ดิฉันขอบคุณคำแนะนำที่ดิฉันไม่อยากได้ยินจากอธิการ ดิฉันรู้แล้วว่าพระเจ้าเป็นเจ้าทรงเป็นพระเจ้าแห่งปาฏิหาริย์และพระองค์ไม่มีวันทอดทิ้งดิฉัน ■

สงวนนาม เมืองโปรตุเกสเกร บราซิล

การเดินทางของผู้บุกเบิก สมัยใหม่สามคน

โดย ชารห์ คีเนน

บณะรับใช้งานเผยแผ่ใน
เมืองเมลเบิร์น ออสเตรเลีย
ดิฉันอยู่ในวอร์ดที่มี

นักเรียนหลายชาติเข้าร่วม เมื่อ
พวกเขากำลังเรียนเรื่องผู้บุกเบิกใน
โรงเรียนวันอาทิตย์ ดิฉันสงสัยว่าพวก
เขาจะสนใจแค่ไหน—พวกเขาเป็นผู้
เปลี่ยนใจเลื่อมใสใหม่เกือบทั้งหมด
และไม่มีสักคนที่บรรพชนของพวกเขา
เข้าข้ามทุ่งราบของอเมริกาเหนือ

น่าแปลกที่นักเรียนนานาชาติส่วนใหญ่สนใจเรื่องราวที่แบ่งปันมาก บาง
คนบอกว่าพวกเขาเกี่ยวข้องเป็นส่วน
ตัวกับวิสุทธิชนสมัยแรก นักเรียน
นานาชาติเหล่านี้เป็นผู้เปลี่ยนใจ
เลื่อมใสใหม่เหมือนผู้บุกเบิกและ
ทำการเสียสละเพื่อสถาปนาศาสนจักร
ในพื้นที่ซึ่งพวกเขาอยู่ สำหรับสมาชิก
เหล่านี้บางคน ศาสนจักรยังเล็กหรือ
ไม่มีอยู่ในบ้านเกิดของพวกเขา พวก
เขาเป็นผู้บุกเบิกสมัยใหม่ กำลังสร้าง
มรดกใหม่ทางศาสนาให้คนรุ่นต่อไป

ต่อไปนี้เป็นประสบการณ์จากผู้
เปลี่ยนใจเลื่อมใสสามคนที่เข้าร่วม
ขบวนผู้บุกเบิกสมัยใหม่

ให้เกียรติครอบครัว ในแบบใหม่

นามิ ซาน, เมืองเต๋ายวน ไต้หวัน

คครอบครัวของดิฉันกับญาติหลาย
คนในไต้หวันนับถือศาสนาพุทธ
เมื่อดิฉันยังเด็ก ดิฉันจำได้ว่าช่วยเตรียม
ของไหว้บรรพบุรุษและไหว้เจ้าในวัน
หยุดปีใหม่ของจีนและวันอื่นๆ นั่นเป็น
ประเพณีครอบครัวของเรา และเป็นวิธี
ระลึกถึงบรรพบุรุษ นำความสงบและ
ความรุ่งเรืองมาสู่ครอบครัว

เมื่อญาติบางคนของดิฉันเข้าร่วม
ศาสนาคริสต์นิกายหนึ่ง ตอนแรก
ไม่มีผลใดๆ ต่อครอบครัวของดิฉัน
แต่ในช่วงเทศกาลเซ็งเม้ง เมื่อไหว้

คนหนุ่มสาวสามคน
เล่าเรื่องราวการเข้า
ร่วมศาสนจักรของ
พวกเขาและการสร้าง
มรดกแห่งศรัทธาให้
ตนเองและครอบครัว

บรรพบุรุษและเผาเครื่องหอมที่หลุม
ศพ ญาติที่นับถือศาสนาคริสต์ไม่
ยอมเข้าร่วม พวกเขาบอกว่าพวกเขา
ให้คำมั่นว่าจะทำตามพระบัญญัติสิบ
ประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง “ห้าม
มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือจากเรา”
(อพยพ 20:3) ครอบครัวของดิฉันไม่
เคยคุยกันเรื่องความเชื่ออื่นมาก่อน
แต่นับจากวันนั้นเป็นต้นมา ศาสนา

คริสต์กลายเป็นตัวทำลายประเพณี
ในสายตาของครอบครัวดิฉันและถูก
มองในแง่ลบ

เมื่อดิฉันเข้าเรียนมหาวิทยาลัย
ดิฉันพบผู้สอนศาสนาแอลดีเอสบน
ท้องถนน ปกติดิฉันจะไม่สนใจสิ่ง
ที่พวกเขาพูด แต่ประสบการณ์บาง
อย่างทำให้ใจดิฉันพร้อมรับข่าวสาร
ของพวกเขา ขณะพบกับพวกเขา
ดิฉันรับปากว่าจะสวดอ่อนน้อมและ
อ่านพระคัมภีร์มอรมอน ดิฉันเริ่มมี
ประจักษ์พยานส่วนตัวในสิ่งที่พวก
เขาสอนดิฉัน แต่เพราะความรู้สึกต่อ
ด้านศาสนาคริสต์ของพ่อแม่ ดิฉันจึง
ไม่อยากบอกพวกท่านว่าดิฉันต้องการ
รับบัพติศมา หลายเดือนหลังจากพบผู้
สอนศาสนาครั้งแรก ในที่สุดดิฉันบอก
พ่อแม่ว่าดิฉันต้องการรับบัพติศมาและ
ต้องการรับใช้งานเผยแผ่ พวกท่าน

ไม่พอใจมาก แต่ดิฉันรู้ว่าดิฉันกำลัง
เลือกสิ่งที่ถูกต้อง

ดิฉันไม่มีบรรพบุรุษผู้บุกเบิก
แต่รู้สึกเหมือนเข้าใจการเสียสละ
ของพวกเขา เป็นเรื่องยากที่จะทิ้ง
ประเพณีบางอย่างและเผชิญการ
ต่อต้านจากสมาชิกครอบครัว แม้
กระทั่งปัจจุบัน ห้าปีหลังจากเข้าร่วม
ศาสนจักร ในช่วงที่ดิฉันรับใช้งาน
เผยแผ่ ครอบครัวไม่สนับสนุนการ
ตัดสินใจของดิฉันเลย แต่พวกเขาจำ
ต้องยอมรับ การเข้าร่วมศาสนจักร
ช่วยให้ดิฉันใช้ชีวิตใหม่ในการให้
เกียรติครอบครัว โดยทำประวัติดิ
ครอบครัวและค้นหามรรพชนของ
ดิฉัน ประจักษ์พยานของดิฉันในพระ
เยซูคริสต์และการชดใช้ของพระองค์
ช่วยดิฉันแก้ไขความขัดแย้งทุกเรื่อง
ที่อาจมีกับครอบครัว

พบปีติจากพระ กิตติคุณ

แฮร์รี่ กวน, รัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ผมเติบโตในจีนและถือว่าผมเป็น
คริสต์ศาสนิกชนทั้งที่ผมไม่เคย
ไปโบสถ์ ผมสนใจพระผู้เป็นเจ้าและ
พระเยซูคริสต์ ผมคิดว่าหลักคำสอนของ
ศาสนาคริสต์ให้ความอบอุ่นใจมาก

เมื่อผมย้ายไปเรียนมหาวิทยาลัย
ที่สหรัฐ ผมเริ่มเข้าร่วมการประชุม
ของโบสถ์คริสต์นิกายหนึ่ง หลังจากนั้น
ไม่กี่เดือน ผมได้ยื่นชื่อศาสนจักร
ของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุค
สุดท้ายจากเพื่อนบางคนทีคิดจะเข้า
เรียนมหาวิทยาลัยบริกัมยังก์ ผมถาม
เพื่อนสองสามคนที่โบสถ์คริสต์เกี่ยวกับ
วิสุทธิชนยุคสุดท้ายและประหลาด
ใจเมื่อพวกเขาเตือนผมจริงจังว่าให้
อยู่ห่างๆ “พวกมอรมอน” ตอนแรก
ผมฟังคำแนะนำเหล่านั้น แต่เมื่อผม
เข้าไปดูสื่อสังคมออนไลน์สัปดาห์ให้
หลัง ผมบังเอิญเห็นคำปราศรัยของ
เอ็ดเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์แห่ง
ไควรัมอัครสาวกสิบสอง ในคำพูด
นั้น ท่านบอกว่าสมาชิกของศาสนจักร
ควรเคารพศาสนาอื่น (ดู “ศรัทธา
ครอบครั้ว และเสรีภาพทางศาสนา”
[lds.org/prophets-and-apostles](https://www.lds.org/prophets-and-apostles)) ขณะฟัง
เอ็ดเดอร์ฮอลแลนด์ ผมรู้สึกบางอย่างที่
ผมรู้แล้วว่าคือพระวิญญาณและตัดสินใจ
ใจว่าผมต้องเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับ
ศาสนจักร
ผมไปโบสถ์และพบกับผู้สอน

ศาสนาต่อจากนั้น ผมซาบซึ้งกับคำสอน
ของพวกเขา โดยเฉพาะอย่างยิ่งแผน
แห่งความรอด พ่อแม่ผมไม่มีความสุข
เลยเมื่อผมตัดสินใจรับบัพติศมา แต่
พวกท่านยอมรับว่าผมโตพอจะตัดสินใจ
ด้วยตนเอง เมื่อคุณปู่คุณย่ามาเยี่ยม
ผมในอเมริกาอีกไม่กี่เดือนต่อมา ผม
สามารถสอนพระกิตติคุณพวกท่านได้
ท่านทั้งสองตัดสินใจรับบัพติศมา

พระกิตติคุณทำให้ผมเกิดปีติอย่าง
ยิ่งและนำผมไปพบวันที่ภรรยาของผม
ซึ่งคู่กับการเสียสละทุกอย่างที่ผมทำ
ไปแล้วหรือจะทำ

ปูทางให้คน รุ่นต่อไป

บรูค คินีคิน, รัฐฮาวาย สหรัฐอเมริกา

ดิฉันเข้าร่วมศาสนจักรเมื่ออายุ 15 ปี
แต่ไปโบสถ์ มีศรัทธาและประจักษ์
พยานตั้งแต่เด็ก ถึงแม้จะเป็นสมาชิกคน
เดียวในครอบครัว แต่เพื่อนที่มีศรัทธา
รักดิฉันและนำดิฉันโดยแบบอย่าง

ดิฉันไม่เคยเดินไปกับรถลากข้ามทุ่งราบที่เป็นน้ำแข็งเหมือนผู้บุกเบิกสมัยก่อน ดิฉันไม่ได้ประสบความสำเร็จมากนักเมื่อเข้าร่วมศาสนจักรที่แน่ๆ คือดิฉันสูญเสียเพื่อนบางคน ต้องไปโบสถ์คนเดียว และไปเรียนเซมินารีเอง แต่เมื่อนึกถึงผลกระทบที่เคยมีและยังคงมีต่อครอบครัวของดิฉัน ดิฉันรู้ว่านี่เป็นการตัดสินใจที่ดีที่สุดครั้งหนึ่งเท่าที่ดิฉันเคยทำได้ การตัดสินใจรับบัพติศมา รับการผนึกในพระวิหาร และยังคงเชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของดิฉัน ได้สร้างปฏิริยาห่วงโซ่ที่จะส่งผลดีต่อชีวิตลูกที่น่ารักตามคนของดิฉัน และคนรุ่นต่อไป ตลอดกาล

การเป็นผู้บุกเบิกเกี่ยวข้องกับการปูทางให้ผู้อื่น ดิฉันชอบคิดว่าหนึ่งในพระมากมายที่ดิฉันได้รับเพราะเป็นสมาชิกที่ซื่อสัตย์ของศาสนจักรคือดิฉันสามารถช่วยนำผู้อื่นมาหาพระคริสต์ เหตุการณ์ที่ดูเหมือนเล็กน้อย—เช่น บัพติศมาของเด็กสาววัย 15 ปีในเมาอี ฮาวาย หรือการสวดอ้อนวอนด้วยความนอบน้อมของเด็กหนุ่มวัย 14 ปีในป่า—สามารถเปลี่ยนชีวิตของหลายๆ ครอบครัวในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต

ฉายานามผู้บุกเบิกสมัยใหม่ไม่เพียงสงวนไว้สำหรับผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสเท่านั้น ขณะที่เราพยายามสร้างมรดกอันยั่งยืนของศรัทธาให้คนรุ่นต่อไป เราทุกคนสามารถเป็นผู้บุกเบิกได้ ■ ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

อัครทูตรับมรดกผู้บุกเบิกของเรา

“ข้าพเจ้ารักและยกย่องศรัทธาและความกล้าหาญของผู้บุกเบิกรุ่นแรก

เหล่านั้นของศาสนจักร บรรพชนของข้าพเจ้าเวลานั้นอยู่อีกฟากหนึ่งของมหาสมุทร ... ไม่มีใครเดินทางข้ามทุ่งราบ แต่ในฐานะสมาชิกของศาสนจักร ข้าพเจ้าขออัครทูตรับมรดกผู้บุกเบิกนี้มาเป็นของตนด้วยความสำนึกคุณและความภาคภูมิใจ

“ด้วยปีติเดียวกันนี้ ข้าพเจ้าขออัครทูตรับมรดกผู้บุกเบิกยุคปัจจุบันของศาสนจักรในทุกวันนี้ผู้อยู่ในทุกประเทศและผู้ซึ่งเกียรติประวัติด้านความมานะบากบั่น ศรัทธา และการเสียสละของพวกเขาเพิ่มคำร้องอันแสนไพเราะท่อนใหม่ให้แก่สร้อยเพลงสรรเสริญอาณาจักรของพระเจ้าเป็นเจ้าในยุคสุดท้าย”

เอลเดอร์ดีทอร์ เอฟ. อูทท์ดอร์ฟ, แห่งโครัม
อัครสาวกสิบสอง, “ความเชื่อของพระบิดาเรา”
เลียวโนนา, พ.ศ. 2008, 89.

รู้สึกไม่เชื่อมต่อหรือ หลงช้าลงสิ

โดย ชาร์ลอตต์ ลาร์คาบาล
นิตยสารศาสนจักร

ถ้าคุณจัดลำดับว่าการยื่นเข้า
แถวรอที่ยาวน่ากลัวพอๆ กับ
แมงมุมและงู คุณก็เหมือนกับ
อีกหลายๆ คน

ไม่ว่าเรากำลังยื่นเข้าแถวรอ รถติด
หรือรอรถโดยสาร เราเกลียดการรอ
คอย

ถึงแม้การรอคอยเป็นเหมือนฝัน
ร้าย แต่โชคดีที่เราไม่ต้องประสบเรื่อง
น่ากลัวเช่นนี้ทุกวัน เราอยู่ในยุคที่ไม่มี
เวลารอ เทคโนโลยีทำให้ทุกอย่างเร็ว
ขึ้นมากจนเรามีช่วงความสนใจสั้นกว่า
ปลาทอง (นี่เรื่องจริง)¹ เมื่อต้องรอ เรา
พยายามทำสิ่งอื่นเพื่อเติมเวลาให้เต็ม

—โดยมักจะหันมาใช้อุปกรณ์มือถือ
โดยเนื้อแท้แล้วเทคโนโลยีหรือ
ความมีประสิทธิภาพไม่ได้ทำให้เกิด
ปัญหา แต่ชีวิตที่เร่งรีบและจิตใจที่
วอกแวกตลอดเวลาอาจขัดขวางเราไม่
ให้ทำสิ่งที่สำคัญกว่า

มากกว่าพระคัมภีร์ที่พูดติดปาก

เมื่อไม่นานมานี้ดิฉันรู้สึกเคืองคว้าง
ทางวิญญาณ ดิฉันไม่สามารถเข้าใจ
ความรู้สึกนั้นได้ ดิฉันไปโบสถ์ สวด
อ้อนวอนสั้นๆ และอ่านพระคัมภีร์

ผ่านๆ ดิฉันรู้สึกถึงการกระตุ้นเตือน
ทางวิญญาณเป็นครั้งคราวแต่โดยรวม
แล้วรู้สึกไม่เชื่อมต่อ

ขณะทูลพระบิดาบนสวรรค์ในการ
สวดอ้อนวอนด้วยความกระวนกระวาย
ใจ ถ้อยคำเหล่านี้เข้ามาในใจดิฉัน
“จงนิ่งเสียและรู้เถิดว่าเราคือพระเจ้า”
(สดุดี 46:10)

ประหนึ่งคำว่า *นิ่ง* ถูกแรงงา ขีด
เส้นใต้ และเป็นตัวหนา

ดิฉันอาจจะทำทุกอย่างได้ถูกต้อง
แต่ดิฉันทำเร็วมากและไม่จดจ่อ ดิฉัน
วอกแวกขณะดำเนินชีวิตตามพระ
กิตติคุณ

การปฏิบัติศาสนาไม่อาจทำให้ดิฉัน
เชื่อมต่อถึงซึ่งทางวิญญาณได้ถ้า
ดิฉันเข้าร่วมพอเป็นพิธีและวอกแวก
นั่นเป็นยิ่งกว่าข้อพระคัมภีร์ที่พูด
ติดปาก เพื่อรู้จักพระเจ้าผู้เป็นเจ้าและ
เชื่อมต่อกับความรู้จากเบื้องบนที่ดิฉัน
ปรารถนาและทำให้จิตวิญญาณอึดอัด
ดิฉันต้องช้าลงและนิ่ง

การเอาใจใส่การกระตุ้นเตือนไม่ใช่
เรื่องง่าย แต่ส่งผลดีทั่วทุกด้าน

ตอนนี้ เราต้องช้าลง...

นีไฟสอนว่าคนที่ “แสวงหาอย่าง
ขยันหมั่นเพียร” จะพบ; และความ

**“ไม่มีใครเคยพูดว่า
“ฉันชอบรอ”
แต่พวกเขา
อาจจะต้องพูด**

ลึกลับของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าจะ *สำแดง* แก่
พวกเขา, โดยอำนาจของพระวิญญาณ
บริสุทธิ์” (1 นีไฟ 10:19; เน้นตัวเอน)

เราลองสำรวจข้อนี้: การเรียนรู้ความ
ลึกลับของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าเรียกร้องการ
แสวงหาอย่างขยันหมั่นเพียร เราต้อง
ตั้งใจปฏิบัติสม่ำเสมอ ไม่ใช่กุเกิลแค่
ครั้งเดียว ข้อต่อไปคือ ความลึกลับไม่
เกิดขึ้นทันที แต่ *สำแดง* ทีละเล็กละ
น้อย ขั้นตอนนี้ใช้เวลา และเวลานั้น
สำคัญยิ่ง! *เวลา* ที่เราใช้ไตร่ตรองและ
แสวงหาจะให้ *เวลา* เราเชื่อมต่อกับ
พระวิญญาณ ซึ่งคำตอบมาโดยอำนาจ
ของพระองค์

ประธานเดวิด โอ. แมคเคย์ (1873–1970) ประกาศว่าการตริกตรอง—“การใคร่ครวญสาระสำคัญทางศาสนาอย่างลึกซึ้งและต่อเนื่อง”—เป็น “ประตู . . . ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดบานหนึ่งซึ่งเราใช้ผ่านเข้าสู่ที่ประทับของพระเจ้า”² ถ้าเราช้าลง เราสามารถเปิดประตูรับการเปิดเผย เราสามารถอยู่เหนือหลักการที่แพร่หลายของโลก

และเชื่อมต่อกับเบื้องบน เรา **ต้องการ** ประตูนั้น เราต้องช้าลง

ต้องใช้ความพยายาม

สำหรับดิฉัน การช้าลงหมายถึงคุกเข่าและพูดออกเสียงขณะที่ดิฉันสวดอ้อนวอน ท่าทางที่แสดงความคารวะและคำพูดที่ดิฉันได้ยินช่วยให้ดิฉันจดจ่อมากขึ้น การช้าลงหมายถึง

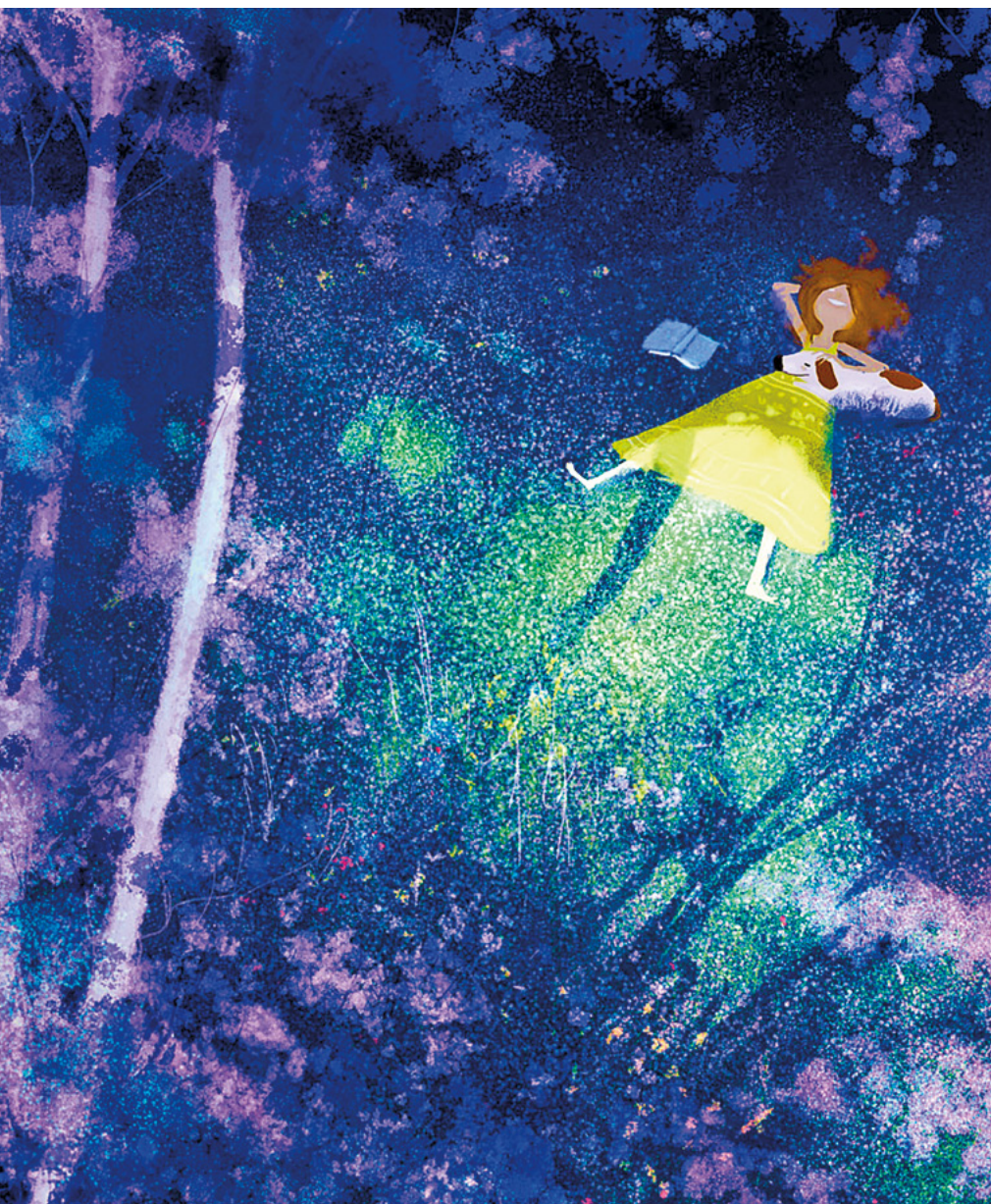
ศึกษาจากพระคัมภีร์ที่พิมพ์เป็นรูปเล่มและจดบันทึก การทำเช่นนั้นต้องใช้ความพยายามและเวลามากขึ้น แต่ความพยายามและเวลาที่เพิ่มขึ้นเป็นวิธีที่ทำให้ท่าน “ตื่นและปลุกพลังของท่าน” ด้วยเหตุนี้จึงเอื้ออำนวยให้พระวิญญาณและความปรารถนาจะได้อะไรจริง “เกิดผลในท่าน” และเมล็ดแห่งประจักษ์พยาน “แตก ราก, และเติบโตขึ้น, และออกผล” (แอลมา 32:27, 37)

เราสามารถพบข้อมูลแทบทุกอย่างด้วยการเคาะแป้นพิมพ์ไม่กี่ที แต่ความเข้าใจทางวิญญาณและการเปลี่ยนใจเลื่อมใสเรียกร้อง *เวลา* และ *ความ [เพียร] พยายาม* ท่านช้าลง และทุ่มเทให้พระกิตติคุณ *อย่างไร* นั้นไม่สำคัญ ขอเพียงท่านทำ! เมื่อมีคนป้อนข้อมูลให้เรา เราจะตัดการมีส่วนร่วมของเราลงไปมากในการเรียนรู้ของเราเอง เราตัดโอกาสเชื่อมต่อกับพระวิญญาณ

แน่นอนว่าเราสามารถใช่เทคโนโลยีและยอมรับความก้าวหน้าที่ทำให้งานประจำวันง่ายขึ้นและทำให้เราใช้เวลาได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น แต่เราไม่สามารถใช้ชีวิตวอกแวกและคิดตื้นๆ อันเป็นผลสืบเนื่องจากการใช้เทคโนโลยีเหล่านั้นได้ แทนที่จะกลัวเมื่อต้องรอ เราสามารถใช้การรอคอยเป็นโอกาสให้เราช้าลง ตริกตรอง และทำให้การเชื่อมต่อกับพระวิญญาณลึกซึ้งขึ้น ■

อ้างอิง

1. ดู Leon Watson, “Humans Have Shorter Attention Span Than Goldfish, Thanks to Smartphones,” *The Telegraph*, May 15, 2015, telegraph.co.uk.
2. คำสอนของประธานศาสนจักร: เดวิด โอ. แมคเคย์ (2011), 34

ไขคำถามที่ตอบยาก:

หลักปฏิบัติ 3 ข้อที่ช่วยได้

ต่อไปนี้เป็นวิธีหาคำตอบในแบบที่เสริมสร้างศรัทธาของท่าน

ท่านเคยมีคำถามเกี่ยวกับพระกิตติคุณหรือศาสนจักรหรือไม่ ท่านเคยกังวลหรือไม่ว่าคำถามของท่านหมายความว่าท่านมีศรัทธาไม่มากพอหรือประจักษ์พยานของท่านไม่เข้มแข็งพอ

คำถามเป็นเรื่องปกติและจำเป็นต่อการเดินทางผ่านความเป็นมรรตัยของท่าน คำถามสามารถทำให้

ท่านเกิดความเข้าใจลึกซึ้งขึ้นและมีศรัทธามากขึ้น แต่เจตคติ แรงจูงใจ และขั้นตอนการหาคำตอบของท่านมีอิทธิพลต่อผลที่ตามมา

ในเซมินารีท่านจะเรียนรู้หลักปฏิบัติสามข้อนี้จากผู้เชี่ยวชาญหลักคำสอนที่สามารถช่วยนำทางท่านไปพบความจริงนิรันดร์

1. กระทำด้วยศรัทธา

เมื่อท่านมีคำถาม ท่านสามารถกระทำด้วยศรัทธา โดยเลือกวางใจพระผู้เป็นเจ้าและหันไปขอคำตอบจากพระองค์ก่อน พระผู้เป็นเจ้าประทานคำตอบ “บรรทัดมาเต็มบรรทัด, กฎเกณฑ์มาเต็มกฎเกณฑ์” (2 นิโอฟ 28:30) สิ่งสำคัญคือท่านต้องพึ่งประจักษ์พยานที่ท่านมีอยู่แล้วในยามสงสัย

“โปรดจงสงสัยความสงสัยของท่านก่อนที่จะสงสัยศรัทธาของท่านเอง”¹

—เอลเดอร์ดีเทอร์ เอฟ. อุกต์ดอร์ฟ

“จงยึดมั่นในสิ่งที่ท่านรู้อยู่แล้ว และยืนยันชัดเจนกว่าความรู้เพิ่มเติมจะมาถึง”²

—เอลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์

2. พินิจแนวคิดและคำถามด้วยมุมมองพระกิตติคุณ

หากท่านพิจารณาคำถามในบริบทของแผนแห่งความรอดและคำสอนของพระผู้ช่วยให้รอด ท่านจะเริ่มมองเห็นแบบที่พระผู้เป็นเจ้าทรงมองเห็น จะช่วยให้ท่านพินิจคำถามอีกครั้งโดยใช้มาตรฐานความจริงของพระผู้เป็นเจ้าไม่ใช่ของโลก “การตรึงแน่นกับความจริงนิรันดร์... จะให้สันติสุขที่มาจากศรัทธาในพระเยซูคริสต์และความรู้แก่เราว่าเรายูบนเส้นทางสู่ชีวิตนิรันดร์”³

—ประธานดัลลีน เอช. โอ๊คส์

“ถ้าท่านค้นพบสิ่งใดก็ตามที่ดูเหมือนจะปิดกั้นปีติและแสงสว่างของพระกิตติคุณในชีวิต ท่านข้าพเจ้าเชื่อเชิญให้พินิจสิ่งนั้นในมุมมองพระกิตติคุณ มองผ่านเลนส์พระกิตติคุณและจงระวังอย่าปล่อยให้สิ่งไม่สำคัญหรือสิ่งไร้สาระในชีวิตมาปิดกั้นทัศนะนั้นันรันดร์ของแผนอันสำคัญยิ่งแห่งความสุข”⁴

—เอลเดอร์แกรีอี. สตีเวนสัน

3. แสวงหาความเข้าใจเพิ่มเติมผ่านแหล่งช่วยที่กำหนดไว้จากสวรรค์

พระผู้เป็นเจ้าประทานแหล่งช่วยมากมายให้ท่าน ใช้ขณะแสวงหาความจริง แหล่งช่วยเหล่านี้รวมถึงพระวิญญาณบริสุทธิ์ พระคัมภีร์ ครอบครัว ท่าน ผู้นำศาสนจักร และแม้กระทั่งแหล่งช่วยนอกศาสนจักรที่เสริมสร้างศรัทธาของท่านในพระเยซูคริสต์ เมื่อมองหาคำตอบ จงแยกแยะให้ออก

ระหว่างแหล่งช่วยที่เชื่อถือไม่ได้กับแหล่งช่วยที่เชื่อถือได้ ซึ่งจะเสริมสร้างศรัทธาของท่านและอัญเชิญพระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในชีวิตท่าน “ประโยชน์มากมาย... มาจากการพยายามขยายเพิ่มเติม และเพิ่มพูนความเข้าใจของท่านในเรื่องความจริง จงใช้พระคัมภีร์และคำประกาศของ

ศาสตราจารย์มาร์ก แผล่ขยายความรู้ของท่าน”⁵
—เอลเดอร์ริชาร์ด จี. สก็อตต์ (1928–2015)
“เราแสวงหาความจริงอย่างต่อเนื่องจากหนังสือ
ที่ดีทั้งหมดและแหล่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์

อื่นๆ ‘หากมีสิ่งใดที่เป็นคุณธรรม, งดงาม, หรือ
กล่าวขวัญกันว่าดีหรือควรค่าแก่การสรรเสริญ,
เราแสวงหาสิ่งเหล่านี้’ [หลักแห่งความเชื่อ 1: 13]”⁶
—เอลเดอร์ดีเทอร์ เอฟ. อุกซ์ดอร์ฟ

ลองด้วยตัวท่านเอง!

ตัวอย่างต่อไปนี้แสดงให้เห็นวิธีที่ท่านทำได้ ฟังทราบ
ว่าไม่ใช่คำตอบที่สมบูรณ์ เป็นเพียงตัวอย่างวิธีที่
เยาวชนชายหรือเยาวชนหญิงพยายามตอบคำถาม

เหล่านี้ด้วยตนเอง ท่านจะต้องศึกษาและสวด
อ้อนวอนต่อไปเกี่ยวกับหัวข้อที่ท่านมีคำถามเพื่อหา
คำตอบและเสริมสร้างประจักษ์พยานของท่าน

เหตุใดพระบิดาบนสวรรค์ผู้ทรงรัก เราทรงปล่อยให้เรื่องไม่ดีเกิดขึ้น

แสดงศรัทธา: ฉันรู้สึกว่าพระผู้เป็นเจ้าทรงรัก
ฉันและรู้ว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ ทั้งที่ฉันไม่
เข้าใจว่าเหตุใดพระผู้เป็นเจ้าทรงปล่อยให้เรื่อง
ไม่ดีเกิดขึ้น

**พินิจแนวคิดและคำถามด้วยมุมมองพระ
กิตติคุณ:** สิทธิเสรีเป็นส่วนสำคัญของแผน
แห่งความรอด พระผู้เป็นเจ้าทรงส่งเรามาแผ่น
ดินโลกเพื่อประสบการณ์ทดลอง ทำการตัดสินใจ
ใจ และรับร่างกาย แต่การยอมให้เรตัดสินใจ
หมายความว่าบางครั้งเราจะเลือกผิดและส่ง
ผลกระทบต่องานชีวิตผู้อื่น การทดลองที่ไม่ได้เป็น
ผลจากการเลือกไม่ดี—เช่นภัยธรรมชาติ ความ
พิการ และความตาย—จะให้โอกาสเราได้เสริม
สร้างประจักษ์ของเราและวางใจพระผู้เป็นเจ้า

แสวงหาความเข้าใจเพิ่มเติมผ่านแหล่งช่วย
ที่กำหนดไว้จากสวรรค์: พระคัมภีร์และศาสดา
พยากรณ์ยุคปัจจุบันกล่าวอะไรเกี่ยวกับสาเหตุ
ที่เราประสบความยุ่งยากนานัปการ “ความยาก
ลำบากของเจ้าและความทุกข์ของเจ้าจะอยู่เพียง
ชั่วครู่; และจากนั้น, หากเจ้าอดทนมันด้วย
ดี, พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยกเจ้าให้สูงส่งสู่เบื้อง
บน” (คพ. 121:7–8) เอลเดอร์เจฟฟรีย์ อาร์.
ฮอลแลนด์แห่งไควรัมอัครสาวกสิบสองกล่าว
“พระผู้เป็นเจ้าไม่เคยทอดทิ้งเราไว้เดียวดายหรือ
ไร้ที่พึ่งในยามที่เราเผชิญความท้าทายต่างๆ”⁷
ฉันไม่รู้เหตุผลสำหรับการทดลองทั้งหมดของ
ฉัน แต่ฉันเชื่อว่าพระเยซูคริสต์ทรงทำการ
ชดใช้เพื่อฉันและเพื่อทุกคน ฉันสามารถหันไป
ขอสันติสุข ความเข้มแข็ง และการสนับสนุน
จากพระองค์และพระบิดาบนสวรรค์ระหว่างการ
ทดลองของฉัน (ดู แอลมา 7:11–12)

**ฉันจะบอกได้อย่างไรว่าพระ
วิญญาณบริสุทธิ์กำลังตรัสกับฉัน**
กระทำด้วยศรัทธา: ถึงแม้บางครั้งจะบอกได้ยาก
ว่าฉันกำลังได้รับการดลใจ แต่นั่นรู้จากการฟัง
ประจักษ์พยานของผู้อื่นและการอ่านพระคัมภีร์
ว่าพระวิญญาณจะทรงช่วยให้ฉันเข้าใจถ้าฉัน
พยายามฟังคำแนะนำของพระองค์ต่อไป
**พินิจแนวคิดและคำถามด้วยมุมมองพระ
กิตติคุณ:** พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบของประทาน
แห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้เราเพื่อเราจะ
สามารถรับการดลใจให้ทำสิ่งถูกต้อง ถ้าฉันได้รับ
การกระตุ้นเตือนให้ทำดีบางอย่าง ฉันสามารถ
รู้ได้ว่านั่นมาจากพระวิญญาณ แม้จะฟังเหมือน
เป็นความคิดของตนเอง
**แสวงหาความเข้าใจเพิ่มเติมผ่านแหล่งช่วย
ที่กำหนดไว้จากสวรรค์:** พระคัมภีร์สอนว่า “เจ้า
จงอ่อนน้อมถ่อมตน; และพระเจ้าพระผู้เป็น
เจ้าของเจ้าจะทรงจูงมือเจ้าไป, และให้คำตอบ
คำสวดอ้อนวอนของเจ้าแก่เจ้า” (คพ. 112:10)
เอ็ดเดอร์เดวิด เอ. เบเดนาร์ แห่งโครัมอักครสาวก
สิบสองสอนว่า “ความปรารถนาจากใจจริงและ
ความมีค่าควรเชื่อเชียวินญาณแห่งการเปิดเผย
เข้ามาในชีวิตเรา”⁸ ถ้าฉันพยายามอ่อนน้อมถ่อม
ตนและทำสุดความสามารถเพื่อให้คู่ควรรับพระ
วิญญาณ พระเจ้าจะทรงช่วยนำฉันไปหาคำตอบ
พระองค์จะทรงสอนให้ฉันรู้ว่าพระวิญญาณตรัส
กับฉันเป็นพิเศษอย่างไร

สรุป

คำถามไม่ใช่สัญญาณบ่งบอกว่าขาดศรัทธา
แต่บ่อยครั้งเป็นเครื่องหมายแสดงให้เห็นว่า
ประจักษ์พยานกำลังเติบโต เมื่อท่านแสดง
ศรัทธา พินิจแนวคิดและคำถามด้วยมุมมองพระ
กิตติคุณ และแสวงหาความเข้าใจเพิ่มเติมผ่าน
แหล่งช่วยที่กำหนดไว้จากสวรรค์ ท่านจะพบคำ
ตอบที่แก้กมลคำถามของท่านและมีศรัทธามาก
ขึ้นในพระเยซูคริสต์ ■

อ้างอิง

1. ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ, “เชิญมาร่วมกับเรา,” การประชุม
ใหญ่สามัญเดือนตุลาคม 2013
2. เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, “ข้าพเจ้าเชื่อ,” การประชุม
ใหญ่สามัญเดือนเมษายน 2013
3. ดัลลัน เอช. ไฮคส์, “ตามที่เขาคิดในใจ” (การให้ข้อคิดทาง
วิญญาณระบบการศึกษาของศาสนจักรสำหรับคนหนุ่มสาว,
8 ก.พ., 2013), lds.org/prophets-and-apostles
4. แกรี่ อี. สตีเวนสัน, “อุปราคาทางวิญญาณ,” การประชุม
ใหญ่สามัญเดือนตุลาคม 2017
5. ริชาร์ด จี. สก็อตต์, “Acquiring Spiritual Knowledge,” การ
ประชุมใหญ่สามัญเดือนตุลาคม 1993
6. ดีเทอร์ เอฟ. อุคท์ดอร์ฟ, “ความจริงคืออะไร” (การให้ข้อคิด
ทางวิญญาณระบบการศึกษาของศาสนจักรสำหรับคนหนุ่ม
สาว, 13 ม.ค., 2013), broadcasts.lds.org
7. เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์, “การปฏิบัติของเหล่าเทพ,” การ
ประชุมใหญ่สามัญเดือนตุลาคม 2008
8. เดวิด เอ. เบเดนาร์, “วิญญาณแห่งการเปิดเผย,” การประชุม
ใหญ่สามัญเดือนเมษายน 2011

ดูว่าได้ผลอย่างไร

ชมวิดีโอที่สั้นเรื่อง “Madison’s Story” ดูเยาวชนหญิง
คนหนึ่งผ่านขั้นตอนนี้เพื่อตอบคำถามของเธอเอง
เข้าไปที่ [lds.org/go/71853](https://www.lds.org/go/71853).

ดิฉันจะดูแลคนที่ม่ีเจตคติ
แย่ๆ แบบนั้นได้อย่างไร

เมื่อไม่อยาก รับใช้

โดย โสกา ที. วัลเดช

เรื่องทำหยาที่สุดเรื่องหนึ่งที่ดิฉันเคยเอาชนะมาแล้วคือเจตคติ “ฉันไม่สน” ของดิฉัน ถ้าดิฉันไม่ชอบสิ่งที่ทำอยู่ ดิฉันจะไม่แยแสและไม่อดทนกับใคร ทั้งหมดนี้เปลี่ยนไปในช่วงปีดเทอมครั้งหนึ่งเมื่อครอบครัวขอให้ดิฉันดูแลคุณปู่วัย 76 ปี “ดาดี” ตามที่เราเรียกท่าน เคยมีอาการเส้นเลือดในสมองแตกเฉียบพลัน ซึ่งทำให้ท่านเป็นอัมพาตครึ่งตัว เมื่อครอบครัวของดิฉันขอให้ดิฉันดูแลท่านสองเดือน ดิฉันนึกภาพไม่ออกว่าทำอย่างไร!

ดิฉันต้องตื่นแต่เช้ามาเตรียมอาหารเช้า อ่างอาบน้ำ และยาให้ท่าน ดิฉันช่วยพาท่านไปเดินออกกำลังทุกวัน เพราะท่านเคลื่อนไหวลำบาก ดิฉันจึงต้องอยู่ข้างท่านตลอดเวลา รวมไปถึงช่วงที่ท่านอาบน้ำและเข้าห้องน้ำด้วย งานส่วนนี้ยากที่สุดสำหรับหญิงสาววัย 18 ปี

มีหน้าซ้ำท่านเป็นคนที่อยู่ด้วยยากอีกด้วย ท่านไม่ได้เป็นสมาชิกของศาสนจักรและมีหลักธรรมต่างจากดิฉัน ท่านมีแต่ความเศร้าเสียใจ—ชอบตะโกน ไม่ยิ้ม และพร่ำพูดแต่ว่า “ฉันกำลังจะตาย!” เพราะเจตคตินี้เราจึงสานสัมพันธ์กับท่านได้ยาก

ตอนแรก ดิฉันทำทุกอย่างเพื่อเลี้ยงงานนี้ แต่ไม่ได้ผล ดิฉันจึงตัดสินใจเปลี่ยนเจตคติของตนเองและพยายามสุดความสามารถ

หลังจากมีเจตคติใหม่หนึ่งสัปดาห์ การรับใช้ดาดีกลายเป็นความเบิกบานใจ ความ

อดทนของดิฉันเพิ่มขึ้น และดิฉันเข้าใจความทุกข์ของท่าน เมื่อดิฉันรับใช้ท่าน ดิฉัน
เล็กคิดว่าการอยู่กับท่านเป็นภาระแต่คิดว่าเป็นโอกาสสร้างเวลาดีๆ กับท่าน

ดาดีเปลี่ยนเช่นกัน คนแก่หน้านี้ว้าวคือขมวดกลายเป็นคุณปู่ที่อ่อนโยนและอารมณ์ดี
ท่านถึงขั้นชอบฟังเพลง Especially for Youth ด้วย!

คืนหนึ่งดิฉันได้ยินเสียงท่านพูดบางอย่าง จึงมองเข้าไปในห้องและเห็นว่าท่านกำลัง
ทำอะไรอยู่ ท่านกำลังสวดอ้อนวอนเป็นครั้งแรก ดิฉันได้รับแรงบันดาลใจทุกวันจาก
การเปลี่ยนแปลงนี้

ตอนนี้ดิฉันกลับไปเรียนแล้ว แต่ยังไปเยี่ยมดาดีกับครอบครัวของดิฉันเดือนละสอง
ครั้ง เรารับประทานอาหารกับท่านและร้องเพลงให้ท่านฟัง สุขภาพของท่านทรุดลง
เวลานี้ความช่วยเหลือที่ได้ผลที่สุดที่ดิฉันจะให้ก็คือสวดอ้อนวอนให้ท่าน

ดิฉันสำนึกคุณต่อโอกาสที่ได้ดูแลดาดีเพราะนั่นช่วยให้ดิฉันมองเห็นสิ่งที่ดิฉัน
สามารถจะให้ได้ ความรักมีอำนาจมาก—ทำให้ใจดิฉันและใจดาดีอ่อนโยนลง ดิฉัน
ได้เรียนรู้ความหมายของการเสียสละและความเห็นใจ จิตกุศลทำให้ใจทุกดวงส่อง
สว่างอย่างแท้จริง! ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในเมือง
ซานเตียโก ฟิลิปปีนส์

รับใช้ครอบครัวของท่าน

“จงเริ่มรับใช้ในบ้านของท่าน
เองและภายในครอบครัวท่าน
สิ่งเหล่านี้เป็นความสัมพันธ์ที่
สามารถดำรงอยู่ชั่ววันรันคร์ ถึง
แม่—และถ้า—สถานการณ์
ครอบครัวท่านไม่ดีขึ้น ท่าน
สามารถหาวิธีรับใช้ ยก และ
ทำให้เข้มแข็งได้ จงเริ่มตรง
ที่ท่านอยู่ รักพวกเขาอย่างที่
พวกเขาเป็น และเตรียมสร้าง
ครอบครัวที่ท่านต้องการมีใน
วันข้างหน้า”

บอนนี่ แอล. ออสการ์สัน, อดีตประธาน
เยาวชนหญิงสามัญ, “ความต้องการตรง
หน้าเรา,” การประชุมใหญ่สามัญเดือน
ตุลาคม 2017

การเตรียมพูด

1. ใช้พระคัมภีร์และคำสอนของศาสดา พยากรณ์ยุคปัจจุบัน (ดู คพ. 52:9) นี่เป็นหัวใจของสิ่งที่คุณพูด เพราะเหตุผลหลักประการหนึ่งที่เรายูทโบสถ์—คือเพื่อสอนและเรียนพระกิตติคุณของพระเยซูคริสต์ คุณสามารถศึกษาหัวข้อของคุณด้วยความช่วยเหลือจากคู่มือพระคัมภีร์ (ที่ scriptures.lds.org) และคำพูดการประชุมใหญ่สามัญ (ค้นหาตามหัวข้อที่ gc.lds.org) คุณต้องเข้าใจพระคัมภีร์และคำพูดอ้างอิงที่คุณวางแผนจะใช้ในเรื่องที่คุณพูด ถ้าคุณต้องการความช่วยเหลือ จงขอให้พ่อแม่หรือผู้นำศาสนจักรช่วย

2. อัญเชิญพระวิญญาณ การสวดอ้อนวอนและเตรียมล่วงหน้าเพื่อให้พระวิญญาณอยู่กับคุณขณะพูดเป็นความคิดที่ดีเสมอ พระวิญญาณไม่เพียงทำให้คุณคลายกังวลเท่านั้นแต่ทรงเป็นพยานถึงความจริงด้วย (ดู คพ. 42:14) จงอัญเชิญพระวิญญาณเข้ามาในการประชุมศีลระลึกของคุณโดยแสดงประจักษ์พยานถึงสิ่งที่คุณเชื่อว่าเป็นจริง

3. นึกถึงเรื่องส่วนตัว วิธีที่ดีที่สุดวิธีหนึ่งในการเชื่อมสัมพันธ์กับผู้อื่นคือเล่าเรื่องเราชอบฟังประสบการณ์ของผู้อื่นและชีวิตของพวกเขา ฉะนั้นลองนึกถึงประสบการณ์สนุกๆ พิเศษ หรือทำทาขของคุณซึ่งเกี่ยวข้องกับหลักธรรมพระกิตติคุณที่คุณได้รับมอบหมายให้พูด คุณเรียนรู้อะไรจากประสบการณ์นั้น ประสบการณ์ดังกล่าวช่วยคุณอย่างไร นี่เป็นวิธีที่ใช้เกริ่นนำคำพูดได้ดีมากถ้าคุณไม่ทราบจะเริ่มต้นอย่างไร

4. ฝึกพูดฝึกพูดฝึกพูด! หลังจากคุณเขียนคำพูดแล้ว คุณอาจจะต้องฝึกพูดออกเสียง จากนั้นจึงฝึกพูดต่อหน้าสมาชิกครอบครัวหรือเพื่อนๆ คุณจะได้ทราบว่าคำพูดของคุณอยู่ภายในเวลาที่กำหนดให้หรือไม่และมีบางช่วงบางตอนที่ต้องอธิบายความหรือไม่ ถ้าอธิการเห็นด้วยคุณสามารถไปโบสถ์ก่อนเวลาเพื่อลองพูดที่แท่นพูด!

คำแนะนำ

7

ข้อสำหรับการเป็นผู้พูด

จะพูดในการประชุม
ศีลระลึกเร็วๆ นี้หรือ?
ลองคำแนะนำต่อไปนี้

โดย ชารห์ แอนสัน

ฉัน ไม่รู้จักคุณ แต่เมื่อฉันได้รับมอบหมายให้เป็นผู้พูดในการประชุมศีลระลึก ฉันรู้สึกกังวลมาก—ไม่ได้กังวลเรื่องเขียนคำพูดแต่กังวลเรื่องการ *นำเสนอ* สิ่งที่จะพูด ฉันวิตกกังวลทุกครั้งว่า “จะเป็นอย่างไรถ้าฉันพูดน่าเบื่อมาก จะเป็นอย่างไรถ้าฉันลืมพูดบางอย่างจะเป็นอย่างไรถ้าฉันพูดไม่รู้เรื่อง”

คุณเคยรู้สึกแบบนี้หรือไม่ (หวังว่าไม่ใช่ฉันคนเดียวที่เคย) นี่ไม่ใช่เรื่องคอขาดบาดตาย! ลองตรวจสอบคำแนะนำทั้งเจ็ดข้อต่อไปนี้เพื่อ

การเป็นผู้พูด

5. หลีกเลี่ยงคำขึ้นต้นว่า “ฉันไม่อยากขึ้น มาพูด” คำขึ้นต้นเช่นนี้พูดได้หลายแบบ แต่ผู้ ฟังส่วนใหญ่รับรู้ทันที โดยปกติจะเป็นคำพูด ทำนองว่า “เมื่ออธิการเรียกฉัน ไปถามว่าฉัน จะเป็นผู้พูดได้ไหม ฉันพยายามคิดหาข้ออ้าง บางอย่างเพื่อจะ ‘ไม่ต้องพูด’” สมาชิกศาสนจักร ส่วนมากเข้าใจว่าคุณอึดอัดใจเพียงใดเมื่อ ต้องเป็นผู้พูด แต่เมื่อคุณพูดว่า “ฉัน ‘ไม่อยาก อยู่ที่นี่’ คนอาจจะได้ยินว่า “ได้โปรดอย่าฟัง ฉัน” ทางที่ดีให้หลีกเลี่ยงคำขึ้นต้นทำนองนี้— จงกระตือรือร้นกับหัวข้อของคุณ!

6. พูดชัดถ้อยชัดคำ ไม่แปลกที่บางคนจะพูด เร็วมากหรือเบามากเพราะประหม่า ฉะนั้นเข้าใจได้! แต่สำคัญที่ต้องพูดชัดถ้อยชัดคำให้ผู้เข้าร่วม การประชุมจะเข้าใจได้ พยายามตั้งสติและพูดช้า ลง ออกเสียงชัดเจน และดังพอที่ทุกคนจะได้ยิน (แม้จะใช้ไมโครโฟนแต่ก็อาจจะเบาเกินไปได้) ผู้ฟังต้องการ ได้ยินสิ่งที่ คุณจะพูด!

7. เยหน้าไว้ การสบตาเป็นส่วนสำคัญมาก ของการสื่อสารที่ดี มันแสดงให้เห็นว่าคุณจดจ่อ และสนใจการสนทนาด้วยความจริงใจ คุณ ไม่จำเป็นต้องสบตากับทุกคนในห้องประชุม ขณะที่คุณพูด แต่ถ้าคุณเยหน้ามองหลังห้อง หรือหน้าห้องบ่อยๆ คุณจะเป็นผู้พูดที่น่าสนใจ มากยิ่งขึ้น อย่ามองแต่คำพูดที่คุณจดไว้! ผู้ฟัง ต้องการเห็นรอยยิ้มของคุณ ไม่ใช่กระหม่อม ของคุณ

แม้จะมีคำแนะนำ ทั้งเจ็ดข้อนี้ แต่คุณ อาจจะทำผิดพลาด หรือสังเกตเห็นคนนั่ง สัปหงกในแถวที่สาม แต่นั่นหมายความว่า คุณเป็นผู้พูดที่แย่มาก อย่างนั้นหรือ ไม่ใช่ แน่แน่นอน!

เมื่อเราออกจาก โชนสบายของเราเล็ก น้อย เป็นธรรมดาที่เรา จะรู้สึกประหม่าหรือ ทำผิดพลาดบ้าง แต่ トラบใดที่คุณพยายาม สุดความสามารถและ อัญเชิญพระวิญญาณ ไม่ใช่เรื่องใหญ่โตอะไร ถ้าคุณพูดตะกุกตะกัก หรือลืมนพูดบางอย่าง คุณกำลังทำงานของ พระผู้เป็นเจ้าและ ช่วยให้บริการที่ดีของ พระองค์เรียนรู้มากขึ้น เกี่ยวกับพระกิตติคุณ

ถ้าคุณสอนและ เป็นพยานถึงสิ่งที่คุณ เชื่อ ทุกอย่างจะออก มาดี ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐ ยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

ปรับปรุงทักษะการพูดของคุณและ ทำให้คุณพูดได้น่าสนใจ

เราทำ อะไรใน พระวิหาร

พระวิหารเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ที่เราสามารถเข้าใกล้พระบิดาบนสวรรค์และพระเยซูคริสต์มากขึ้นในพระวิหาร เราได้รับการสอนให้รู้ความจริงสำคัญๆ หลายเรื่อง มีส่วนร่วมในศาสนพิธีฐานะปุโรหิต (พิธีการศักดิ์สิทธิ์) และทำพันธสัญญา (คำสัญญาศักดิ์สิทธิ์) กับพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของวิหารให้พร้อมกลับไปประทับของพระองค์

เราสามารถรับศาสนพิธีพระวิหารเพื่อตัวเราและเพื่อบรรพชนของเรา ตัวอย่างเช่น เยาวชนสามารถรับบัพติศมาแทนบรรพชนของพวกเขา และคนที่ไม่มีโอกาสได้รับบัพติศมาโดยสิทธิอำนาจที่ถูกต้องเมื่อพวกเขายังมีชีวิตอยู่ สำหรับผู้ใหญ่ ศาสนพิธีอื่นของพระวิหารรวมถึงเอนดาวเมนซ์และการผนึก (เช่นการแต่งงานในพระวิหาร) ด้วย

บัพติศมาและการยืนยันสำหรับบรรพชนของเรา

บัพติศมาและการยืนยันจำเป็นต่อความรอดของคนที่ได้รับผิดชอบได้ ทุกคนที่เคยมีชีวิตบนแผ่นดินโลก (ดู ยอห์น 3:5) แต่คนจำนวนมากสิ้นชีวิตโดยไม่มีโอกาสได้ยืนยันพระกิตติคุณหรือรับศาสนพิธีเหล่านี้ โดยผ่านพระคุณและพระเมตตาของพระเยซูคริสต์ มีวิธีเตรียมไว้ให้ทุกคนได้รับพรเหล่านี้ ในพระวิหาร สมาชิกที่มีค่าควรของศาสนจักรสามารถรับบัพติศมาแทนผู้วายชนม์ในโลกวิญญาณมีการสั่งสอนพระกิตติคุณ (ดู คพ. 138) และคนที่ได้ยืนยันพระกิตติคุณสามารถเลือกยอมรับและให้ประกอบศาสนพิธีในนามของพวกเขา

ท่านกำลัง เตรียมอย่างไร

การรักษาพันธสัญญาบัพติศมาช่วย
ท่านเตรียมรับศาสนพิธีพระวิหาร
อย่างไร

.....
.....
.....

ท่านต้องทำอะไรอีกบ้างจึงจะ
พร้อมรับศาสนพิธีพระวิหาร

.....
.....
.....

ใบรับรองพระวิหารของท่านยัง
ใช้ได้หรือไม่ ถ้าท่านไม่มีใบรับ
รอง ท่านสามารถนัดหมายกับ
อธิการหรือประธานสาขาของท่าน

.....

เรียนรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับการไป
พระวิหารครั้งแรกได้ใน
“Inside Temples” ที่ [lds.org/temples](https://www.lds.org/temples).

พระวิหาร: สัญลักษณ์ของศรัทธา

“พระวิหารแต่ละแห่งเป็นสัญลักษณ์ของศรัทธาที่เรามีใน
พระผู้เป็นเจ้าและเป็นหลักฐานยืนยันศรัทธาของเรา พระ
วิหารเป็นจุดมุ่งหมายของกิจกรรมทุกอย่าง บทเรียนทุกบท
และความก้าวหน้าทุกอย่างก้าวในศาสนจักร งานทุกอย่างที่เรา
ทำในการประกาศพระกิตติคุณ การทำให้วิสุทธิชนดีพร้อม
และการไถ่คนตาย ล้วนนำไปสู่พระวิหารศักดิ์สิทธิ์”

ประธานรัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, “เตรียมรับพรของพระวิหาร,”
เลียวไนา ค.ศ. 2010, 41

เ็นดาวเม้นท์

คำว่า *เ็นดาวเม้นท์* หมายถึง “ของขวัญ” เ็นดาวเม้นท์พระวิหาร
เป็นของขวัญจากพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงมอบพรพิเศษให้ท่าน
รวมทั้ง “อำนาจจากเบื้องบน” (คพ. 95:8)

เมื่อท่านเข้าร่วมศาสนจักร ท่านได้รับศาสนพิธีสองอย่าง—คือบัพติศมา
และการยืนยัน เ็นดาวเม้นท์พระวิหารมีสองส่วนให้รับเช่นกัน ส่วน
แรก ท่านได้รับศาสนพิธีขั้นเตรียมซึ่งเป็นเครื่องหมายแสดงว่าท่านได้
รับการ “ชะล้าง” ให้สะอาดและได้รับพรพิเศษเกี่ยวกับมรดกอันสูงค่า
และศักยภาพนิรันดร์ของท่าน ในส่วนที่สอง ท่านได้รับเ็นดาวเม้นท์
ส่วนที่เหลือขณะท่านเรียนรู้มากขึ้นเกี่ยวกับแผนแห่งความรอด รวมไปถึง
ถึงการสร้าง จุดประสงค์ของเราบนแผ่นดินโลก ตลอดจนพระพันธกิจ
และการชดใช้ของพระเยซูคริสต์

ระหว่างเ็นดาวเม้นท์ เราทำสัญญาจริงใจว่าจะเชื่อฟังพระผู้เป็นเจ้า
ติดตามพระเยซูคริสต์ บริสุทธิ์ทางศีลธรรม และช่วยสร้างอาณาจักรของ
พระผู้เป็นเจ้า ถ้าเรารักษาพันธสัญญาของเรา เราจะมีสัญญาของการได้
รับพรนิรันดร์ทุกประการของพระผู้เป็นเจ้า

การฝึก

ครอบครัวสำคัญต่อแผนของพระผู้เป็นเจ้าเพื่อความสุขของเรา การ
รวมครอบครัวเป็นหนึ่งในวิธีที่นิรันดร์เป็นพรสูงสุดที่มีให้ในพระวิหาร
ผ่านสิทธิอำนาจการฝึกของฐานะปุโรหิต—สิทธิอำนาจเดียวกันกับที่
พระเยซูรับสั่งกับเหล่าอัครสาวกของพระองค์ (ดู มัทธิว 16:19) การฝึก
ในพระวิหารเปิดทางให้เรามีภรรยาและบุตรธิดากับบิดามารดาได้อยู่ด้วย
กันชั่ววันนิรันดร์ผ่านความเชื่อสัตย์ต่อพันธสัญญาของพวกเขา ■

ดิฉันทราบว่า
ดิฉันควรรักวัน
สะบาโต แต่ดิฉัน
ไม่ทราบจะทำ
อย่างไร

ตัวอย่างของ อารมณ์เศร้าใน

โดย อลิซซา นิลเซ็น

พระคัมภีร์กล่าวว่าวันสะบาโต
เป็นวันศักดิ์สิทธิ์ วันเบิก
บานและวันปีติยินดี วัน
พักผ่อน วันเฉลิมฉลอง¹ แต่ไม่กี่ปี
ก่อน ขณะอยู่ในช่วงวัยรุ่นตอนปลาย
ดิฉันพบว่าวันอาทิตย์เป็นวันเศร้า
หมอง แทนที่จะสงบ ดิฉันกลับรู้สึก
เครียด แทนที่จะเบิกบาน ดิฉันกลับ
เศร้าใจ แทนที่จะหวัง ดิฉันกลับรู้สึก
ผิด ดิฉันมีตัวอย่างของอารมณ์เศร้า
ในวันสะบาโต

ทุกเช้าวันอาทิตย์ หลังแอบอยู่ใต้
ผ้าห่มด้วยความอึดอัดใจนานพอ
สมควรแล้ว ดิฉันจะยอมรับในท้าย
ที่สุดว่าวันนี้เป็นวันอาทิตย์และแต่ง
ตัวไปโบสถ์ ที่โบสถ์ ดิฉันจะทบทวน

สัปดาห์ที่ผ่านมา ระหว่างศีลระลึก
ดิฉันจะนับความล้มเหลวของตน จน
ผู้พูดคนแรกลุกขึ้นดิฉันก็ยังนับไม่
เสร็จ เวลาที่เหลือกลายเป็นเวลาของ
การพยายามกลั่นน้ำตาขณะความรู้สึก
ผิดรุนแรงขึ้นตามความเสียใจที่เพิ่ง
เกิดเพราะรู้สึกไม่มีความสุขที่โบสถ์

ตอนบ่ายก็ยังรู้สึกเหมือนเดิม ดิฉัน
รู้สึกผิดเกี่ยวกับการเลือกในอดีต
เครียดเรื่องการเลือกในอนาคต และ
เสียใจกับสถานการณ์ปัจจุบัน ถ้าไม่ได้
ไปเรียนหรือทำกิจกรรมนอกหลักสูตร
ดิฉันจะใช้เวลาหมกมุ่นอยู่กับความ
คิดในด้านลบ

หลังจากฟัง อ่าน และอ่านทวน
คำพูดการประชุมใหญ่สามัญเดือน

ตุลาคม 2015 ของประธานรัสเซลล์
เอ็ม. เนลสันว่าวันสะบาโตเป็นวันปีติ
ยินดีอย่างไร ดิฉันสวดอ้อนวอนขอให้
มีสันติสุขในวันสะบาโตและรักวัน
สะบาโตแทนที่จะเศร้าหมองอย่าง
ที่รู้สึกในปัจจุบัน² และคำตอบมา

**จดจ่ออยู่กับพระบิดาบนสวรรค์
และพระเยซูคริสต์**

ดิฉันรู้สึกได้รับการกระตุ้นเตือนให้
จดจ่ออยู่กับความสัมพันธ์กับพระบิดา
บนสวรรค์และพระผู้ช่วยให้รอดไม่ใช่
ความเศร้าหมองของตน แทนที่จะ
ไตร่ตรองความล้มเหลวของตน ดิฉัน
ใช้เวลาไตร่ตรองความเกี่ยวข้องของ
พระองค์ในชีวิตดิฉัน

ภาพถ่ายประกอบโดย เดวิด ซีโดลอร์

วันสะบาโต

เมื่อความคิดในด้านลบเกิดขึ้น ดิฉันย้ำเตือนตนเองให้นึกถึงสิ่งที่ ดิฉันรู้และเชื่อเกี่ยวกับพระผู้เป็นเจ้า และพระเยซูคริสต์ นั่นคือ ดิฉันเป็น ลูกของพระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรง รักดิฉัน พระเยซูคริสต์ทรงเป็นพี่ ชายของดิฉัน และทรงชดใช้ให้ดิฉัน ทั้งสองพระองค์ทรงต้องการให้ดิฉันมี ความสุขและกลับไปหาพระองค์ วัน สะบาโตเป็นของขวัญจากพระผู้เป็นเจ้า ดิฉันเริ่มใช้ศรัทธาในประจักษ์ พยานนี้

ยอมรับศีลระลึกอย่างกระตือรือร้น
การเปลี่ยนสิ่งที่ดิฉันมุ่งให้ความสนใจ สำคัญทำให้ดิฉันหันมาพิจารณาอีก

ครั้งว่าดิฉันปฏิบัติต่อศีลระลึกอย่างไร นานทีเดียวที่ดิฉันปฏิบัติต่อศีลระลึก เหมือนเป็นเวลาลงโทษตนเอง แต่ นั่นไม่ใช่จุดประสงค์ของศีลระลึก ศีลระลึกเป็นศาสนพิธีศักดิ์สิทธิ์ให้ ต่อพันธสัญญาของเรา เป็นโอกาสให้ สะอาดอีกครั้งผ่านเดชะนุภาพการ ชดใช้ของพระเยซูคริสต์ ขณะจดจ่อ อยู่กับศาสนพิธีและพันธสัญญาด้วย ศรัทธาและใจที่กลับใจ ดิฉันตระหนัก ว่าศีลระลึกให้สันติสุขเมื่อดิฉันยอมรับ ของประทานแห่งการให้อภัย รักษา พันธสัญญา และรับพระวิญญาณของ พระเจ้า (ดู คพ. 20:77, 79)

การนึกถึงการชดใช้ของพระคริสต์ ระหว่างศีลระลึกนำของขวัญอีกอย่าง

หนึ่งมาให้ดิฉัน ดิฉันไม่เพียงได้รับ การให้อภัยเท่านั้น แต่สามารถรับ การเยียวยาได้เช่นกันเพราะพระผู้ ช่วยให้อวดทรงรับเอาความเจ็บปวด และความทุกข์ทรมานของดิฉันไว้กับ พระองค์ (ดู แอลมา 7:11–12) โดยผ่าน การชดใช้ของพระองค์และศีลระลึก ดิฉันจะได้พบสันติสุขและความเข้ม แข็งในวันสะบาโต—หรือในวันอื่น— ไม่ใช่ความเครียดและความเสียใจ ดิฉันพบสันติสุขนั้น พระผู้ช่วย ให้อวดทรงอยู่ที่นั่นเพื่อดิฉันในวัน อาทิตย์และตลอดไป!

ปฏิบัติศรัทธาด้วยความอดทน
นี่ไม่ใช่ปัญหาที่แก้ได้ในหนึ่ง สัปดาห์ ต้องพยายาม และใช้เวลา “แต่ถ้าเราหวังว่าจะได้สิ่งที่ยังไม่เห็น เราจึงมีความอดทนคอยสิ่งนั้น” (โรม 8:25) ดิฉันพยายามจดจ่อและสวด อ้อนวอนให้รู้สึกรักวันสะบาโตอยู่เสมอ ในที่สุดดิฉันก็ได้พบสันติสุขและ ความปิติยินดีในวันศักดิ์สิทธิ์ แต่ ดิฉันจะหยุดอยู่ตรงนั้นไม่ได้หาไม่ แล้วดิฉันจะกลับไปซึมเศร้าในวัน สะบาโตอีก แต่ละสัปดาห์เรียกร้องให้ จดจ่ออยู่กับพระผู้ช่วยให้รอดและจุด ประสงค์ของวันสะบาโต แต่ดิฉันรู้ ว่า คำสัญญาเรื่องสันติสุขและความเบิก บานเกิดขึ้นจริง ■

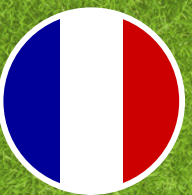
ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

อ้างอิง

1. ดูอพยพ 20:11; อพยพ 31:15; เลวีนิติ 23:32; อัสยาห์ 58:13; หลักคำสอนและพันธสัญญา 59:13.
2. ดู รัสเซลล์ เอ็ม. เนลสัน, “สะบาโตคือวันปิติ ยินดี,” เลียวไฮนา, พ.ศ. 2015, 129–132

แฟนฝรั่ง

บางอย่างหมดวาระ
ในหนึ่งเดือน

ต้ออกกาต

บางอย่างตำราอยู่

ปัจฉิมวาทะ

ท่านสามารถมีค่า ควรเข้าพระวิหาร

โดย เอ็ดเดอร์เคเวนทิน แอล. กุก
แห่งโครัมอัครสาวกสิบสอง

เราปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้สมาชิกของศาสนจักรดำเนินชีวิตคู่ควรแก่การถือใบรับรองพระวิหาร ขออย่ามองว่าพระวิหารเป็นเป้าหมายที่ไกลเกินเอื้อม โดยทำงานกับอธิการสมาชิกส่วนใหญ่สามารถบรรลุข้อกำหนดอันชอบธรรมทั้งหมดในช่วงเวลาค่อนข้างสั้นถ้าพวกเขาตั้งใจจะทำให้ได้และกลับใจอย่างเต็มที่จากการล่วงละเมิด ซึ่งรวมถึงการยอมให้อภัยตนเองและไม่จดจ่อกับความไม่ดีพร้อมหรือบาปของเราอันจะทำให้เรารู้สึกขาดคุณสมบัติในการเข้าพระวิหารศักดิ์สิทธิ์

การชดใช้ของพระเจ้าช่วยให้รอดเกิดสัมฤทธิ์ผลก็เพื่อบุตรธิดาทุกคนของพระเจ้าเป็นเจ้า การพลีพระชนม์ชีพเพื่อการไถ่สนองข้อเรียกร้องของความยุติธรรมสำหรับทุกคนที่กลับใจอย่างแท้จริง พระคัมภีร์บรรยายสิ่งนี้ไว้ไพเราะที่สุดว่า

“ถึงบาปของเจ้าเป็นเหมือนสีแดงเข้มก็จงขาวอย่างหิมะ” (อิสยาห์ 1:18)

“และจะไม่จดจำบาป [เหล่านั้น] อีกต่อไป” (เยเรมีย์ 31:34)

เรายืนยันกับท่านว่าการดำเนินชีวิตตามหลักธรรมที่ชอบธรรมจะนำความสุข ความสำเร็จ และสันติสุขมาให้ ท่านและครอบครัว สมาชิกทั้งผู้ใหญ่และเยาวชนรับรองความมีค่าควรของตนเองเมื่อพวกเขาตอบคำถามใบรับรองพระวิหาร ข้อกำหนดสำคัญ

คือเพิ่มพูนประจักษ์พยานของเราในพระเจ้าเป็นเจ้าพระบิดา พระบุตรของพระองค์พระเยซูคริสต์ การฟื้นฟูพระกิตติคุณ และประสบการณ์ปฏิบัติของพระวิญญาณบริสุทธิ์

ขอให้ทราบที่เราปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้ทุกคนเปลี่ยนแปลงทุกอย่างที่จำเป็นเพื่อให้มีสิทธิ์เข้าพระวิหาร จงทบทวนร่วมกับการสวดอ้อนวอนว่าชีวิตท่านอยู่ตรงจุดไหน แสวงหาการนำทางของพระวิญญาณ และพูดคุยกับอธิการเกี่ยวกับการเตรียมตัวไปพระวิหาร ประธานโรมัส เอส. มอนสัน (1927–2018) กล่าวว่า “ไม่มีเป้าหมายใดสำคัญต่อท่านมากไปกว่าการมีค่าควรเข้าพระวิหาร”¹

ข้าพเจ้าสวดอ้อนวอนขอให้เราแต่ละคนถวายเกียรติพระเจ้าช่วยให้รอดและเปลี่ยนแปลงทุกอย่างที่จำเป็นเพื่่อมองเห็นตัวเราในพระวิหารศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ขณะทำเช่นนั้นเราสามารถบรรลุจุดประสงค์ศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์และเตรียมตัวเรากับครอบครัวให้พร้อมรับพรทั้งหมดที่พระเจ้าและศาสนจักรสามารถมอบให้ได้ในชีวิตนี้และนิรันดร์ ■

จากคำปราศรัยการประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายน 2016

อ้างอิง

1. โรมัส เอส. มอนสัน, “พระวิหารศักดิ์สิทธิ์—ประกาศาสองโลก,” การประชุมใหญ่สามัญเดือนเมษายน 2011

เกิดใน
โลแกน ยูทาห์
วันที่ 8 กันยายน
ค.ศ. 1940

ท่านรับใช้ใน
**คณะเผยแผ่
บริติช** ตั้งแต่ ค.ศ. 1960
ถึง ค.ศ. 1962 และเอ็ดเดอร์
เจฟฟรีย์ อาร์. ฮอลแลนด์
เป็นคู่หนึ่งของท่าน

ได้รับการสนับสนุนเป็นสมาชิก
**โครัมอัคร-
สาวกสิบสอง**
วันที่ 6 ตุลาคม
ค.ศ. 2007

เล่นในการ
แข่งขันชิงแชมป์
ระดับชาติทั้ง
**ฟุตบอล และ
บาสเกต-
บอล** ในมัธยม
ปลาย

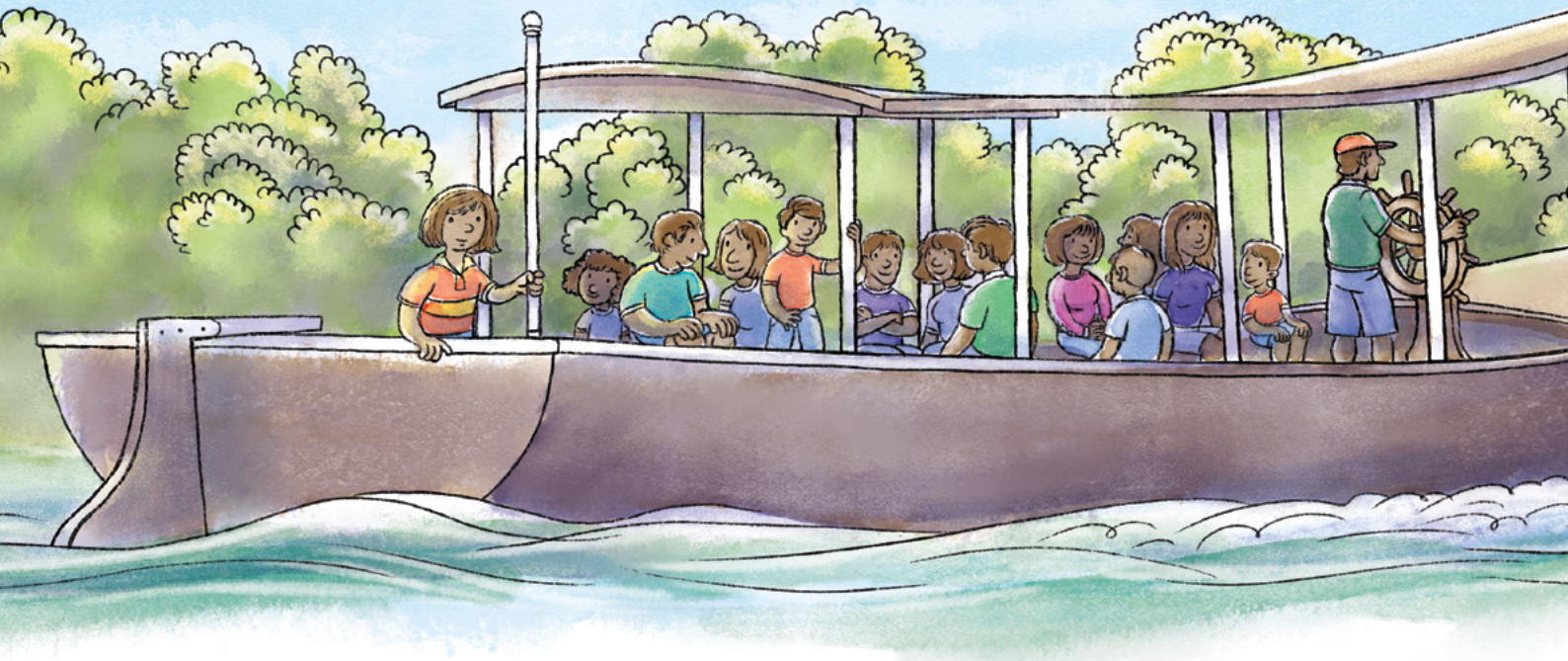
แต่งงานกับแมรี
แกลดีใน **พระ
วิหารโลแกน
ยูทาห์** วันที่
30 พฤศจิกายน ค.ศ.
1962

มี **บุตร 3 คน และ
หลาน 11 คน**

การเดินทางของอิซาเบลลา

โดย เจสซิกา ลาร์เซ็น
เรียบเรียงตามเรื่องจริง

บราซิล ค.ศ. 1992

อิซาเบลลาหรีตาแหงนมองฟ้าสีครามไม่เห็นเมฆสักก้อน เธอเลียริมฝีปากแห้งผากของเธอ

พ่อแม่กำลังพูดคุยเบาๆ กับประธานซานตืออาโก ประธานสเตค เครื่องยนต์เรือเสียงดังมากจนเธอไม่ได้ยินพวกท่าน แต่เธอรู้ว่าพวกท่านกำลังคุยกันเรื่องอะไร น้ำดื่มหมดแล้ว

อิซาเบลลาพยายามจดจ่อกับเหตุผลของการเดินทางครั้งนี้ พวกเขากำลังจะไปพระวิหารเพื่อรับการผนึกเป็นครอบครัว! เธอจำได้ว่าได้ยินพ่อแม่คุยกันเกี่ยวกับพระวิหารที่สวยงามในเซาเปาลูตั้งแต่เธอยังเล็ก การไปที่นั่นแทบจะเหมือนนิทานสำหรับเด็ก ครอบครัวของอิซาเบลลาอาศัยอยู่ในเมืองมานาสส์ ลึกเข้าไปในป่าฝนแอมะซอน พระวิหารอยู่ห่างออกไปกว่า 2,000 ไมล์ (3,219 กิโลเมตร)

เวลานั้นประธานซานตืออาโกวางแผนเดินทางหกวันไปที่นั่น สมาชิกกว่า 100 คนตัดสินใจไป “นั่นจะเป็นการเสียสละ” มามี บอกเธอ “แต่การเสียสละนำมาซึ่งพร”

ตอนแรก การเดินทางน่าตื่นเต้น พวกเขานอนหลับในเปลญวนบนดาตฟ้าเรือ ร้องเพลงสวด และอ่านพระคัมภีร์

แต่จากนั้นน้ำดื่มก็หมด และน้ำในแม่น้ำสกปรกเกินกว่าจะดื่ม

อิซาเบลลารู้สึกว่า มามี แตะแขนเธอ “ประธานซานตืออาโกขอให้เราทุกคนไปรวมกัน” ท่านบอก “เราจะสวดอ้อนวอนขอฝน”

อิซาเบลลาไปเข้ากลุ่ม และพวกเขาเริ่มสวดอ้อนวอน หลังจากสวดอ้อนวอนจบ เธอรู้สึกว่าลมเย็นปะทะคอ เธอรีบวิ่งไปข้างเรือและอ้าปากค้าง เมฆฝนสีเทา กำลังเคลื่อนตัวเข้ามาหาพวกเขา ไม่นานฝนก็เริ่มเทลงมา! เธออ้าปากให้ลิ้นโดนเม็ตฝน

“เร็ว!” มามีร้องบอก “ไปเอาถังน้ำ กระทะ—อะไรก็ได้ มารองน้ำฝน!”

อิซาเบลลาคว้ากระทะใบหนึ่งมารองน้ำฝน เธอต้องการรองน้ำให้ได้มากที่สุด ทุกคนช่วยกัน พลาจ หัวเราะและชื่นชมยินดี พวกเขามีปาร์ตี้เปียกฝนทันที! พายุพัดมา 15 นาที นานพอให้พวกเขาได้น้ำทั้งหมดที่ต้องการ นั่นคือปาฏิหาริย์

ไม่นานเรือก็ถึงฝั่ง แต่พวกเขายังต้องไปอีก 1,500 ไมล์ (2,414 กิโลเมตร) ทุกคนขึ้นรถโดยสารเพื่อเดินทางต่อ รถโดยสารโคลงเคลงไปมาบนถนนขรุขระอยู่หลายวัน

การเดินทางจะยาวนานและ
อันตราย แต่การไปพระวิหาร
จะคุ้มค่าแน่นอน

พระที่มีค่าสุดประมาณ
“พรของพระวิหารมีค่าสุดประมาณ”
ประธานโรนัลด์ เอส. มอนตัน (1927–2018), “พรของพระ
วิหาร,” *ลียไฮนา*, พ.ศ. 2015, 93.

เบญ

ครั้งหนึ่งรถโดยสารกระดองแรงมากจนกระจกหน้ารถ
แตก! บางครั้งพวกเขานั่งรถผ่านเมืองที่ร้อนอบอ้าวและ
จอบแฉ แต่อย่างน้อยถนนของเมืองเหล่านั้นไม่เป็นหลุม
เป็นบ่อ!

ทุกคนดีใจทุกครั้งที่ได้แวะหมู่บ้านหรือเมือง
หนึ่งเพื่อรับประทานอาหาร พวกเขารับประทาน
อาหารที่โบสถ์หรือกับสมาชิกศาสนจักรระหว่างทาง
คืนแรกพวกเขามาถึงดึกจนอิซาเบลลาเกรงว่าจะ
ไม่มีใครรอพวกเขา “อย่าห่วงเลย” *มามี* พูดด้วยรอย
ยิ้มที่อ่อนล้า “ดูนั่นสิ!”

ประธานสาขากับสมาชิกศาสนจักรยืนต่อแถวอยู่
ฝั่งตรงข้าม พวกเขารู้อยู่แล้วว่า “การเสียสละนำ
มาซึ่งพร” อิซาเบลล่ายิ้ม *มามี* พูดถูก!

หลังจากเดินทางอย่างทุลักทุเลสามวัน ในที่สุด
พวกเขาก็มาถึงเซาเปาลู อิซาเบลล่ายืนบนที่นั่งเพื่อให้
มองเห็นชัดขึ้นขณะรถโดยสารอ้อมทางโค้ง นับพลันนั้น
ทุกคนบนรถโดยสารร้องออกมาด้วยความยินดีว่า “พระ
วิหาร! พระวิหาร!” พวกเขามองเห็นยอดเรียวยแหลมของ
พระวิหารโผล่เหนือต้นปาล์มที่เรียงเป็นทิวแถว แสง
อาทิตย์สาดส่องบนเทพโมโรไนทองคำ

ทุกคนหมดแรง แต่ไม่มีใครอยากพัก พวกเขา
ต้องการผืนที่เดียวนั้น เมื่อถึงเวลาที่ครอบครัวเธอจะรับ
การผืนที่ อิซาเบลลาลาสุดซึ้งอย่างระมัดระวัง ขณะ
ที่เธอเดินเข้าไปในห้องผืนที่ เธอเห็นคุณพ่อที่ยิ้มกว้าง
น้ำตาแห่งปีติไหลอาบแก้มของ *มามี* การเดินทาง
ของพวกเขายาวนานและอันตราย “แต่การเสีย
สละคุ้มค่า” อิซาเบลลาคิด เธอยิ้มขณะที่เธอเข้า
ประจำที่เพื่อรับการผืนที่กับครอบครัวเธอ
ชั่วนินันต์ ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐเท็กซัส สหรัฐอเมริกา

ในปี 2012 ศาสนจักรสร้างพระวิหารในเมืองมา
เนาส์ บราซิล เมืองที่อิซาเบลลาเติบโต ตอนนั้น
อิซาเบลลากับเด็กคนอื่นๆ โตเป็นผู้ใหญ่มีครอบครัว
กันหมดแล้ว พวกเขาหลายคนมาดูพระวิหารใหม่ที่
สวยงามแห่งนี้และนึกถึงการเดินทางของตน

โดย เจนนา คอฟฟอร์ด
เรียบเรียงตามเรื่องจริง

“ฉันมีครอบครัวอยู่บนโลกนี้ พวกเขาแสนดีต่อฉัน”
(หนังสือเพลงสำหรับเด็ก, 98)

“แอนดรูว์! รถมาแล้ว!” คุณยายเรียก

๖ แอนดรูว์วิ่งออกมาอย่างรวดเร็ว เขาโบกมือลาคุณตา คุณยาย กับเอมีน้องสาวตัวน้อยของเขา เอมีเล็กเกินกว่าจะไปโรงเรียน เธอจึงอยู่บ้านกับคุณตาคุณยาย

แอนดรูว์ชอบโรงเรียน เขาชอบเล่นกับเพื่อนๆ ช่วงพัก เขาชอบครูคิมบัลล์ของเขา

หลังพักช่วงเช้า ครูคิมบัลล์บอกว่า “สัปดาห์หน้าเราจะมีงานวันพาผู้ปกครองมาโรงเรียน เมื่อผู้ปกครองมาให้พวกเขาทำของบางอย่างจากงานอาชีพของพวกเขาทำให้พวกเราดูด้วยนะคะ เราตื่นเต้นที่จะได้ฟังพวกเขา!”

แอนดรูว์ไม่แน่ใจ
เรื่องวันพาผู้ปกครอง
มาโรงเรียน

คุณตาคุณยาย
ผู้ประเสริฐ

ใบหน้าของแอนดรูว์ร้อนผ่าว เขาไม่มีอะไรพูดเกี่ยวกับพ่อแม่ของเขา เขาจำเรื่องแม่ได้ไม่มาก เธอทิ้งไปตั้งแต่เขายังเล็ก และแอนดรูว์ไม่รู้จักพ่อด้วยซ้ำ

แอนดรูว์ฟังขณะที่เด็กคนอื่นๆ พูดถึงพ่อแม่ของตน แม่ของโทนี่เป็นพนักงานดับเพลิง และพ่อของเจสซิกาทำงานที่สวนสัตว์ ทุกคนหวังให้พ่อของเธอนำลิงหรือตัวสลอธมาชั้นเรียน!

“แล้วพ่อแม่ล่ะ” โทนี่ถามแอนดรูว์
แอนดรูว์ก้มหน้า เขายังกลัว “ฉันอยู่กับคุณตาคุณยาย”

แอนดรูว์รักคุณตาคุณยาย แต่ท่านทั้งสองไม่ได้ทำงานเท่าๆ คุณยายขายผ้าห่มกับเสื้อผ้าเด็กอ่อน ส่วนคุณตาขับรถบรรทุกอาหารคันใหญ่ แอนดรูว์ไม่แน่ใจเรื่องวันพาผู้ปกครองมาโรงเรียน

คืนนั้นแอนดรูว์อ่านบทแรกของพระคัมภีร์มอรมอน “ข้าพเจ้า, นีไฟ, โดยที่เกิดจากบิดามารดาผู้ประเสริฐ...” (1 นีไฟ 1:1)

“ฉันไม่ได้อยู่กับพ่อแม่” แอนดรูว์คิด “ฉันอยู่กับคุณตาคุณยาย”

ขณะนั้นเอมีเดินกอดผ้าห่มขนสั๊กหลาดเข้ามาในห้องของแอนดรูว์พอดี เธอชูผ้าห่มให้แอนดรูว์ดู “คุณยายทำ!”

“จะ คุณยายทำผ้าห่มให้พี่” แอนดรูว์ยิ้มนิดๆ เขานึกถึงสิ่งดีๆ ทั้งหมดที่คุณยายทำให้เขา—ทำอาหารเช้าก่อนไปโรงเรียน ช่วยสอนการบ้าน เล่นเกมกับเขาและเอมี คุณยายเป็นเหมือนแม่คนหนึ่ง จากนั้นแอนดรูว์จึงนึกถึงคุณตา คุณตาอ่านนิทานให้แอนดรูว์ฟังทุกคืน ท่านช่วยสอนการบ้านด้วย ท่านสอนแอนดรูว์ขี่จักรยานเช่นกัน คุณตาเป็นเหมือนพ่อคนหนึ่ง

แอนดรูว์ยิ้มกว้างขึ้น เขาสำนึกคุณต่อคุณตาคุณยายมากๆ แต่ก็ยังรู้สึกกังวลเรื่องพาคุณตาคุณยายไปโรงเรียน แต่ทุกอย่างจะผ่านไปได้ “ฉันอาจไม่มีพ่อแม่ผู้ประเสริฐ” เขาคิด “แต่ฉันมีคุณตาคุณยายผู้ประเสริฐ และนั่นค่อนข้างพิเศษ”

ในวันพาผู้ปกครองมาโรงเรียน แอนดรูว์นั่งกับคุณตาหลังห้องและฟังพ่อแม่ของเด็กคนอื่นๆ คุณแม่ของโทนี่นำชุดพนักงานดับเพลิงมา เธอให้ทุกคนลองสวมหมวกกันไฟของเธอ คุณพ่อของเจสซิกานำเต๋ามาจากสวนสัตว์

“ตาเธอแล้ว แอนดรูว์” ครูคิมบัลล์บอก

แอนดรูว์เดินไปหน้าชั้นพร้อมคุณตา เขาสูดลมหายใจและพูดว่า “คุณตาของผมขับรถบรรทุกคันใหญ่ส่งอาหาร ท่านพบเจอคนมากมาย และท่านทำงานหนักมาก”

แอนดรูว์เงยหน้าและเห็นคุณตายิ้ม จากนั้นคุณตาก็เล่าเรื่องการขับรถบรรทุก ท่านแจกขนมจากที่ทำงานให้ทุกคนด้วย! เด็กๆ ในชั้นของแอนดรูว์ถามคำถามคุณตาหลายข้อเกี่ยวกับงานของท่าน

แอนดรูว์มีความสุขที่มีคุณตาอยู่ด้วย เขากับคุณตาคุณยายและเอมีเป็นครอบครัวเดียวกัน—พวกท่านเป็นคุณตาคุณยายผู้ประเสริฐ ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐยูทาห์ สหรัฐอเมริกา

เป็น ครอบครัว
ขำขันได้

โดย เจน แม็คไบรด์

เรียบเรียงตามเรื่องจริง

“อะไรก็ตามที่เจ้าจะผึกไว้บนแผ่นดินโลกจะผึกไว้ในสวรรค์” (ฮีบรามัน 10:7)

ครอบครวอยู่ชั่วนัรันดร” หมายความว่าอย่างไร” มีอาถาม เธอขยับตัวเดินบนแผ่นเกม เธอกับโซอี้ เพื่อนสนิทของเธอกำลังเล่นเกมในห้องนั่งเล่นของโซอี้ บนผนังมีรูปที่เขียนว่า “ครอบครัวอยู่ชั่วนัรันดร” มีอาชอบข้อความนั้น

“หมายความว่าแม่เธอจะตายไปแล้ว แต่เธอยังเป็นครอบครัว” โซอี้อธิบาย เธอวางการ์ดและขยับตัวเดินของเธอ

มีอามองไปรอบๆ ห้อง ทุกอย่างดูปกติ มีโซฟา โต๊ะ หมอน และทีวี แต่บ้านของโซอี้รู้สึกต่างจากบ้านของเธอ “เธอมีครอบครัวนัรันดรหรือ” มีอาถาม

โซอี้เงยหน้าจากเกม พร้อมรอยยิ้ม “ใช่! พ่อแม่ของฉันแต่งงานในพระวิหาร เราจึงได้อยู่ด้วยกันตลอดไป”

“นั่นทำให้บ้านของเธอรู้สึกแตกต่างใช่หรือเปล่า” มีอาถาม

โซอี้ทำหน้าที่ “แตกต่างหรือ”

มีอาไม่ทราบจะอธิบายความรู้สึกในบ้านของโซอี้อย่างไร มีความสุขและอบอุ่น แต่ฟังดูไร้สาระถ้าพูดแบบนั้น “ไม่มีอะไร” เธอตอบ “เล่นต่อเถอะ”

คืนนั้นมีอาไม่อาจหยุดคิดเรื่องครอบครัวชั่วนัรันดรของโซอี้ได้ เธอชอบความรู้สึกในบ้านของโซอี้ ครอบครัวของมีอาจะย้ายไปรัฐออนแทรีโอ แคนาดาอีกไม่กี่วัน เธอสงสัยว่าบ้านใหม่ของเธอจะรู้สึกอย่างไร

“แม่คะ บ้านของโซอี้รู้สึกมีความสุขมาก” มีอาพูด ขณะคุณแม่ห่มผ้าให้เธอ “หนูอยากกลับบ้านใหม่ของเรา รู้สึกแบบนั้น” มีอาคิดว่าเธอรักพ่อแม่และน้องชายมาก “หนูอยากกลับบ้านของเราอยู่ชั่วนัรันดรด้วย”

คุณแม่ฟังเจี๊ยบๆ จากนั้นท่านพูดว่า “แม่ก็เหมือนกัน” วันรุ่งขึ้น คุณแม่โทรหาคุณแม่ของโซอี้ เธอทราบว่าครอบครัวของโซอี้ไปโบสถ์ของศาสนจักรของพระเยซูคริสต์แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

“หนูอยากไปโบสถ์นั้น” มีอาบอกคุณพ่อคุณแม่ขณะพวกเขาเก็บของใส่กระเป๋า บ้านของพวกเขาตอนนี้เกือบโล่งแล้ว

“คุณแม่ของโซอี้บอกว่าเธอจะช่วยให้เราหาโบสถ์ของศาสนจักร” คุณพ่อบอกขณะท่านติดกระดาษกาที่กล่องใบหนึ่ง

มีอายิ้มและรู้สึกท้องไส้ปั่นป่วน บ้านใหม่ของพวกเขาคงจะรู้สึกอบอุ่นและมีความสุขเหมือนบ้านของโซอี้ก็เป็นได้!

เมื่อจัดข้าวของในบ้านหลังใหม่เรียบร้อยแล้ว ครอบครัวของมีอา ก็เริ่มไปโบสถ์ คนที่นั่นใจดีมาก ทุกคนเรียกกันว่า “บราเดอร์” และ “ซิสเตอร์” มีอาไปปฐมวัยกับน้องชาย เธอชอบร้องเพลงและอ่านพระคัมภีร์

ไม่นานหญิงสาวสองคนมาที่บ้านของมีอา พวกเขาชื่อซิสเตอร์จัสตินกับซิสเตอร์รามอส ทั้งสองคนเป็นผู้สอนศาสนา พวกเขาบอกครอบครัว

ของมีอาเกี่ยวกับพระบิดาบนสวรรค์ พระเยซู และพระคัมภีร์มอรมอน มีอาชอบฟังพระกิตติคุณ แม้แต่น้องชายของเธอก็นั่งฟังเจี๊ยบๆ! มีอาบอกซิสเตอร์รามอสกับซิสเตอร์จัสตินเกี่ยวกับบ้านของโซอี้ “หนูอยากมีครอบครัวนัรันดรเหมือนโซอี้”

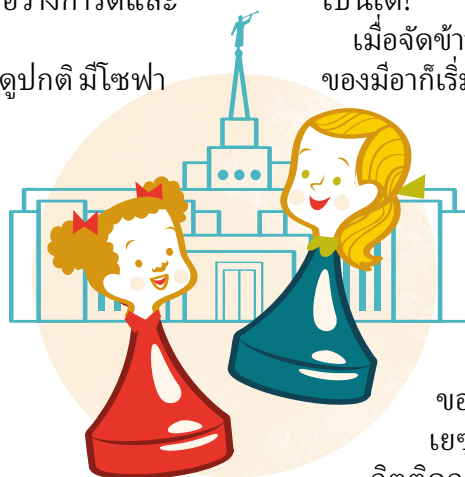
“พระบิดาบนสวรรค์ทรงต้องการให้เราทุกคนมีครอบครัวนัรันดร” ซิสเตอร์รามอสพูดพลางยิ้มกว้าง “พระองค์ทรงต้องการให้เรามีความสุข”

ไม่นานครอบครัวของมีอา ก็ตัดสินใจรับบัพติศมา โซอี้กับครอบครัวเธอ ขั้บรถมารัฐออนแทรีโอเพื่อร่วมพิธีบัพติศมา หนึ่งปีต่อมา พวกเขากลับมาอีกครั้งคราวนี้มาเพราะมีอา กับครอบครัวจะรับการผึกในพระวิหาร!

วันผึก มีอา ยืนอยู่นอกพระวิหารกับครอบครัว ทุกคนสวมชุดขาว พวกเขาฉีกยิ้มกว้าง มีอา รู้สึกอบอุ่นและมีสันติสุขในใจ “ตอนนี้เราเป็นครอบครัวนัรันดรแล้ว!” เธอพูดอย่างมีความสุข

“ใช่ครับ” คุณพ่อบอก “เราเป็นครอบครัวนัรันดร” ■

ผู้เขียนอาศัยอยู่ในรัฐโคโลราโด สหรัฐอเมริกา

เพื่อน และ ผู้สอนศาสนา

สวัสดีครับ!

ผมชื่อฮาน
บูทิสตา ผมมาจาก
อาร์เจนตินา

ผมส่องแสงโดย
แบ่งปันพระ
กิตติคุณ

เพื่อนสนิท

ผมกับฟากันโดเพื่อนสนิทของผมรู้จักกัน
ตั้งแต่เราอายุห้าขวบ เราทั้งคู่ชอบฟุตบอล!
ผมชวนเขามาร่วมกิจกรรมของ
ศาสนจักรหลายครั้ง

คำถามแรกของฟากันโด

ครั้งหนึ่งเมื่อฟากันโดได้รับประทานอาหารเย็นกับเรา เขาถามว่า “ทำไมครอบครัวนายสวดอ้อนวอนเป็นประจำ” ผมตอบว่าเพราะพระบิดาบนสวรรค์ทรงอวยพรเรา และนี่เป็นวิธีที่เราขอบพระทัยพระองค์ เขาประหลาดใจ!

การสังสรรค์ในครอบครัว

ฟากันโดมาร่วมสังสรรค์ในครอบครัวเมื่อเป็นจามินน้องชายของผมเตรียมรับบัพติศมา ฟากันโดรู้สึกถึงพระวิญญาณ เขาถามว่าเขาจะรับบัพติศมาได้ไหม! คุณพ่อจึงคุยกับคุณพ่อคุณแม่ของฟากันโด

ผู้สอนศาสนาสอนครอบครัวของฟากันโด หลังจากนั้นฟากันโดกับออกัสตินพี่สาวของเขาก็รับบัพติศมา! คุณพ่อคุณแม่ของเขามาโบสถ์ แต่พวกท่านยังไม่รับบัพติศมา

คำถามที่สองของฟากันโด

ฟากันโดถามคุณแม่ของผมว่าเขาจะรู้เรื่องพระผู้เป็นเจ้ามากเท่าผมไหม ท่านยิ้มและตอบว่าถ้าเขาศึกษาพระคัมภีร์และสวดอ้อนวอนเขาจะเรียนรู้มากขึ้นแน่นอน!

ท่านจะส่องสว่างได้อย่างไร

- ชวนเพื่อนคนหนึ่งมาร่วมกิจกรรมของศาสนจักรหรือการสังสรรค์ในครอบครัว
- เป็นแบบอย่างที่ดีของความมีน้ำใจและความรัก
- สวดอ้อนวอนขอความช่วยเหลือและการคลาย

ส่งดาวมาให้เรา!

พระเยซูทรงขอให้เรา “ส่องสว่างแก่คนทั้งปวง” (มัทธิว 5:16) ท่านจะให้แสงของท่านส่องสว่างอย่างไร ตักรูปดาวออกมาและเขียนเรื่องราวของท่านไว้บนนั้น ขอให้ผู้ที่ปกครองอิมเมรูปดาวของท่านพร้อมคำอนุญาตของผู้ปกครองมาที่ lichona@ldschurch.org

**“ข้าพเจ้ามีศรัทธาและประจักษ์พยานในพระเยซูคริสต์และบทบาทของ
พระองค์ในฐานะพระผู้ช่วยให้รอดและพระผู้ไถ่ของเรา”**

โดยเอดเวิร์ดเกรย์ อี. สตีเวนสัน
แห่งโครัมอัครสาวกสิบสอง

จาก “A Gospel Perspective” (การให้ข้อคิดทางวิญญาณที่มหาวิทยาลัยบริคัม ยังก์-ฮาวาย, 19 ก.ย. 2017),
devotional.byuh.edu

ชมรมอ่าน พระคัมภีร์ มอรมอน

เข้าร่วมชมรมโดยอ่านพระคัมภีร์มอรมอน!

ท่านสามารถอ่านคนเดียว อ่านกับครอบครัว หรืออ่านกับเพื่อน จากนั้นให้ส่งภาพถ่ายของท่านขณะอ่านพระคัมภีร์มอรมอนและบอกเราเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านเรียนรู้หรือเรื่องที่ท่านชื่นชอบจากพระคัมภีร์มอรมอน ส่งมาที่ liahona.lds.org (คลิก "Submit an Article")

แต่

ข้อพระคัมภีร์ของเดือนนี้:

อีไลมัน 5:12

“จงจำไว้ว่าบนศิลาของพระผู้ไถ่ของเรา, ผู้ทรงเป็นพระคริสต์, พระบุตรของพระผู้เป็นเจ้า, ที่ลูกต้องสร้างรากฐานของลูก”

ครอบครัวของผมกำลังอ่านพระคัมภีร์มอรมอน บางครั้งเราแสดงบทบาทสมมติตามเรื่องราวในนั้น เราสนุกมาก ผมเรียนรู้คำใหม่ๆ และสิ่งใหม่ๆ ทุกวัน การทำสิ่งเหล่านี้ช่วยให้เราจดจ่ออยู่กับการประชุม ศีลระลึกและปลุมนวัย ช่วยให้เราสนิทกับครอบครัวเช่นกัน
อมารอน แอล, อายุ 7 ขวบ, พนมเปญ กัมพูชา

หนูชอบอ่านพระคัมภีร์มอรมอนตั้งแต่ผู้สอนศาสนาแนะนำเรา เรื่องโปรดของหนูอยู่ในหนังสือของโมไซยาห์ เมื่อกษัตริย์เบ็นจามินนำผู้คนผ่านศรัทธาของท่าน หนูต้องการเป็นคนซื่อสัตย์และเชื่อฟังสิ่งที่พ่อแม่ขอให้หนูทำ
เจนิก เอส, อายุ 10 ขวบ, อีโวลด์ ฟิลิปปินส์

หน้านี้ของหนู

"นิมิตแรก" โดย อลานาแอล, อายุ 7 ขวบ เซาเปาลู บราซิล

มาร์โค แซด, อายุ 9 ขวบ ลิมา เปรู

ผมมีความสุขมากที่ได้รับบัพติศมาในศาสนาจักรที่แท้จริงของพระเยซูคริสต์ ผมรู้ว่าพระคัมภีร์มอรมอนเป็นความจริง ผมชอบอ่านทุกวัน ทำให้ผมเป็นพี่ชายที่รับผิดชอบดูแลน้องๆ มากขึ้น

แอนดรี แอล, อายุ 10 ขวบ ฮิลีโอดีฟิลิปินส์

ฮาราดา เค, อายุ 8 ขวบ โยะโกะซะมะ ญี่ปุ่น

นางรูธเป็นเพื่อนที่รักดี

หญิงคนหนึ่งชื่อนาโอมีย้ายอยู่กับบุตรชายทั้งสองคนและภรรยาของพวกเขา เมื่อบุตรชายทั้งสองสิ้นชีวิต นาโอมียกเรื่องราวของพวกเขาให้พวกเขาย้ายกลับไปอยู่กับครอบครัวของพวกเขา แต่ภรรยาคนหนึ่งชื่อนางรูธเป็นคนรักดีมาก เธอเลือกอยู่ช่วยดูแลนาโอมิ นางรูธไปเก็บข้าวตอกจากนาใกล้เคียง เจ้าของได้ยืมว่านางรูธเป็นคนดี เขาเมตตานางรูธ นางรูธตัดสินใจแต่งงานกับเขา นางรูธกับนาโอมิอยู่เป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน และนาโอมิช่วยดูแลบุตรชายของนางรูธ หลายปีต่อมา พระเยซูประสูติในเชื้อสายของครอบครัวนี้ นั่นหมายความว่านางรูธเป็นบรรพชนคนหนึ่งของพระเยซู

อ่านเรื่องนางรูธใน นางรูธ 1-4

“นางรูธเป็นคนจิตใจดีและรักผู้อื่น” โดย คายลี คิว. อายุ 8 ขวบ รัฐเวอร์จิเนีย สหรัฐอเมริกา

นางรูธ

นางรูธเลือกเป็นเพื่อนที่รักดี
และฉันเลือกได้เช่นกัน!

- ☐ ท่องจำ นางรูธ 1:16
- ☐ รักดีหมายถึงสนับสนุนคนบางคนแม้เมื่อทำได้ยาก เขียนในบันทึกส่วนตัวของท่านเมื่อครั้งมีคนรักดีต่อท่าน
- ☐ ผูกมิตรเพื่อนใหม่สัปดาห์นี้ เรียนรู้เรื่องสนุกๆ สามเรื่องเกี่ยวกับพวกเขา!
- ☐ ฉันเป็นเพื่อนที่ดีได้โดย ...

ฮันนากับซามูเอล

โดย คิม เว็บบ์ ริด

ฮันนารู้สึกเสียใจมากที่เธอไม่มีบุตร
เธอสวดอ้อนวอนในพระวิหาร เธอ
สัญญาว่าถ้าเธอมีบุตรชาย เธอจะ
เลี้ยงดูเขาให้รับใช้พระ
ผู้เป็นเจ้า

ฮันนากับสามีของเธอมิ
บุตร! เธอตั้งชื่อเขาว่าซามู-
เอล เธอรู้ว่าพระเจ้าผู้เป็นเจ้า
ทรงตอบคำสวดอ้อนวอน
ของเธอ

เมื่อซามูเอลโตขึ้น ฮันนาห์รักษา
สัญญาของเธอ เธอขอให้เอลี
ปุโรหิตที่พระวิหารสอนซามูเอลให้
รู้วิธีรับใช้พระเจ้าเอลีช่วยดู
แลซามูเอล

คืนหนึ่งเมื่อซามูเอลนอนอยู่ใน
ที่นอน เขาได้ยินเสียง เขาถามว่า
เอลีเรียกเขาหรือ เอลีตอบว่าพระ
ผู้เป็นเจ้ายกกำลังพยายามตรัสกับ
ซามูเอล เมื่อซามูเอลได้ยินเสียง
อีกครั้ง เขาฟัง จากนั้นพระผู้เป็น
เจ้าตรัสกับซามูเอล ซามูเอลฟัง
พระผู้เป็นเจ้าและทำตามพระ
องค์

ฉันสามารถเรียนรู้เกี่ยวกับพระเจ้าและทำ
ตามพระบัญญัติของพระองค์! ■

จาก 1 ซามูเอล 1-3

ฉันสามารถแบ่งปันให้ผู้อื่น

จนกว่าเราจะพบกันอีก

โดย ประธาน
เอสรา เทพท์ เบ็นสัน
(1899–1994)

พระคัมภีร์มอรมอน ทำให้เกิดความ อุดมสมบูรณ์

มีพลังในหนังสือเล่มนี้ซึ่งจะ
เริ่มหลังไหลเข้ามาในชีวิตท่าน
ทันทีที่ท่านเริ่มศึกษาอย่างจริงจัง

ไม่มีเรื่องเล็กซึ่งในใจเราที่ปรารถนา
จะดึงเราเข้าใกล้พระเจ้าเป็นเจ้า
มากขึ้น เป็นเหมือนพระองค์มากขึ้น
ในชีวิตประจำวันของเรา และรู้สึกว่า
พระสิริของพระองค์อยู่กับเราตลอด
เวลาหรือ หากไม่มี พระคัมภีร์
มอรมอนจะช่วยให้เราในเรื่องนี้มากกว่า
หนังสือเล่มอื่น

พระคัมภีร์มอรมอนไม่เพียงสอน
ความจริงเท่านั้น แม้จะสอนเช่นนั้น
จริง พระคัมภีร์มอรมอนไม่เพียงแสดง
ประจักษ์พยานถึงพระคริสต์เท่านั้น
แม้จะแสดงประจักษ์พยานเช่นนั้น
จริง แต่มีบางอย่างมากกว่านั้น มีพลัง
ในหนังสือเล่มนี้ซึ่งจะเริ่มหลังไหลเข้า
มาในชีวิตท่านทันทีที่ท่านเริ่มศึกษา
อย่างจริงจัง ท่านจะพบพลังต่อต้าน
การล่อลวงมากขึ้น ท่านจะพบพลัง

หลีกเลี่ยงการหลอกลวง ท่านจะพบ
พลังอยู่บนทางคืบแคบและแคบ พระ
คัมภีร์ได้ชื่อว่าเป็น “ถ้อยคำแห่งชีวิต”
(คพ. 84:85) และไม่มีเล่มใดเป็น
ถ้อยคำแห่งชีวิตมากไปกว่าพระคัมภีร์
มอรมอน เมื่อท่านเริ่มหิวกระหาย
ถ้อยคำเหล่านี้ ชีวิตท่านจะอุดม
สมบูรณ์ยิ่งขึ้น . . .

คำสัญญาเหล่านี้—ความรักความ
สามัคคีที่เพิ่มขึ้นในบ้าน ความเคารพ
มากขึ้นระหว่างบิดามารดากับบุตร
ธิดา ความเข้มแข็งทางวิญญาณและ
ความชอบธรรมที่เพิ่มขึ้น—ไม่ใช่คำ
สัญญาเลื่อนลอยแต่ตรงตามที่ท่าน

ศาสตาทพยากรณ์โจเซฟ สมิธหมาย
ถึงเมื่อท่านกล่าวว่าพระคัมภีร์
มอรมอนจะช่วยให้เราเข้าใกล้พระเจ้า
เป็นเจ้ามากขึ้น . . .

10 กว่าปีที่แล้วข้าพเจ้ากล่าวดังนี้
เกี่ยวกับพระคัมภีร์มอรมอน

“ผลนิรันดร์ขึ้นอยู่กับการตอบ
สนองของเราต่อหนังสือเล่มนี้หรือ
ใช่ ถ้าไม่เป็นพรของเราก็เป็นการ
กล่าวโทษเรา

“วิสุทธิชนยุคสุดท้ายทุกคนควร
ทำให้การศึกษาพระคัมภีร์เล่มนี้
เป็นเป้าหมายชั่วชีวิต มิฉะนั้นแล้ว
เขาจะทำให้จิตวิญญาณของเขาตก
อยู่ในอันตรายและละเลยสิ่งซึ่งจะ
ให้เอกภาพทางวิญญาณและทาง
ปัญญาแก่เขาทั้งชีวิต มีความแตกต่าง
ระหว่างผู้เปลี่ยนใจเลื่อมใสที่สร้างบน
ศิลาของพระคริสต์ผ่านพระคัมภีร์
มอรมอนและจับราวเหล็ก กับผู้
เปลี่ยนใจเลื่อมใสที่ไม่ได้เป็นเช่นนั้น”

. . . ขอให้เราย่อยอยู่ภายใต้การกล่าว
โทษ . . . โดยปฏิบัติเล่นๆ กับของ
ประทานอันมหัศจรรย์และสำคัญยี่
นึ่งที่พระเจ้าประทานแก่เรา แต่ขอให้
เราได้รับสัญญาเกี่ยวกับการสั่งสมของ
ประทานดังกล่าวไว้ในใจเรา ■

จาก “The Book of Mormon—Keystone of Our
Religion,” Ensign, Nov. 1986, 4–7

มุ่งหน้าสู่ตะวันตก
โดย เดวิด มีเคิล

ตั้งแต่ปี 1856 ถึงปี 1860 คณะรถลาก 10 คณะประกอบด้วยผู้พายเรือพายวิสุทธิชนยุคสุดท้าย 3,000 คนจากอังกฤษ เวลส์ สกอตแลนด์ และสแกน-
ดิเนเวียเดิน 1,300 ไมล์ (2,090 กิโลเมตร) มาสมทบกับวิสุทธิชนคนอื่นๆ ในไซออน ผู้บุกเบิกเหล่านี้โลกทุกอย่างที่พวกเขาเป็นเจ้าของข้ามทุ่ง
ราบอเมริกาในรถลากไม้ขนาด 3' x 5' (1 x 1.5 เมตร)

คนหนุ่มสาว

รู้สึกไม่เชื่อมต่อหรือ
เรามีชีวิตอยู่ในยุคของการใช้ชีวิต
วอกแวกและเวลารอเป็นศูนย์
แต่เพื่อเชื่อมต่อกับพระเจ้า
จริงๆ เราต้องช้าลงและนั่ง

48

เยาวชน
เจอคำถามที่ตอบ
ยากหรือ นี่ช่วยได้

50

การประชุมศิษรีล็ก
คำแนะนำ 7 ข้อ
สำหรับการเป็นผู้พูด

56

เด็ก
เข้าชมรมอ่าน
พระคัมภีร์
มอรมอนของเรา!

73

ศาสนจักรของ
พระเยซูคริสต์
แห่งวิสุทธิชนยุคสุดท้าย

